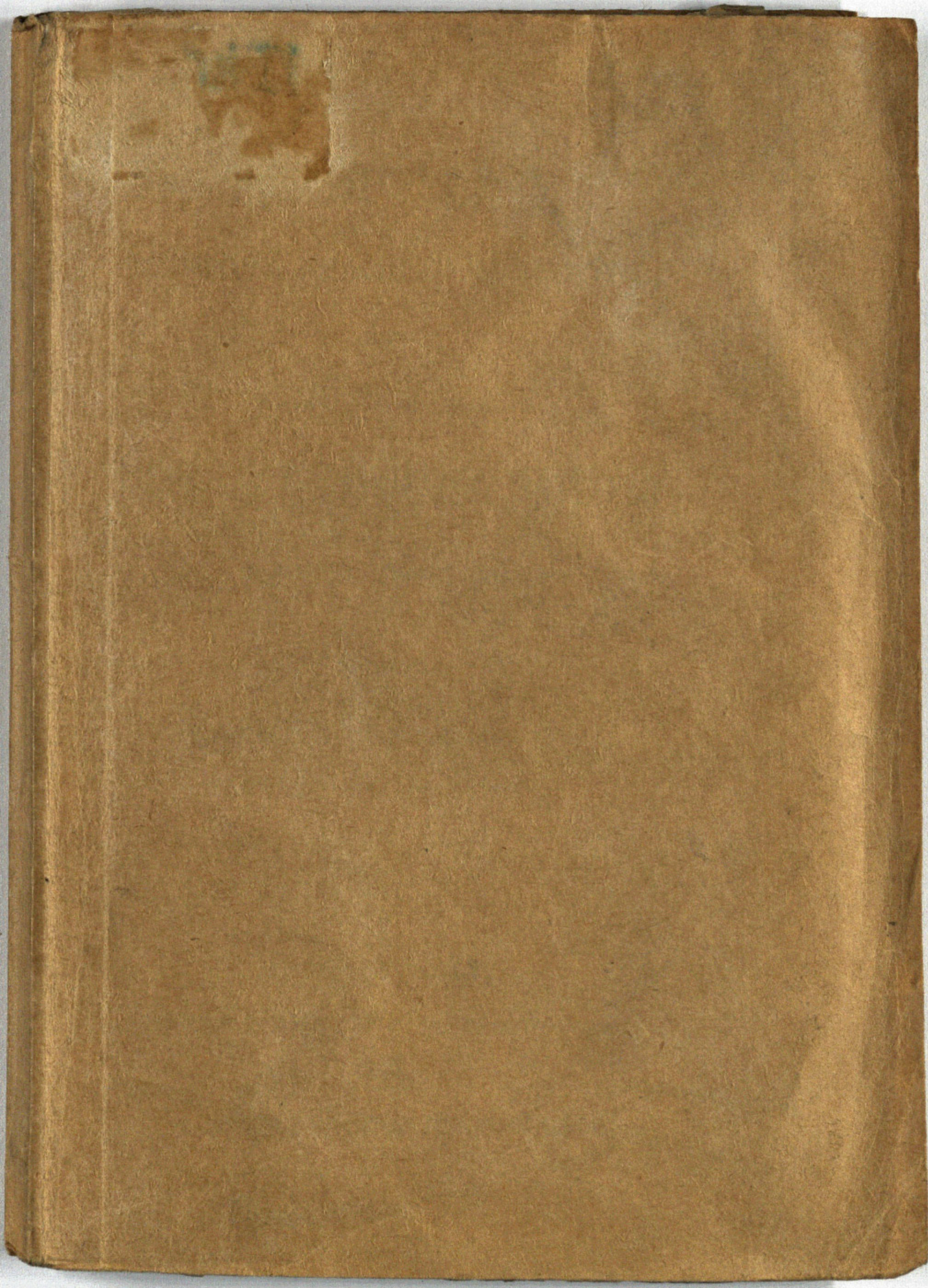

P19 Cp I 227.1

PI 165

РГ 165 РГ 227.1
Василий Платонов

МОМЧИЛО, 20926

ВОЙВОДА КРАЛЯ ДЕЧАНСКОГЪ.

или

ДРАММАТИЧЕСКА ПОВЕСТЬ

20926

КАКО СЕ Ё ДУШАНЪ ЗАЦАРЮ

У ПЕТЪ ДѢЙСТВІА.

СПИСАО

ВАСИЛІЕ ІОВАНОВИЧЪ,

бывшій учитель земунске юности.

У БЕОГРАДУ,

правительствомъ кнѣгопечатнѣомъ.

1853.

Василий Платонов
Дружко

20926

A close-up photograph of a handwritten signature in dark ink on aged, yellowed paper. The signature is written in a cursive style, with the word "James" clearly visible. The ink is dark and the paper shows signs of wear and discoloration.

Ову кнѣигу посвештавамъ моимъ
СЫНОВИМА:

ПЕТРУ и ПАНТИ

живимъ,

и

ПАВЛУ и ЛЮБОМИРУ

умершимъ.

Премили и прелюбезни Сынови мои!

Великій Наполеонъ при послед-
нѣмъ часу живота свога, узео є быо
у руке портре супруге свое цари-
це Луизе, и рекао: „Верна сопут-
нице живота мога, праштай твоѣмъ
верномъ супругу и на веки збогомъ
остай.“ По овомъ узео є портре
сына свога Наполеона II., и рекао:
„Сыне мой, ништа ти отаць нема
више оставити до єдино име свое,

буди оцу раванъ.“ Зацени се плачући и душу испусти.

Овай великій и трогателный примеръ и я узедо за образацъ и кажемъ, да ево већъ и 42-а година наступи, како премилый родъ свой, кое као учитель младежи, кое ли као званичникъ служимъ и хлѣбъ насущный уживамъ, да нећу вамъ сынови мои имати шта више по смрти моіой оставити, кромѣ единого име мое поштена, съ коимъ дичите се и вашимъ добримъ родителямима подражайте. А умершой двоици сыновима моима, буди вечна паметъ, и лака земљица, коя їй покрива!!!

У Београду 4. Дек. 1852.

вашъ отацъ

Василіе Іовановићъ.

MONYMO.

ДѢЙСТВУЮЋА ЛИЦА.

У I. Дѣйствию :

Стефанъ, Краль Дечанскій.

Марія, супруга кралѣва.

Теофилъ, Логофетъ.

Момчило, }
Соколовићъ, } войводе крал.

Душанъ, царъ сръбскій.

Светковичъ, жупанъ зент.

Шанновићъ, }
Войновићъ, } войводе Д.
Странловићъ, }

Неколико служителя.

У II., III., IV. и V. Дѣйствию :

Царъ Урошъ.

Десп. Вукашинъ.

Кн. Лазаръ, и Вонславъ войвода.

Логоф. Гойко, и Ранко войвода.

Светоликъ, полковникъ.

Светомиръ, полковникъ.

Драгутинъ.

Лепосава, нѣгова кћи.

Милениа, }
Миланъ, } братъ и сестра.

Милисавъ, войникъ.

Неко число войника.

Примѣчаніе. Будући да ова игра има много лица, то ће моћи еданъ и по две или и по три роле изигравати.

І. ДѢЙСТВІЄ.

ПОЗОРІЄ І.

(Марія, супруга краля Дечанскогъ, седи врло замышлѣна, а советникъ Теофило дође).

Теофило. (Поклони се) Здравствуйте светла Кральице!

Марія. Здравъ ми буди добрый пріятелю, и у добаръ ми часъ дошао, да ти баръ тугу мою у недра твоя, као у мога искреногъ и нелицемерногъ пріятеля изліємъ.

Теофило. Изволите слободно, па ако кадаръ будемъ помоћи, я ћу са свомъ снагомъ настояти да вамъ помогнемъ и тугу вашу умалимъ.

Марія. Велика туга и скорбъ, мой искреный пріятелю, душу и срце мое обузима тако, да и данъ и ноћ покоя немамъ, но подгриза ме, као пакостный-црвъ корень красногъ цветка.

Теофило. А одкудъ такова скорбъ и туга сада на васъ наиђе; ни сте ли ми се пређе фалили, да сте у свему задовольни?

Марія. Истина, да самъ пређе и была задовольна, и да самъ излазакъ и залазакъ сунца радостно дочекивала и пропраћавала, а ноћъ тихо уживала: но одъ како краљ сына свога Душана краљмъ одъ Зенте постави, одъ оногъ ми се дана радостъ у тугу и скорбъ преобрати, еръ ясно видимъ, да ми є суєтна надежда, да ће мой Синиша по смрти очиној краљмъ србскимъ постати. Ахъ мени до Бога, па кудъ ћу я онда са некимъ сыномъ моимъ — — промисли — промисли и посоветуй ме, шта садъ да радимъ, и како да се помогнемъ. Та опомени се оногъ несрећногъ дана, кадъ си ме за краля просіо, шта си родителю момъ говорио, опомени се велимъ, па добро разсуди, є ли право да я, као кћи великогъ войводе Бесарабе по смрти супруга мога, пребіямъ се одъ немила до недрага.

Теофило. Да є тако, то и самъ видимъ, али шта знамъ да говоримъ, кадъ є тако краљва воля. Но я се опетъ на-

дамъ, да краль свою дану речъ, кою є преко мене вашемъ светломъ родителю обеѣао, неѣе погазити. — Можно да ѣе онъ Србію на две части поделити, па Душану само стару, а младомъ кральвиѣу нову Србію у владѣніе оставити.

Марія. Та кадъ бы и тако было, я бы опетъ среѣна и задовольна была; но я знамъ слабость кральву, — — може за несреѣу мою Душанъ іошть надъ кимъ победу одржати, а краль одъ радости, и престолъ му свой уступити; па за мене и мога Синишу зло и наопако.

Теофило. Немойте тако светла Краљице скорбити. — Та да бы Душанъ и целомъ Србіомъ завладао, опетъ бы онъ васъ као свою майку и бывшу краљицу почитовао и свако вамъ подворенѣ чинію, а младогъ кральвиѣа као свогъ брата любію и првогъ до себе поставію; веруйте ми, Душанъ є не само благонараванъ, но и искренъ и правдолюбивъ.

Марія. Ако тако мыслишъ, као што говоришъ, то є за мене зло и наопако.

Теофило. А да шта знамъ да вамъ кажемъ, кадъ іошть ништа у дѣйству ніе.

Марія. Доста зло, кадъ ме съ тако-

вимъ советомъ обнадеждавашъ. Та ты треба добро да разсудишъ, да самъ я нѣму маѣія, и да самъ се съ нѣговимъ оцемъ зародила, и по овомъ одма нѣгова соперница и крвница постала. И по мени могу садъ свакой моіой други казати, да тешко свакой оной, коя за удовца и на пасторчадъ поѣе; ерѣ имъ є маѣія свагда со' у очима; па ако имъ маѣія са оцемъ у любви живи, онда явно говоре: нашъ отаць заслепіо, и више воле садашню нежели майку нашу, аколи се напротивъ кавци, онда опетъ опорочаваю и говоре: што є тражію, то є и нашао. — Тако, изъ овогъ се ясно види, да ће ме мой пасторакъ Душанъ одма по смрти очиној у какавъ девоячкій манастиръ отерати и приморати да монашескій чинъ примимъ, а Синицу мога са света уклонити, да му у владаню не смета.

Теофило. Да тако између маѣія и пасторчади бива, томе немогу противословити. — Но ево моє муке што незнамъ, како бы вамъ помого, и одъ те страовите мысли избавіо!

Марія. О Боже! — кадъ ты мой пріятелю, као зрео човекъ, и толико година

кралѣвъ советникъ и логофеть незнашъ никакова средства изнаћи и помоћи ми, то како ћу я као слаба и забунѣна жена знати.

Теофило. Та управъ нїе да незнамъ средства изнаћи, и вами помоћи; но нисамъ радъ противу совести мое радити, а особито што има некій што ми на путу стои и досађива ми у предпрїятїа моима, а да овогъ нїе, я бы вамъ одма планъ показао, коимъ бы вашу тугу и скорбь одъ себе удалили, као што ветрови мутне и густе облаке растерую.

Марїа. А кои є то, што ти на путу стои?

Теофило. Стои ми Момчило войвода кралѣвъ, єрѣ докѣ нѣга не быяше, я самъ по своіой вољи у дворѣ управляо, и све ми є краль одобравао. а одъ како онъ у дворѣ дође, ни трећину не могу да испослуємъ.

Марїа. То ти веруємъ, но при свемъ томъ, изяви ми тай твой планъ, коимъ бы ми се помоћи могло.

Теофило. Планъ є мой да завадимо оца са сыномъ.

Марїа. Како, и на кои начинъ?

Теофило. Кажите вы мени, є ли вамъ краль казивао, да є Душанъ испросіо де-войку.

Марія. Ніє ништа, ето садъ прво чуємъ, а чию є девойку испросіо?

Теофило. Испросіо є кћеръ жупана зентскогъ Жарка Светковића Анђелію.

Марія. Па заръ онъ као краль немо-гаше себи девойку у кога владѣтеля ис-просити, но у ючерашнѣгъ жупана.

Теофило. Тако є. Овы дана прими писмо Момчило одъ Светковића, у комъ га моли, да бы кодъ краля испословао, да краль одобри и благословъ отеческій пошалѣ, да се може Душанъ са кћеркомъ нѣговомъ венчати.

Марія. Па єли то Момчило сообщтіо крालю?

Теофило. Ёсте, оногъ часа.

Марія. Па како є краль ту новину саслушао?

Теофило. Доста неповольно.

Марія. А є ли што казао Момчилу да одговори?

Теофило. Онъ само рече: „поранію си мой сынко“ по овомъ отиде.

Марія. Па шта ты садъ мыслишь о той нѣговой женидби, да л' ѣе краль одобрити?

Теофило. Я незнамъ шта краль мысли: но я мыслимъ да у томе мою итрость и лукавство употребимъ, и васъ одъ соперника вашего курталищемъ.

Марія. Како? — казуй ми што пре да чуемъ.

Теофило. Садъ є прилика найболя, коіомъ могу оца и сына завадити, и Душана кральвства лишити, но и вы треба да ово мое предузеѣе подкреплюете.

Марія. Ты ме само научи, — — шта да радимъ, па се онда не брини; ко не бы за свою ползу радіо.

Теофило. Познато вамъ є да се засада овде Момчило войвода не наоди, но у Призрену, гди ѣе се найманъ іошть десеть петнайсть дана задржати, и по овомъ неѣе ме нико у предпріятію моме сметати. Краль є данасъ у ловъ изишао и предъ сутонъ ѣе се вратити. Тако ваша прва дужность быѣе, како краль у дворъ ступи, а вы га онда макаръ и притворно по обичаю женскомъ, радостно и веселимъ ликомъ дочекайте тако, да онъ

одма почувствує, да га искрено любите и почитуєте. А кадъ будемо при вечери, а вы опетъ будите добро расположени, и часъ га єдно, а часъ друго запыткуйте донде, докле я на васъ не погледимъ, а кадъ я погледамъ, а вы га одма о женидби Душановой упытайте и поведите разговоръ о томе, па ћемо га онда искусити како умствує.

Марія. Па шта ћемо съ тимъ успети?

Теофило. Успећемо то, што ћу знати, како ми се валя управляти.

Марія. Добро, я ћу то све чинити, но опетъ не знамъ твоє намереніє.

Теофило. Кадъ ме неможете да разумете, а вы ме изволите саслушати: Я ћу на одговоръ кралѣвъ добро пазити, па ако видимъ да онъ женидбу Душанову намерава одобрити, а я ћу онда само одговорити: буди воля ваша пресветлый кралою. А кадъ ми наложи да одговоримъ Светковићу, а я ћу онда настояти, да онъ одъ свогъ намеренія одустане. Ако ли напротивъ овогъ изясни се, да му є женидба са кћеркомъ Светковићевомъ неповольна, онда ће ми путь гладакъ и ши-

рокъ быти итрость и притворность мою употребити.

Марія. Како и на кои начинъ?

Теофило. На овай начинъ. Ако се краљ вечерасъ изясни, да му є женидба Душанова неповольна. а я ћу колико у ютру гледати да прилику улучимъ и да му докажемъ да изборъ Душановъ нїє уместанъ прво, што Светковићъ нїє одъ знатне фамиліє; друго, што є човекъ доста немирне главе; а треће, што онъ може себи супругу одъ кога владѣтеля добыти; и наговорићу га, да Душану пише, да му онъ конечно забранює узети кћерь Светковићеву съ тимъ примѣчаніємъ, да ако преступи, да ће га краљѣвства лишити. Мой ће советъ краљ одобрити и наложити ми да овако и напишемъ. Ово писмо како по скоротечи опреимъ, а я ћу одма, мога вернога служителя Прода-на у Зенту оправити съ налогомъ, да како приспе у Зенту, да мотри, кадъ Светковићъ отиде у дворъ къ Душану, да онъ онда таки отиде у домъ Светковићевъ, и Анђелию заручницу Душанову убїє, и одма амо да бежи. Тако овимъ начиномъ завадићу сына са оцемъ и до найвећегъ огорченія га довести тако, да ће се Ду-

шанъ противу родителя свога ополчити. А Светковићъ ће га зацело у истомъ предпріятію подпомагати, и најжешћу войну повести; и збогъ оваковогъ поступка отацъ ће га конечно одъ престола удалити, а младомъ кралѣвићу путъ къ престолу отворити.

Марія. Твоє є намереніє благородно и сваке похвале достойно. Ради како те Богъ учи, а яћу ти за свагда благодарна остати. (*Оде*).

Теофило. (*Самъ*) Моя светла кралѣице, лако є теби казати: „ради како те Богъ учи, а я ћу ти благодарна остати.“ Али, ако се Теофилово злоковарно намереніє откриє, онда ћеду Теофила као ярца жива одерати. (*Поклони се и оде, платна се преобрну, Душанъ уђе и седне*).

ПОЗОРИЄ II.

Душанъ. Служитель. Светковићъ. (*Познїє дође служитель Светковићевъ*).

(*Служитель Душановъ донесе писмо и преда, па таки оде*).

Душанъ. (*Отвори писмо и тайно прочита, по овомъ зазвони, и служитель уђе*).
Иди жупану Светковићу, и яви му да га

позивамъ да ми одма дође (служитель
оде).

О Оче, добрый и благій оче мой,
ово ніє изъ твоє главе, нити изъ твогъ
благородногъ срца проистекло. Све є ово
наговоромъ мое проклете маїє, и по со-
вету ласкателя нѣговогъ Теофила; но ни-
шта зато, знаћу и я жао за срамоту вра-
тити, само докъ се са Светковићемъ раз-
говоримъ. (Светковићъ уђе).

Светковићъ. (Поклони се) Добаръ данъ
светлый крало, дођо по твоіой запове-
сти.

Душанъ. Добро ми дошао. На, ево ти
писмо, но не одъ твога Момчила, но самъ
краль пише и одговара, читай велегласно,
па ћемо се онда разговарати.

Светковићъ. Я по самимъ твоимъ реч-
ма видимъ, да ніє за насъ добаръ одго-
воръ.

Душанъ. Прочитай како ти реко.

Светковићъ. (Чита ясно) „Любезный
Сыне! Изъ писма, кое є Светковићъ пи-
сао нашемъ войводи Момчилу, увидіо самъ,
да си ты испросіо кћерь Светковићеву
Анђелию себи за супругу, и да молишь,
да ти я дозволимъ и благословъ отече-

скій пошалѣмъ. Одговараюћи на исто писмо, будући да се засада овде ненаоди Момчило, являмъ ти, да ми се твой изборъ недопада, и запрештавамъ ти са истомъ девойкомъ у бракъ ступити. Преступишъ ли ово, то уверенъ буди, да ћу те престола лишити и за недостойна и непослушна сына прогласити, и изъ државе мое на вѣки удалити. А Светковићу такође запрештавамъ кћеръ свою теби за супругу дати, еръ ћу бракъ за незаконый обнародовати, а Светковића протерати.

Писано у нашемъ престолномъ граду Неродимљи 20. Мая 1336. године.

Стефанъ Урошъ III.,
краль Србскій.

(По прочитаню поврати писмо Душану).

Душанъ. Како ти се свиди тай одговоръ?

Светковићъ. Ово є за насъ обоицу зло и наопако. Не бы я овако ни момъ неприятелю, а камо ли сыну писао. Съ оваковимъ одговоромъ самъ є себи пропастъ отворио.

Душанъ. О мой Светковићу, заръ не видишъ да є то пакостно и злобно срце диктирало, а ласкавый логофеть писао.

Светковићъ. А кога подъ тимъ именемъ разумевашь?

Душанъ. Разумевамъ мою несрећну маћию и Теофила Советника; ерѣ кадѣ бы у томъ присутствію было Момчило и Соколовићъ као люди правдолюбиви, они бы заиста краля одѣ оваке наглости и ярости удержали и доказали му, да ми на благородный начинъ пише и докаже да у бракъ не ступамъ.

Светковићъ. То є све могуће; но онъ као краљ, кой съ толикимъ народомъ управля, — као човекъ у годинама, и као отаць твой, треба самъ да зна коме пише и како треба писати. — Зарѣ нѣму нїє познато свето писмо, кое ясно учи: „Отцеви ненаводите и нераспалюйте на гнѣва децу вашу.“ Но онъ уместо овогъ и теби и мени ножъ у срце забодетъ, а самомъ себи пропасть отвори. (*Служитель Душановъ уђе*).

Служитель. Понизно являмъ, дошао є служитель Господина Светковића, и желли унутра ући.

Душанъ. Пусти га слободно.

Служитель. (*Уђе и поклони се*) Милостивый Господине, изволите дому по-

ѣи, ерь є господична Анѣлія убієна, и мртва.

Светковићъ. Шта ты то рече, да одъ Бога наѣнешъ!

Служитель. Тако є тако, но изволи-те часъ пре.

Душанъ. Та є ли то могуће, о Боже мой! а ко ю уби?

Служитель. Некаковый странный господинъ дояши на коню, и насъ запыта, гди се наоди господична Анѣлія; мы му собу нѣну покажемо, онъ у собу уѣе и кодъ нѣ мало поседи, и како изиѣе, седе на коня и нагло отиде. Мы почемъ нѣга испратисмо, уѣосмо запытати ю за рече-ногъ господина, но на превелику несреѣу нашу наѣосмо ю мртву. Я како самъ о-вай пренесреѣный догаѣай видіо, поитамъ овамо явити.

Светковићъ. Садъ є све свршено, и-демъ таки видити.

Душанъ. Идемъ и я, то є горе и о-пачніє одъ првога. (*Оду сви троє*).

ПОЗОРІЄ Ш.

Краль. Момчило.

Краль. Добро ми дошао, шта сврши у Призрену?

Момчило. Све добро у твоєм здравлю. Народъ самъ изъ околны места сазвао, и твой высокій налогъ сообщтію, и по овомъ га устмено на верность и дужность опоменуо и поучію, и цело собрание као изъ єдни уста одговори: „Пожи-ви намъ Боже нашегъ пресветлогъ кра-ля. Стараћемо се да сваку његову запо-вестъ најточніє испуњавамо.

Краль. То ми є мило и драго чути, да є мой народъ тако добаръ. А єси ли чуо да самъ Душану у име тебе, на пи-смо Светковићєво одговоріо?

Момчило. Нисамъ чуо ни одкога, а шта си му писао?

Краль. Писао самъ му, да ако узме кћеръ Светковићєву, да њу га лишити кралѣвства, и заєдно са Светковићємъ изъ државе истерати.

Момчило. Буди воля твоя пресвет-лый господару, но я не бы тако посту-піо, но дао бы га овамо позвати, на оте-

ческій усоветовао да се тога избора про-
ђе. — А таковимъ поступкомъ довест-
ћенъ га у огорченіе, па може свашта
быти. (*Уђе Теофило*).

ПОЗОРИЕ IV.

Бывши, Теофило. (*Позніе скоротеча*).

Теофило. Дођо вамъ светлый крало
понизно явити, да є кћи Светковића
умрла.

Краль. Умрла! — А ко ти каза?

Теофило. Каза ми нашъ скоротеча,
кои є писмо однео крало Душану.

Краль. Зовни га овамо. (*Зазвони*) А
каже ли одъ какве є болести умрла?

Теофило. Нисамъ га пытао, но докъ
дође запытаћемо га. (*Уђе и поклони се
скоротеча*).

Краль. Шта си ты казивао нашемъ
советнику Теофилу?

Скоротеча. Я самъ му казивао, да є
кћерка жупана Светковића умрла.

Краль. А шта іой є было; одъ како-
ве болести умре?

Скоротеча. Я незнамъ ништа више
вашемъ величеству явити, но само ово

пошавшу ми обратно изъ Зенте, опазимъ гди младый краль са Светковићемъ предамноу понагло иду Светковићевомъ дому, и како ступише у авлію, а запевка чу се; я запытамъ єдногъ човека, каква є то запевка, и онъ одговори ми: умрла кћи жупанова.

Краль. Богъ іой дао душевно спасєніє. (*Поклони се и оде скоротеча*).

Момчило. Ето садъ видишь господару, да си се іошть кой данъ съ одговоромъ претрпію, садъ бы све болѣ было.

Теофило. Кадъ бы се могло напредъ предвидити, то бы мы пророци а не прости люди были.

Краль. Шта му садъ драго, ослонићу се на промысао Божій, као што самъ и досадъ чинію. (*Оду сва три. Платна се преобрну*).

ПОЗОРІЕ V.

*Душанъ. Светковићъ. Шайновићъ.
Воиновићъ.*

Душанъ. Господо моя! изъ писма моего родителя, разумели сте шта пише и мени и господину Светковићу. Заручницу мою убише, тако, шта ми садъ друго о-

стає, но уклонити се у кою странну державу, и тамо очаявати. На ако оца мого надживимъ, а я ћу се онда, ако ме вы и народъ за свогъ владѣтеля позовете, повратити; а овако, збогъ сплеткѣй мое маћіе могу, као и моя заручница, и животъ изгубити.

Шаиновичъ. Мы ти светлый крало недамо између насъ отићи. Опазимо ли какво зло намереніе старогъ краля, то уверенъ буди, да ћемо те силомъ оружія бранити, па макаръ сви изгинули.

Воиновичъ. Тако и я велимъ светлый господару.

Светковичъ. И я тако велимъ; ерѣ како се ты господару изъ државе твое удалишъ, то ће твоя маћія, као ноћна кукавица кодъ краля испословати, да те краль за недостойна и непослушна сына прогласи, а Синишу сына нѣногъ за законитогъ наслѣдника Србіе обнародує, па ће онда твой повратакъ суѣтанъ бити. Но устаймо на оружіе, па почемъ войску саберемо, онда предъ нашимъ великашима и предъ сабранимъ воинствомъ да тебе за владѣтеля целе Србіе прогласимо, а старогъ краля да се конечно одречемо,

и нашу заклетву на верность да предамо у руке господина митрополита Іоаникія. Ако ли бы међу тимъ старый краль оружаномъ рукомъ противу насъ пошао, то да се біємо, па коя страна надяча, она нека и царує.

Душанъ. Како вы, господо моя судите о предложенію господина Светковића?

Сви скупа. Мы у пуной мери одобравамо, кадь другоячіє ніє.

Душанъ. И я пристаємъ. Тако нека се одма на све старешине распише, да є свакій са своимъ воинствомъ непременно до 8 дана овде, садъ идите и по овомъ заключенію поступите. (*Оду*). Ей судьбино, судьбино! зашт' тако уради. (*Оде и онъ*).

ПОЗОРИЄ VI.

Краль. Служитель. Соколовићъ. Момчило. Теофило.

Краль. (*Самъ стои предъ икономъ Аристовомъ и тайно моли се Богу. Служитель уђе и яви му, да су раде войводе са советникомъ Теофиломъ къ нѣму дођи. Краль одступи одъ иконе*). Некъ слободно дођу.

(Служитель изађе, а войводе са Теофиломъ уђу).

Момчило. Светлый крало, имамо ти неку прекообичайну новостъ явити.

Краль. Казуй да чуемъ.

Момчило. Ево саслушай господина Соколовића, кои є и нама казивао.

Краль. Па казуй, господинъ Соколовићъ.

Соколовићъ. Та да бы имао што добро казивати, я бы одма съ радости почео казивати, ал' за овакову новину єданъ єдиный Богъ може добро дати.

Краль. Па казуй шта є, не држи ме у неизвестности.

Соколовићъ. Дође ми мой кумъ Јованъ Бранковићъ изъ Зенте, и тайно ми яви, да краль Душанъ намерава съ войскомъ на насъ да удари, и да ће нѣгову войску предводити Жарко Светковићъ са войводомъ Шайновићемъ и Воиновићемъ, и да є многочислену войску сабрао. Я ово како разумедо одъ мога кума, ома оседла коня и овамо поитамъ, и наставши ову господу, таки имъ сообщтимъ, и съ нѣма дођо да вашему величеству явимъ, како се є немиръ у Србиі поджего.

Краль. Фала ти господине и брате на верности твоіой, ал' ти є новина за насъ врло опасна. Шта садъ мыслите господо моя? Я видимъ да самъ лоту гую родіо.

Теофило. Надежду на Бога, па посланике на све стране, некъ дижу и младо и старо на оружѣ, а ова оба господина, као твоє прве войводе, нека изиђу у народъ и за войну пооштре; ерѣ ако онѣ пре на насъ удари, то ће за насъ зло и наопако бити зато, што ће се наша войска устрашити, па се съ нѣговымъ саєдинити.

Молчило. Тако може и бити, но изволи намъ господару волю свою изјавити.

Краль. Я одобравамъ Теофилово предложеніє, садъ таки идите у канцеларию и расписъ на све старешине пошальте и одъ стране мое наложите, нека свакій са войскомъ на сусреть иду, па ако пре войске Душанове у Скадаръ дођу, то нека дворъ Душановъ запале и до основанія разруше. (*Оду сва три*).

ПОЗОРИЄ VII.

Краль. Кральица.

Марія. (Усплаурена) За Бога господару, шта є ово, што се є народъ нашъ узнемирію; а видимъ, да и наше войводе са Теофиломъ нешто шапућу.

Краль. Умири се супруго моя, — а гди намъ є Синиша?

Марія. Синиша є у соби кодъ мене, а шта пыташъ за нѣга.

Краль. Пытамъ зато, што самъ овогъ часа добію жалостанъ гласъ, да є Душанъ силну войску сакупію, и оће на ме да удари.

Марія. Тако ти и треба. Кадъ самъ ти говорила, недай никомъ своє власти у руке, ты си се онда на мене лютію, а садъ ето до шта твоє доброчинство и тебе и насъ све доведе.

Краль. Я ти садъ ништа друго казати незнамъ, но айдмо, да и тебе и дете за благовремено опреимъ у Качайникъ на сохраненіє. (*Оду*).

ПОЗОРІЄ VIII.

Душанъ. Светковићъ. (Позніє Страиловићъ).

Душанъ. Колико є старешина до данасъ приспело?

Светковићъ. До синоћъ су нѣи 18 дошли, и войника до 16.000 довели. А одъ синоћъ є ли кои дошао, немамъ никакова известія, но до сутра ће сви доћи. (Уђе Страиловићъ).

Страиловићъ. (Поклони се) Светлый владѣтелю, имамъ вамъ нешто явити.

Душанъ. Казуй да чуємъ.

Страиловићъ. Мой братъ, пре єдногъ сата дође изъ Неродимлѣ, и донесе ми гласъ, да є старый краль наредбу издао, да се воинство и народъ нѣговъ часъ пре на оружіє диже, и подъ предводительствомъ Момчила войводе одъ десне, а подъ войводомъ Любомиромъ Соколовићемъ одъ леве стране на Скадаръ ударе, и дворъ вашъ до основанія разруше, а краль ће средоточіє предводити. Оволико одъ брата мога дознавши, поитамъ вашему величеству явити.

Душанъ. Фала ти сердару на твојой

верности, а тако и твоемъ брату, кои є поятао за благовремено явити. (*Скине круну съ главе и у небо гледа*) О Боже, видишь ли шта се по Србіи чини! — Бедна Србію, шта си дочекала, да се о-таць на сына и сынъ на оца военомъ ру-комъ ополчава; и да се братъ съ братомъ, сродникъ са сродникомъ, кумъ са кумомъ и пріятель съ пріятелѣмъ борити мораю. Да л' се ово гдигодъ у свету чини!! —

Светковићъ. Чинило се, ил' се не чи-нило, томъ ніє време садъ испытивати, но я наодимъ за добро, да се господину ми-трополиту Іоаникію іоштъ данасъ препо-ручи, да онъ у ютру рано овамо у дворъ дође, па почемъ народъ и воинство при-купимо, да онъ све одъ дане заклетве на верность старомъ краљу разреши и опро-сти, а тебе за законитогъ краля да при-зна, и да се закуне да ће ти верни, по-корни и послушни быти, и да ће свуда за тобомъ поћи.

Душанъ. Кадъ не може другоячїє, а оно тако поступи, а ты сердару иди го-сподину митрополиту и яви му садашнѣ станѣ Србіє, и кажи му, да ми у ютру порано дође, а ты Светковићу иди, па

іоштѣ вечерасѣ сазови дошавше старешине, и поучи іѣ како найболѣ знадешѣ, па у ютру и ты са Страиловићемъ дођи. (*Оду. Душанъ самъ*) О Боже мой, шта ми се ово предсказує! — Сва ми є снага клонула и некимъ ужасомъ и трепетомъ подузета; а душа ми є до смрти прискорбна. — — Ахъ! — ово ништа друго неће бити, но клетва родителя мога. — Сутра ћу злосрећникъ предѣ старешине и народъ мой предстати, заклетвомъ га обвезати и съ нѣмъ противъ родителя мога военомъ се рукомъ ополчити. О Душану, Душану! (*Оде*).

ПОЗОРИЄ IX.

Краль. (*Позніє войводе Момчило и Соколовићъ*).

Краль. (*Самъ*) Творче неба и землѣ! теби се препоручуємъ и молимъ, благовости предпріятіє моє. Ако ли самъ я виновникъ овогъ предузећа, то ме ты као всемогућій уклони съ овогъ света; єрѣ ово су млога страданія за мене, найпре претрпи онолика гоненія одъ родителя мога, а садъ ево одъ могъ сына, и то одъ оногъ сына, кога самъ любіо као са-

могъ себе и чувао као зенице очію. (*Уђе Момчило и Соколовићъ*).

Момчило. Све є, светлый господару, у приправности, само садъ високу твою заповестъ очекуемо.

Краль. Я при првой наредби остаємъ. Ты Момчило предводи десно крило, а Соколовићъ лево, а я ћу самъ средоточіе. Садъ пођите у име Божіе и срећанъ вамъ путь. А я ћу по подне за вама пођи, докъ овде неке наредбе учинимъ. Но и то вамъ доставлямъ, да ако бы се гди са противницима сукобили, то слободно ополчите се на нѣи, па ако їй надбіете, а вы управо на Скадаръ, и оно учините што самъ вамъ већъ наложію. (*Оду, а краль самъ*) Заиста, овомъ ће се нашемъ поступку и потомци наши потомака чудити и єданъ другоме приповедати, како су имъ предци у любви и у согласію жили. (*Оде*).

ПОЗОРІЕ Х.

Душанъ. Светковићъ. Шайновићъ. Воиноввићъ. Страиловићъ. (*Позніе скоротеча*).

Душанъ. Господо моя! кадъ велите да є све у преправности, а оно одма и

да пођете; ерѣ ми є нашѣ увода явіо, да є Момчило и Соколовићѣ са воинствомѣ у путу, и да су близу Скадра, а за родитеља мога каза ми, да се є и онѣ съ єднимѣ оддѣленіємѣ войске за нѣма кренуо. Тако господина Светковића за военачалника поставлямѣ, а васѣ троицу првимѣ войводама, и налогу господина Светковића подчинявамѣ. А я ѣу остати овде зато, што нисамѣ радѣ никако съ родителѣмѣ моимѣ сразити се, и препоручуємѣ вамѣ да ми родитеља уколико могуће буде поштедите. Садѣ срећанѣ вамѣ путь. (*Оду. Душанѣ остане и говори*) О судбино небесна, заштѣ тако уреди? да се вражда изѣ свете лозе Неманића никако искоренити неможе. — — — — Та не ополчи ли се Вукѣ на своѣ рођеногѣ брата светогѣ краля, и да іѣ братѣ нѣовѣ светый Савва на очинѣмѣ гробу не помири, іоштѣ бы онда сръбско владѣніє пало подѣ Маѣара. Не устреми ли се Владиславѣ на брата свога краля Радослава и съ престола сбаци га. Не удари ли Драгутинѣ на оца свога краля Уроша и отера га. — Не ополчи ли се мой деда краљ Милутинѣ на сына свога, а родитеља мога, и одѣ нѣга сваке беде и неволѣ претрпи, па

све ово не быяше довольно за угледъ. — Но ево и я несрећникъ по наважденію мой советника на родителя мога оружаномъ рукомъ подиго се! — — — О! ово су заиста вопіюћи греси, кои одъ свевышинѣга престола отмаштенія ишту, да се ово семейство наше конечно истреби; ерѣ греси наши превозиђоше терпенѣ. (*Скоротеча уђе*) Одъ когъ места долазишъ?

Скоротеча. Одъ града Звечана, и донесо известіе одъ военачалника Светковића. (*Преда писмо и оде*).

Душанъ. (*Отвори писмо и явно чита*) Светлый владѣтелю и господару нашъ! Радостномъ рукомъ узимамаъ перо писати и твоемъ величеству явити: мы смо победу одржали и слава є наша. Войводу Соколовића у Петричу уватисмо, и у тамницу стависмо. — Момчила войводу, кои є са старимъ кралѣмъ и са смутљивимъ Теофиломъ бегао у градъ Звечанъ, обколисмо га, но єдва га као лютогъ лава савладасмо и у тамницу затворисмо. Старый краль, кадъ виде, да є Момчило надвладанъ, стане къ граду бегати, но народъ онако огорченъ устреми се за нѣмъ, у-

вати га и удави. — — По овомъ ува-
те Теофила, и одъ нѣга дознамъ, да е
старый краль у свему невинъ быо, но да
су онъ и краљица Марія у свему винов-
ни, и краля на зло навели. Овогъ истогъ
Теофила дадемъ погубити, а тело му пси-
ма бацимъ. Краля сутра данъ дадемъ най-
торжественіе као свету и невину душу
саранити. Кадъ смо све ово свршили,
кренемъ и нашу и краљву войску у Ско-
пль, и овде ћемо се задржавати докъ
твое величество не дође овамо са госпо-
диномъ митрополитомъ Іоаникіємъ, да те
по другій путь венча на престолъ Срб-
скій, и да те царемъ Србскимъ прогласи-
мо. А кадъ овамо приспешъ, онда са кра-
љицомъ Маріомъ за иступленіе нѣзино,
самъ одреди. Пребиваюћи твога вели-
чества

У Скопљу 14. Ноѣмбра 1336.

понижный военачалникъ

Жарко Светковићъ.

(По прочитанію писма, скине круну съ
главе и говори).

Бедный и жалостный сыне, зашт' та-
ко духомъ ослаби, зашт' ласканію твои
лукавы советника повинова се и родите-

ля свого као Юда Христа Спасителя на
погубленъ предаде. О Душану прене-
среѣный сыне, отимашъ се за престоль
Србскій, а неопажашъ да поступкомъ
своимъ вечно блаженство губишъ. — О
недостойный сыне, недостойный велимъ
потомче свете лозе Неманића, ты оста-
еши виновникъ што ће и потомци рода
Србскогъ проклетину родителя твоего но-
сити и непрестано у вражди и несогласію
живити. — О оче мой, о сладко и пре-
свето име мое, прости твоимъ несреѣномъ
и заблудѣномъ сыну Душану. (Поклони се
и завеса спусти се).

II. ДѢЙСТВІЕ.

ПОЗОРІЕ I.

(Шума, а у страни едно порушено зданіе).

Светоликъ. Милисавъ.

Милисавъ. Милостивый господине! я
дуго и дуго поѣута, — но видимъ — да
сте тако замышлѣни — на себе забора-
вили, па ни найманъ не мыслите нити о-
пажате да смо у непріятельской земљи.

Светоликъ. У непріятельской земли велишь? — А кажи ми гди є пріятельская земля; — — гди ли є она света часть земли, коя бы мое печально срце развеселила? Айде овде да седнемо, па да се мало одморимо.

Милисавъ. И то можемо учинити. (*седну*) — али зашто не бы у нашемъ стану седили, гди су и друга наша браћа, и гди намъ є наша дужность, — шта ћемо овде у овой пустиньи? — о мой господине! та баремъ сами себе пожалите, вы сте юшть младъ человекъ; заръ нећеду за насъ пытати, гди смо и кудъ смо.

Светоликъ. И немаримъ више ни пайманъ за мой животъ, ерь ми є сасвимъ огорчао.

Милисавъ. Огорчао! — — како то! — Я знамъ да сте се данасъ у онакомъ страшномъ и ужасномъ кровопролитію юначки борили, и сви су се вашой храбрости дивили и чудили.

Светоликъ. Съ тимъ више жалостніе.

Милисавъ. Али зашто за Бога? — Я самъ одъ многи слушао, да васъ є и самъ царъ Душанъ за вашу храбрость похва-

льивао, и жели васъ іоштъ на вышій войничкій степень поставити.

Светоликъ. Я ништа не зактевамъ.

Милисавъ. Я незнамъ, шта да вамъ рекнемъ. — — Ако ли сте залюбѣни и любви лишени, па само за то тужите, то є ништа, — єрь нити сте вы првый, нити ѣте последний у томъ послу быти. Ако ли сте какво друго зло учинили, съ коимъ сте совесть вашу повредили, и она васъ кинѣи и мучи, то опетъ не таите одъ вашего верного Милисава. Уверени будите, да докле ми стварь одкріете, да ѣе вамъ се као тешкій камень са срца свалити. Нема човека, кои не погреша, но валя намъ се исправляти.

Светоликъ. Ты то добро говоришъ.

Милисавъ. Веруйте ми, да и самъ некій боль у срцу осеѣамъ кадъ васъ смутна и брижна видимъ. Више самъ се пута усуѣивао — као што и сами знате, да бы васъ буди съ чиме развеселіо: — но све є напразно было, и одтудъ заключавамъ, да любовь неподгриза ваше срце, но мора некакова друга туга и печаль на нѣму лежати.

Светоликъ. А по чему можешъ ты тако заключавати?

Милисавъ. Я самъ добро позорствовао на васъ, и приметію самъ, да лепа госпои Миленія при свой нѣзиной неги и благодаренію вами указаномъ, ништа ніе могла испословати.

Светоликъ. Я госпои Миленіи за нѣзина благодаренія обвезанъ остаємъ, она ми є заиста много добра учинила.

Милисавъ. Али нѣна гореѣа любовь никако се немогаше у ваше срце укоренити. — Видимъ, да волете по оваковомъ страшномъ и ужасномъ кровопролитію пребіяти се, нежели кодъ нѣ у онаквомъ добру и благу славно живити.

Светоликъ. Све є то за мене мала утѣха — за мене ништа болѣ небы было, но гдигодъ да се у какову пещтеру склонимъ, и у нѣой мою младость оплакуємъ.

Милисавъ. Али зашто за волю Божию?

Светоликъ. О мой Милисаве, то ти толико казати могу, да самъ данасъ на ономъ марсовомъ полю мртавъ остао, далеко бы болѣ было. — Я самъ се данасъ

управъ зато онако усилявао, само да бы погинуо, и край мученію момъ учиніо, — али — смръть бежи одъ мене — оће іошть да ме кинѣи и мучи.

Милисавъ. Вы ме све већма забунюете, — я ништа неразумемъ, на што се тай говоръ вашъ односи.

Светоликъ. Кадъ не разумешъ, а ты ме саслушай: Я самъ смрътно залюблѣнь у єдну девайку, а то є кѣи некогъ Драгутина Милоевића изъ Приштине Лепосава. Ево већъ осамъ година дана како се одъ нѣ разстави, и по войни се непрестано тепамъ; а за ню нити знамъ є ли жива, или се удала, или можно да и она овако замномъ тугує и дане у жалости проводи. Ахъ, Боже мой! —

Милисавъ. Па заръ лепа госпоя Миленія не могаще ту вашу горећу любовь угасити? — Заръ за онолика нѣна благодѣянія не заслужує да се и вы къ нѣой обратите?

Светоликъ. А могу ли момъ срцу заповедити? — оно се є Лепосави одъ мое нѣжне младости посветило, па и до смрти верно остає.

Милисавъ. Заръ вы ушта сте се као

незрео, младиѣъ залюбили, при ономъ и да-
насъ остаєте?

Светоликъ. Знай Милисаве, да нити
има оногъ дана, ни оне ноѣи, нити часа
ни минута, кои бы прошао, да за Лепо-
савомъ небы мыслію. Та она є сва моя
мысао, и нѣно ми любко и преумилно ли-
це свагда живо предъ очима стои. — Ахъ,
Боже мой! — ово є веѣъ осамъ година да-
на, како нѣно анѣелско лице не видо, па
како да не тужимъ, како да не оплаку-
емъ! —

Милисавъ. Немойте господине тако
сами себе у очаяніе бацати. — Више пу-
та човекъ оно изненада получи, чему се
нїе нигда ни надати мого. (*Опазу старца
съ воштаномъ свеѣомъ у руци къ нѣила
идуѣа. Устану, и Светоликъ мачъ извуче.*)

ПОЗОРІЕ II.

Бывши. Старацъ. (а позніе Драгутинъ).

Светоликъ. (Плаовито). Ко си ты ста-
рино, да не будешъ и ты, другъ наши
непрїателя, или одъ какве айдучке чете?

Старацъ. Ни єдно одъ обога. — Я
самъ єданъ несреѣный человекъ, кои уда-

лѣнѣ одѣ света, овде (показуе рукою) у овомѣ порушеномѣ зданію живимѣ, и чувасѣ разговарати се, изиђо да видимѣ кои сте, и требате ли какову помоћ.

Светоликъ. Твой є изговорѣ уместанѣ, но ако тако не буде, то уверенѣ буди да ћешѣ главомѣ платити.

Старацъ. О младићу! учи се болѣ люде познавати, — како бы таково што и помислити могао. Погледай ово мое морщинама убрано лице, и ову мою седу браду и власи, па разсуди може ли лажѣ изѣ уста мои изићи.

Светоликъ. Твоя сединама украшена брада и власи, и твоє морщинама убрано лице, даю ми повереніє о твојој честности: но знай, да се човекѣ у нужди и одѣ найманѣ сенке плаши.

Старацъ. Я веруємѣ — но одѣ мене немате се шта бояти.

Светоликъ. А збогѣ каквогѣ си се узрока удаіо одѣ людій; — требашѣ ли помоћ; — бы ли ти могао у чему помоћи?

Старацъ. Мени се може лако помоћи, ерѣ шта мени као старомѣ човеку у пустињи потребує, али — ахѣ —

Светоликъ. Та ты старино нешто уздишешъ, о Боже, међеръ іоштъ има людѣй, кои у туги и жалости свой животъ проводе.

Старацъ. Има — има довольно.

Светоликъ. Па покажи ми се старино ко си, и шта потребуешъ.

Старацъ. А могу ли ти се поверити, честный младићу?

Светоликъ. Зашто не, знай да и я много страдамъ.

Старацъ. Честно твоє лице, дає ми неко повереніє, — али — колико се пута човекъ — гледаюћи на личне черте и превари.

Светоликъ. Старино, уверенъ буди да ћешъ ономъ човеку тайну свою одкрити, кои ће заиста знати разсудити, сажалити и у колико могуће буде подпомоћи.

Старацъ. О любезный сыне! я ћу ти се као непознатомъ поверити и тайну мою одкрити. — Слушаюћи твоє умилене речи, надамъ се да ће ти и срце поште-но быти. — Преваримъ ли се — паднемъ ли у твою замку, — то ты онда самъ се-би за грехъ препиши, што ћу жертва твоє преваре быти.

Светоликъ. И ти се старино, именовъ
Божіимъ заклиньмъ да те издати небу,
нити о каквой превари мыслимъ, но един-
ственно изъ любопитства желимъ те по-
знати и о твоіой судьбине известити се.

Старацъ. Е добро сынко, а вы ме
обонца мало пречекайте. (*Оде*).

Милисавъ. Оѹемо ли мы смети на нѣ-
га чекати; да не учини онъ какво невер-
ство, може насъ съ каквимъ злимъ друш-
твомъ своимъ обколоти и побити. Болѣ
ѹе быти да се мы за благовремено одав-
де уклонимо.

Светоликъ. Надежду на Бога — саблю
извади — па обозрителанъ буди.

Милисавъ. Мала ѹе сила наша быти,
спроѹу каквогъ злогъ друштва.

Светоликъ. Комъ Богъ помаже, онай
е одъ многи ячій. — Та я се нисамъ да-
насъ плашю одъ онолико иляда Грка, но
обарао самъ ій као крте гране, а као
шта бы се имао страшити одъ едногъ
старца и нѣговогъ, ако има каквогъ
друштва. (*Старацъ изведе кѹеръ свою*).

ПОЗОРІЄ III.

Светоликъ. Милисавъ. Драгутинъ.
Лепосава.

Старацъ. (Водећи девојку). Ево бра-
ћо, поради чега онако горко уздишемъ и
тугуемъ, боѣши се да ме смръть не пости-
гне, па кудъ ће ми ова моя единица, и
шта ће да ради у овой страовитой пу-
стиньѣ! —

Светоликъ. (Гледећи у девојку). До-
брый старино, ово є велишъ, твоя кћер-
ка; нѣно ми се лице познато чини, — —
она ме погледомъ своимъ привлекаи. — — —
казуй — казуй ми добрый старино, за ову
милу лепотицу.

Старацъ. И мени се твой любкій видъ
познать учинію како самъ те видію, да у
мал' нисамъ рекао: о избавителю мой и
моє кћери! —

Светоликъ. Я вамъ се и обећавамъ
таковимъ быти. *(Опетъ загледи се у де-
војку)* О Боже! — *(Подигне руке къ небу)*
о Боже! — какво є ово волшебство?

Старацъ. А што си се сыне тако уз-
немирію; заръ се тако яко жалость ове
невиности твогъ срца додирну?

Светоликъ. Я самъ се управъ збуніо — самъ незнамъ шта є одъ мене! — ова девойка, — о Боже! — ово є — ово є она заиста! — — Лепосаво — Лепосаво! єси ли ты; или ми се само подобіє твогъ ангелскогъ лика представля и мою скорбну душу увеселява? — кажи ми добрый старино, є ли ово Лепосава? —

Старацъ. Ньой є име Лепосава, но за кою Лепосаву ты пыташъ, то незнамъ

Светоликъ. Та є ли ово Лепосава Драгутина Милоєвића изъ Приштине?

Старацъ. Одкудъ ты познаєшь Драгутина? — Богъ и душа ты ћешъ быти мой Светоликъ.

Светоликъ. Я самъ Светоликъ.

Старацъ. О блаженный и преблаженный часу! — о сладкій сыне мой! — (*пригрили га*) О Светоличе любезно чедо мое! (*люби га*) о радостный часу живота могъ! — Я самъ Драгутинъ, я самъ твой благодѣтель и отаць. — А одкудъ ты овамо дође?

Светоликъ. Боже! — каковый радостный гласъ чуємъ я! — є ли ово на яви — ил' є у спаваню! — — (*Загрили старца*)

Оче, прѣмилый оче и благодѣтелю мой!
 — — вы овде! — — вы живите у овой
 пустыньи! — каква ли неволя васъ съ
 Лепосавомъ амо доведе? — (*Приступи къ
 Лепосави, пригери ю и учтиво полюби*) О
 моя Лепосаво! мой единый предмету жи-
 вота мога! —

Лепосава. Я самъ непресечно мысли-
 ла, да си ты одъ оны проклеты айдука
 погинуо.

Драгутинъ. О децо моя! Овай е часъ
 найрадостнии у момъ животу. Кажи ми
 Светоличе, одкудъ ты садъ овамо дође?

Светоликъ. Я самъ съ воинствомъ на-
 шимъ дошао, и данасъ смо се тукли съ
 Грцима и Ираклюю освоили.

Драгутинъ. А кадъ ты ступи у вой-
 ничку службу?

Светоликъ. Одма по нашемъ растан-
 ку, и садъ самъ већъ полковникъ. — Да-
 насъ, почемъ Ираклюю освоисмо, а я се
 съ овимъ моимъ вернимъ служителѣмъ
 упутимъ по овой шуми проодати се, и
 ево ми Богъ желаю мою испуни, те се съ
 вама и съ Лепосавомъ изненада саста-
 до. — — Но кажите вы мени, одкудъ вы
 у овой пустыньи, шта ли васъ примора

изъ Приштине, изъ онаковаго вашегъ
иманя и добра удалити се?

Драгутинъ. Узрокъ є мое несреће
овай быо: пре године дана, наређенъ бу-
де кодъ мене на квартиръ некій капетанъ
Мирко Лютица: докле се наше войнство
у Приштини задржи. Истый капетанъ из-
говори предъ моіомъ Лепосавомъ неко-
лико неучтиви речій, и ова ми се поту-
жи, — я дођемъ у ярость, узмемъ саблю,
уђемъ къ нѣму у собу и упытамъ га за-
што рђаве речи изговара предъ дететомъ
моимъ; а онъ уместо да се постиди, руж-
но ми одговори, я се распалимъ и саб-
льомъ га по глави ударимъ, и мртавъ
стровали се доле. — Поплашимъ се за
оваково иступленіе, узмемъ мое новце и
Лепосаву и амо утечемъ.

Светоликъ. А одкудъ знадосте за ово
место?

Драгутинъ. Имао самъ у Иракліи
могъ познаника, комъ самъ и дошао, и
онъ ми ово место покаже, те се у нѣга
за време склони.

Светоликъ. Кадъ є то тако, то вамъ
кажемъ не брините се више, — само докъ
се у мой станъ повртаимъ. Я ћу съ мо

имъ войводомъ самомъ цару отићи, и мо-
лити да вамъ милость учини да се у При-
штину вратите.

Драгутинъ. Благо мени утѣхо моя,
самъ те є Богъ амо упутію, да ми изба-
витель будешъ.

Светоликъ. У случаю, ако я поради
войничке дужности небы могао овамо до-
ћи, то ћу вамъ Милисава послати, и онъ
што вамъ яви, знайте да є онако.

Драгутинъ. Ради сыне како те Богъ
учи, само пази, да ми неотично небы ве-
ћу пропасть отворио.

Светоликъ. Небрините се благодарѣте-
лю мой, я се у име Божіе надамъ, да ћу
моћи добро испословати. — Садъ ми
праштайте мои наймили на свету; єръ
дужность ме на опредѣленіе позива. Ле-
посаво, буди ми утѣшена — скоро ћемо
се видети. (*Полюби Драгутина у руку*)
Простите ми благодарѣтелю мой.

Драгутинъ (*Наслони руке на Свето-
ликову главу*) Ангелъ хранитель некъ те
руководи и здрава и невредима одъ не-
пріятеля сахрани. (*Полюби га у образъ, а
онъ нѣга у руку, и съ Милисавомъ отиде*).

Лепосава. Боже мой, ко бы се отаць

овой среѣи надао! — Я самъ за цело держала, да є онъ одъ айдука погинуо. — А гледай саде — каковый є то дивный юноша изишао, а шта више полковникъ! —

Драгутинъ. Право каже наша пословица: Чини добро, неѣнешъ се каяти; учини зло, надай се. — Ко бы се садъ могао надати, да ѣе ми онъ избавитель быти. Айде да идемо Лепосаво посла гледати. (*Оду обоє*).

ПОЗОРІЄ IV.

Царъ Душанъ. Войвода Воиславъ.

(*Позніє вратаръ и Светоликъ*).

Войвода. (*Поклони се*) Понизно являмъ вашему величеству, полковникъ Момчиловићъ ненаоди се при своме полку.

Царъ. А кудъ є отишао?

Войвода. Утолико ми явише, да се є после ючерашнѣ битке са служителѣмъ своимъ у шуму удаліо, и натрагъ да се ніє повратіо, па садъ свашта мыслимъ, — могао є и неприятельима у руке пасти.

Царъ. А како бы онъ таково што учиніо? Онъ є досадъ уреданъ быо и дужность свою точно наблюдавао. Идите та-

ки, па неколико четника опремите нек' провиде и потраже га.

Войвода. По заповести вашегъ величества. (*Поклони се и пође, а вратаръ га предусретне*).

Вратаръ. Дође господинъ полковникъ Светоликъ.

Войвода. Камо га?

Вратаръ. Ето га предъ врати гди стон.

Войвода. Иди яви му нек' предъ цара дође. (*Оде, а войвода поврати се къ цару*) Дође полковникъ Момчиловићъ, и реко вратару да га овамо пусти.

Царъ. Добро, баремъ ће получити похвалу за поступакъ свой. (*Уђе и поклони се цару*). А гди сте вы были господинъ полковниче?

Светоликъ. (*Поклони се*) Юче после учинѣне борбе съ Грцима, изиђемъ по шуми проодати се, тамна ноћъ наскоро наступи, — я несмеюћи натрагъ повратити се, да небы на какову непријатељску чету натрапао, преноћимъ, и ютросъ у станъ поитамъ и дођемъ.

Царъ. Вама су дужности и уредбе войничке познате. — Ваша є погрешка

велика. — гнѣвъ сте мой на себе навукли, и строгу казнѣ заслужуєте. Но будучи да сте дояко у свему точни были, то вамъ опраштамъ. и у исто време заповедамъ, да съ вашимъ полкомъ идете, и Калитеро, буди коимъ пожертвованіемъ освоите. Садъ можете поћи.

Светоликъ. Съ найдубльимъ страхопочитаніемъ благодаримъ вашему величеству на высочайшой милости. А высокій налогъ извршиу, макаръ и животомъ платю. (*Поклони се и оде*).

Войвода. Добро бы было да данасъ воинство наше прегледамо; ерь є много ювы дана чиновника изгинуло, па упразднѣна места да попунимо.

Царь. Добро, а оно да идемо видити. (*Оду*).

ПОЗОРІЕ V.

Драгутинъ. Лепосава.

Драгутинъ. Заиста ми є чудо, шта ово бы, да нити Светолика нити нѣговогъ служителя да намъ известіе донесе.

Лепосава. А ко бы могао знати, — да не буду кудъ съ воинствомъ отишли.

Драгутинъ. Лепосаво, оно неко къ нама иде.

Лепосава. (Загледѣ се) Отаць! — Отаць! — онъ є заиста.

ПОЗОРИЕ VI.

Бывши. Светомиръ. (Са стране воинство).

Драгутинъ. (Загледѣ се у Светомира) Вараю ли ме мое очи. — ликъ є нѣговъ, стась є нѣговъ, но друго є одело. — Ёсте ли вы одъ царева воинства?

Светомиръ. Я єсамъ. Но вама се чини, да ме познаете?

Драгутинъ. А шта се претваранъ любезный Момчиловићу? Та знай да смоте, као озебао сунце, єдва дочекали.

Светомиръ. Дакле є истина, вы ме познаете, кадъ вамъ є мое презиме познато. Но я се не опоминѣмъ да самъ васъ икадъ видію.

Драгутинъ. (Загледѣ се у воинство) Ама мени се све чини, да си ты ономадъ у другомъ оделу быю, кадъ си ми доодію, а садъ и у тебе и у воиника опеть другоячіє.

Светомиръ. Вы се варате добрый ста-

рино, — єрь нити самъ я нити мои войни-
ци до данасъ овде были.

Драгутинъ. Та шта ты то говоришь?
— Опомени се сынко, шта си намъ при
полазку твою обећао, да ћешъ насъ
одавде избавити и кодь цара у милость
довести. О Светоличе, Светоличе! — Зашт'
се садъ претвараешь? та опомени се твоє
Лепосаве, за кою говоришь да бы радо
животъ жертвовао, — а садъ намъ іошть
већма наша уцвелѣна срца цвелишь.

Светомиръ. Шта садъ да радимъ! —
Вы сте се честный старино у мене упо-
знали, — но ко бы то было, да є тако у
свему мени раванъ, и да се моимъ прези-
меномъ позива?

Драгутинъ. О мой Светоличе, Свето-
личе!

Светомиръ. Я нисамъ Светоликъ, но
Светомиръ.

Драгутинъ. Али тай гласъ говора,
тай узрастъ, то лице — о Боже! ако мо-
же овакова єднакость у людма быти, то
я морамъ іошть какво чудо дочекати.

Светомиръ. Мыслите ли и вы тако
мила лепотице?

Лепосава. А како небы мыслила. Заръ

є такова твоя любовь Светоличе, тако ли любишь твою Лепосаву.

Светомиръ. Дакле ме и вы за Светолика сматрате! — Нека буде и тако. — Вы се некой помоћи одъ тогъ вашего Светолика надате?

Драгутинъ. Тако є, — ово є данасъ трећій данъ како очекуемо.

Светомиръ. Добро, а оно уместо нѣга я ћу вамъ у помоћъ притећи, но кажите ми ту вашу нужду.

Драгутинъ. Я незнамъ шта садъ да радимъ, — слушаюћи твоє изговоре, рекао бы да ниси Светоликъ — али —

Светомиръ. Я вамъ се именемъ Божиимъ заклинѣмъ да нисамъ Светоликъ, но Светомиръ, а вы ме сматрайте како оѣте.

Драгутинъ. Нама се лако помоћи може, мы смо ради одавде у Ираклію преселити се, и то намъ се Светоликъ обећао быо учинити. Тако ако насъ можешъ тамо преселити, велику ћешъ намъ любовь учинити.

Светомиръ. Съ драгомъ душомъ, и я тамо са воинствомъ идемъ. А вы поспремайте ваше ствари, па некъ мои момци

понесу, а узъ путь ћемо се и о нечемъ
другомъ разговорити.

Драгутинъ. Я пристаємъ. (*Пођу, а за-
веса спусти се*).

III. ДѢЙСТВІЕ.

ПОЗОРІЕ I.

Царъ Душанъ. Войвода Воиславъ.
(*Позніе вратаръ*).

Войвода. Понизно являмъ вашему ве-
личеству, овогъ часа прими известіе одъ
команданта подъ Калитеромъ.

Царъ. Есу ли освоили Калитеро?

Войвода. Како у известію стои, наше
се є воинство разбегло.

Царъ. Наше се є воинство разбе-
гло! — а зашто?

Войвода. Тако командантъ явля.

Царъ. Читайте да чуемъ.

Войвода. (*Чита*) „Наше воинство ка-
ко є до атара калитерскогъ дошло, сра-
зи се съ непріятельмъ, но будући да є

непріятеля у брою двоинномъ више было, то наскоро почне уступати, полковникъ Момчиловићъ истрчи съ голимъ мачемъ у руци и повикне: натрагъ юнаци, натрагъ. — Данасъ несмемо битку изгубити, ерѣ одъ нѣ и мой животъ зависи. Войници се охрабре и поврате, и непріятеля сложно гонише: но наеданпутъ стра и туга обузе цело воинство, кадъ Момчиловића у крви огрезнута на земљи виде, ладанъ зной све ій проби, и одъ напредованя престаше. Непріятель се оснажи, и насъ изъ атара свогъ удали. Очекујући скору помоћъ и наставленіе. У путу 6. Августа 1356. Живоинъ Драгосављевићъ, тысячникъ.

Царъ. Тако се є поради смрти Светоликове мое воинство, као овци безъ пастира, распудило! — О мой Светоличе, моя ратоборна деснице! изгуби те на веки! — Я самъ узрокъ твоє смрти — я самъ твой тиранъ, кой самъ те онако подъ строгомъ заповести опремію. — О Боже, молимъ ти се: удали ову наглость и суровость одъ мене; ерѣ кадъ си ми власть дао народомъ управляти, снабдѣй ме тихостию и мудрости. — Идите войвода, те полковника Милоя Ружића у помоћъ са

полкомъ нѣговимъ опремите, и кажите му нека добро провиди, па ако узможе Калитеро освоити, а онъ са свима сложно нека удари и освои, ако ли види, да неће снажанъ спроћу силе непријатељске бити, а онъ нека яви, да јошть еданъ полкъ оправимъ. (*Поклони се войвода и оде. Вратаръ уђе*).

Вратаръ. Понизно явљамъ, еданъ младићъ жели предстати вашему величеству.

Царъ. Пусти га некъ дође. (*Вратаръ оде, а младићъ уђе*).

ПОЗОРИЕ II.

Царъ. Младићъ (*преобучена Миленія*).

(*Младићъ трипутъ се поклони и клекне предъ цара*).

Царъ. Устай горе, ако ти є молба праведна, то ти нетреба къ моимъ ногама припадати; ако ли є неправедна, то ти онда не помаже робско припаданъ; єрь я самъ отаць народа, и правдолюбивый царъ.

Младићъ. Мене чувствованъ подданическе верности гони предъ ваше царске ноге припасти.

Царъ. Благо мени, ако ме мои подданици тако искрено любе.

Младићъ. А ко васъ небы као оца свогъ любіо, кадъ насъ ваше величество све, као отацъ децу свою предусрета.

Царъ. Благо цару съ таковимъ народомъ.

Младићъ. Благо и народу съ таковимъ мудримъ и правдолюбивимъ царемъ и оцемъ.

Царъ. (Загледѣ се) Твоѣ ми се лице врло познато чини?

Младићъ. (Разерне горню альину) Я понизно молимъ ваше величество да ми опрости, што самъ се преобукла, и овако предъ ваше величество дошла.

Царъ. Ё ли то могуће! — Миленія, ёси ли ты?

Миленія. Я самъ ваше величество.

Царъ. Па ты се на овако дальный путь усуди поћи; кажи ми узрокъ твогъ долазка?

Миленія. Познато ё вашему величеству, да самъ супруга Богданова была, кои ми ё приличниі за оца нежели за супруга быо. — А како самъ мой животъ

проводила, то єданъ єдиный Богъ и мое
 срце знаде. — Више самъ пута ктела са-
 ма себи смръть задати. — Мое цело съ
 нѣиме живленѣ ништа друго нѣ было, но
 єдна вечна мука. — Човекъ быо одъ ста-
 рогъ света, — — прешао године ватрена
 младића, па мрзаше и на самогъ себе. —
 Нигда ми нѣ дозволявао ни честито обу-
 ћи се нити куда изићи. — Све му се не-
 ко неверство по глави вртило, и самномъ
 нектеде честито ни разговарати се, и ако
 бы кою речъ проговоріо, и та бы упреко
 и по мене наопака была. Но фала Богу,
 кой га са света уклони, и мене тирян-
 скогъ ярма ослободи.

Царъ. Шта ты то говоришь? — Я
 знамъ да є Богданъ єданъ честанъ чо-
 векъ и храбаръ войвода быо, и са сва-
 кимъ мирно и любовно живіо.

Миленія. Єсте ваше царско величе-
 ство. Онъ се споля свакомъ благъ, ми-
 лостивъ и любезанъ показивао, но кодь
 куће є прелюта гуя быо.

Царъ. А да ты небудешъ томе узрокъ
 была?

Миленія. Нисамъ ваше величество.
 То толико знамъ да є узрокъ быо што

самъ я млада, а онъ старъ, па кадъ бы
ко одъ господе буди за каковый посао
дошао, то се є свакій найпре мени явіо
и поразговарао — па онда къ нѣму ишао,
и за ово примѣчавала самъ на нѣму, да
му є неповольно: но я се нисамъ могла
збогъ учтивости немилостива показати. —

Царъ. (Прети прстолъ) Кажемъ ли я,
да си ты узрокъ морала бити. — Жена
є свака дужна по вољи свогъ мужа вла-
дати се и нѣму покоравати, а не — како
кога опази да предъ нѣга истрчи, или да
на пенцеру као намолована лутка на у-
гледу стои, и да мотри куда ко иде или
пролази. — Жена, коя жели у миру и у
любви са своимъ мужемъ живити, она
треба онако владати се како є мужевля
воля, па ће онда добро бити. Свака же-
на треба да зна да іой є мужъ стареши-
на, ерь є Богъ жену створио да буде му-
жу помоћница.

Миленія. Я знамъ толико казати, да
тешко свакой оной, коя за свою непри-
лику пође.

Царъ. Па садъ си слободна, — кажи
ми, бы ли ти могао у чему помоћи?

Миленія. Я самъ се зато на овако

дальный путь и усудила поћи, и съ моимъ братомъ довде дошла, да молимъ ваше величество за єдногъ младића, у когъ самъ се іошть за живота Богданова залюбила.

Царъ. Добро, — дакле садъ смо на праву точку дошли, — па кажи ми, кои є то младићъ?

Миленія. Онъ є подъ командомъ войводе Воислава. Нѣгова храбрость — пріятность — честность и верность, уверена самъ, да є и вашему величеству позната.

Царъ. Ты ме у любопитство доводишь, — како се именує тай младићъ?

Миленія. Я га небы рада пре именовать, докле ми ваше величество не обећа поклонити га, и одъ воинства одпустити.

Царъ. Ты ми слободно покажи, па ако засада и небы га могао дати, то ћу ти зацело учинити, докле овай рать съ Грцима свршимъ.

Миленія. Онъ се именує Светоликъ Момчиловићъ.

Царъ. А! — — — тога ты желишь?

Миленія. Како, заръ нисамъ доброгъ младића изабрала?

Царъ. Я самъ на нѣга и помыслию, ерѣ знамъ да є подѣ командомъ Богдановомъ служю.

Миленія. Па оѣе ли ми га ваше величество поклонити?

Царъ. А єси ли се ты о нѣговой любви и наклоности уверила?

Миленія. Я му нисамъ нигда споминала, — али самъ доста наклоности на нѣму примѣчавала, — тако се надамъ. —

Царъ. А кога небы твоя любовь побудила, — иди садъ и одпочини, а я ти искренъ остаємъ. —

Миленія. Заръ ми неѣе ваше величество милость учинити?

Царъ. Миленія, — Миленія! —

Миленія. Шта ми са тимъ предсказуєте; — шта та невеселость на вашемъ пресветломъ лицу предзнаменує; — страме обузима — срце ми у немиръ долази?

Царъ. Иди Миленія и умири себе.

Миленія. Па заръ неѣу прощню мою получитьи; заръ ѣе ваше величество што изгубити, ако ми Светолика поклони? —

Царъ. Я бы ти га радо поклоню, али га є смръть изъ власти мое отргнула.

Миленія. Шта! — — Светоликъ умро! —

Царъ. Юштѣ нїе о смрти нѣговой самимъ известно, но у бойномъ полю нису га могли наћи, и по овомъ незна се, ил' є зароблѣнъ, ил' онако ранѣнъ гдигодъ у шуми умро.

Миленія. Ахъ, Боже мой! — зашт' ме ове радости лишї? —

Царъ. Иди Миленія и умири себе. — Я чувствуемъ твой боль, — и зато ти о-летъ кажемъ: немой себе у очаяніе бацати — могуће є, да є пре зароблѣнъ, нежел' да є умро, ерѣ бы га гдигодъ войници нашли. (*Поклони се Миленія и отиде, а войвода уђе.*)

ПОЗОРІЕ Ш.

Царъ Душанъ. Войвода Воиславъ.

Войвода. Познизо являмъ ващему величеству, да се силна войска грчка око Адриянополя и око Идумее скупля.

Царъ. А есте ли оправили полковника Ружића?

Войвода. Ёсамъ ваше величество.

Царъ. А оно садъ да идемо учинити

расположеніе съ воинствомъ, па и мы да се кренемо, а овде ћу оставити войводу Ранка Грубешића. (*Оду обоица*).

ПОЗОРИЄ IV.

Миланъ. Миленія.

Миланъ. А што си ты сестрице тако невесела и плачна? — заръ те ніе царъ добро приміо? —

Миленія. Плакаћу докъ самъ жива, еръ самъ оногъ изгубила, кои ми є най-милии быо на овомъ свету.

Миланъ. Заръ за Светоликомъ плачешъ; а я опетъ велимъ, камо срећа, да га никадъ нисмо ни познали, те бы данасъ обое спокойни были.

Миленія. Зашт' ми Милане, ране мое позлећуешъ?

Миланъ. Я ти говоримъ оно што єсте, а ты мысли како оћешъ.

Миленія. Па просто ми кажи, зашт' тако умствуешъ о Светолику?

Миланъ. О моя сестрице, ты га тражишъ по овакимъ дальнимъ местима, — ты мыслишъ да ти є веранъ и да те искрено люби; — а да знашъ шта я знамъ,

— проклиняла бы и нѣга и онай часъ, кадъ си га познала.

Миленія. Светолика да проклинѣмъ, на нѣга да омрзнемъ? — — Поштеди ме Милане одъ таковы речій, та пре ми животь одузми, него ли да чуемъ што противъ нѣга говорити. А као зашто бы га проклиняла?

Миланъ. Зато, што ти є неверанъ, ты га тражишъ, и цара молишъ да ти га за супруга дарує, а я га пронађо гди є де-войку испросіо, и сутра ће се венчати.

Миленія. Шта ты то говоришъ Милане, нїє ли ме царъ уверіо да є онъ: или зароблѣнъ, или онако ранѣнъ негди у шуми умро. Я ти неверуемъ.

Миланъ. Веровала, — или неверовала, мени є свєєдно. — Я знамъ да самъ ти истину казао, а шта више іоштъ самъ одъ нѣговогъ домаћина на вечеру позванъ.

Миленія. Та майчинимъ млекомъ за-клинѣмъ те Милане, истину ми кажи.

Миланъ. Я самъ ти оно казао, што самъ и чуо и видіо.

Миленія. А єси ли ту нѣгову де-войку видіо?

Миланъ. Нисамъ, но видићу є донде на вечеру одемъ.

Миленија. (Узнелирена) О прегорка судбино моя, зашт' ме тако цвелишъ! — Иди брате любви ти наше, — и што дознашъ явићешъ ми, — садъ идемъ у креветъ лећи, еръ самъ духомъ ослабила.

Миланъ. Я те сожаљуємъ сестрице, — послушаћу те, и отићи на вечеру, па што дознамъ, явићу ти. (*Оде*).

Миленија. (Сама) О Боже, да чудни удараца! — Царъ Душанъ увери ме, да є Светоликъ, или заробљѣнъ — или одъ смртоносногъ ударца — умро, — ножъ ми у срце забодѣ! — — Братъ ме убеди веровати, да є мой Светоликъ живъ, — но на велику несрећу мою — некакву девојчину испросіо, и сутра ће се венчати. — Ахъ! ово — ово є ияду пута жалостніе одъ првога — — ово су громовне стреле, коє ми свакій жглавакъ прострелише. — Ово су смртоносни ударци, коє ћу тешко преболети. Ево жива примера за све мое другарице, коє младићима верую! — — Право вели наша пословица: „Мушка глава, као безъ листка грана.“ А особито у войника, кои се у свакомъ месту обећава

женити, а редко речъ свою испуњава. (*Поклони се и оде*).

ПОЗОРИЕ V.

Драгутинъ. Лепосава. (Познѣ Миланъ).

Драгутинъ. О, да чудна чуда! — Ко бы се оваковой несрећи могао надати. — Садъ незнамъ шта ћу чинити! —

Лепосава. Умирите се сладкій родителю, ништа безъ волѣ Божіе не быва. — Я да самъ срећна, небы мой Светоликъ погинуо. А садъ шта знамъ да говоримъ, — подвргнућу се судбини мојој, па како буде.

Драгутинъ. Тако є кћери моя, но ово се є заиста чрезвычайный догађай случіо. (*Уђе Миланъ*).

Миланъ. Опростите ми добрый старино, што узе слободу и овамо као непознать дођо.

Драгутинъ. Ништа зато, любезный мой, а кога тражите?

Миланъ. Тражимъ господина полковника Момчиловића.

Драгутинъ. Можно да сте съ нѣмъ познати, или што свои?

Миланъ. Познати смо добро, но я чу, да є онъ ову вашу кћерку испросіо, и да се намерава съ нѣоме венчати.

Драгутинъ. Истину сте разумели, а да nebude то коме противно?

Миланъ. Како небы было противно, кадъ се є онъ обећао сестру мою за супругу узети, — коя є и одъ самогъ нашегъ цара дозволенъ получила, — па заръ є то одъ нѣга поштено; — тако ли благодари на нѣзиномъ благодѣянiю. Зна ли добросрећникъ, да ако сестра моя тужбу цару преда, да ће се свега лишити.

Драгутинъ. Како я видимъ, — и безъ нѣне тужбе то ће га постићи, како є садъ у тамници окованъ.

Миланъ. Момчиловићъ окованъ и у тамници? а занто молимъ васъ? —

Драгутинъ. Збогъ нѣгове наглости и непромышлѣности. — Да сте само пре єдногъ сата раніє дошли, могли бы сте све видети.

Миланъ. Я васъ учтиво молимъ, изявите ми узрокъ тогъ догађая.

Драгутинъ. Веруйте ми, да ми є чисто тешко казивати, али да вамъ удовле-

творимъ оповидићу вамъ укратко: Збогъ сутрашнѣгъ веселя, позове онъ свога войводу, два тисящника и два капетана (сотника) на вечеру, и преко нашегъ обичая, на молбу войводину посадимо де-войку до нѣга одъ леве, а мене опетъ одъ десне стране принуди сести. А Момчиловићъ седне у дольнѣ прочелъ. По нашемъ обичаю при вечери почнемо за-здравице: цару, воинству, народу, младен-цима и редомъ гостима испіяти, и ово насъ добро угрее и развесели, а войвода онако весео прегрли мою Лепосаву и по-люби. Овай поступакъ — Момчиловића увреди, као лютый лавъ распали се, ско-чи иза астала и рекне: „Я нисамъ позвао де-войку ми любити, но вечерати и весе-лити се,“ и іоштъ Богъ бы те пытао кое-какве укорне речи изговори, и найпосле спопадне мачъ да войводу прободетъ, оста-ли га счепаю и по заповести войводиной вежу, и у тамницу одведу и окую.

Миланъ. Шта є тражію, то є и нашао. То га є благословъ мое сестре постигао. На шта садъ о нѣму мыслите?

Драгутинъ. А шта знамъ мыслити, како му царска правица донесе; да ніе тако, болъ бы было.

Миланъ. Я вамъ истину исповедамъ. Я му се светимъ. — Садъ ми праштайте. идемъ сестру мою известити. (*Оде*).

Лепосава. А као што се овај толико туђемъ злу радуе?

Драгутинъ. Можно да му се свети. што му е сестру изневеріо; но слаба ми е брига што онъ говори, мене моя брига колъ и стра ме обузима, ако се потеря край по край, можемо и мы у беду пасти.

Лепосава. А зашто отаць?

Драгутинъ. Знашъ добро зашто, па ме непытай. (*Оду обое*).

ПОЗОРИЕ VI.

Миленія. (*Позніе Миланъ*).

Миленія. (*Сама*) Бедна Миленія, — о-дашъ по Иракліи сама — као путникъ по песковитой пустиньи. — Путника препиче сунце и жећъ мори, а тебе любовь мучи и неверство гризе. (*Уђе Миланъ невесео*) А што си ты брате тако невесео?

Миланъ. Не пытай ме сестрице, но остави ме у миру да се могу о кобкакo-вимъ догађаима ситъ намыслити.

Миленія. Та кажи ми, шта е и како е тамо?

Миланъ. Я самъ ти и понапредъ ка-
зао, а и садъ ти кажемъ, да ништа болѣ
ніе — но да се кући вратимо.

Миленія. А зашто?

Миланъ. Зато, — шта намъ помаже
овудъ по туђимъ земляма бабадава тумарати.

Миленія. Заръ съ таковимъ гласомъ
желишъ твою сестру овеселити? — Иди
брате, остави сестру свою, некъ се сама
біе и пребія по туђимъ земляма и варо-
шима. — Теби є добро познато, зашто
самъ съ тобомъ овамо дошла, — — па
садъ да се неизвестна вратимъ — сачу-
вай Боже, я — — — или ѣу мога Свето-
лика наћи, или сама себи смръть задати.

Миланъ. Та то є све добро, — но ни-
шта нећешъ испословати, а текъ ћемо се
бадава задржавати.

Миленія. Та ты само мени кажи, є ли
мой Светоликъ живъ — ил' є погинуо?

Миланъ. Камо му лепа срећа да є
погинуо, баремъ бы му се паметь као
славногъ витеза славила, а овако — жали
Богъ што се є и родіо.

Миленія. Та казуй ми Милане тако
ти живота твогъ, шта є и како є?

Миланъ. А шта ћешъ ты онда ради-
ти, кадъ ти кажемъ?

Миленія. Я ћу се съ тобомъ кући
вратити и судбину мою оплакивати.

Миланъ. Я бы желію, да ты ту твою
тугу утолишь и Светолика презрешъ и
заборавишь.

Миленія. Светолика да презремъ! —
Нѣга да заборавимъ; — о брате, не гово-
ри ми тако, ерѣ ћу сама себе убити.

Миланъ. Твоя горећа любовь спроћу
нѣга и твоє сузе, кое за нѣмъ проли-
вашъ, — доста су му освете учиниле.

Миленія. Я самъ му што досадила?
Сачувай Боже, икада о нѣму зло и по-
мыслити. — Я те само молимъ, кажи ты
мени гди є мой Светоликъ.

Миланъ. Кадъ си башъ толико нава-
лила знати о нѣму, да ти кажемъ, ено га
окована у тамници.

Миленія. Мой Светоликъ у тамници,
а зашто за Бога?

Миланъ. Збогъ нѣгове лепотице, кою
му є войвода за вечеромъ полюбіо, па се
посвађао, и мачемъ ктео войводу про-
бости.

Миленія. О мой Светолице, до шта себе доведе! — Садъ знай Милане, да се нећу кући дотле вратити, докле га не ослободимъ, ићи ћу и войводу молити, а напоследку идемъ и самомъ цару, — онъ ми є и отаць и майка.

Миланъ. Слабо ћешъ се тимъ путемъ помоћи, но мора ће се другій начинъ узети.

Миленія. Како? — кои начинъ, брате любезный! —

Миланъ. Я мыслимъ да ће најбољъ бити, да мы овогъ часа одемо тамничару, и нѣга да молимо, да га испусти, а конѣ свое имамо, па докъ ова тамна ноћ трає, да съ нѣиме измакнемо.

Миленія. То ће добро бити, но неће смети тамничаръ испустити га.

Миланъ. Та заръ незнашъ да новаць гвоздена врата отвара. Подай му сто, двеста, макаръ и триста дуката, па ће одма дужность заборавити.

Миленія. Не триста, но петъ стотина дуката даћу му, само да га ослободи. Айде одма да идемо, — тай ти є советъ најсветіи и за мое срце најпріятніи. (Оду обов, промена у тамницу).

ПОЗОРИЄ VII.

Светомиръ. (*Познїе тамничаръ*).

Светомиръ. (*Самъ*) Тако ли ме судьбино моя и у ово станѣ — кодъ толики заслуга мои — уведе? — О Боже, недо-зvoli непріятелю моме победу надамномъ одржати. — — Срце моє, престани тако плашљиво куцати — подвргни се судби-ни и ударце мужествено сноси. Одважанъ човекъ, кои се не дає робски ограничити, — треба да є мужественъ, и да свагда чувствує, да є за неко веће определенъ створенъ. — (*Уђе тамничаръ*) А шта ћешъ ты садъ Богосаве, у ово неприлично вре-ме кодъ мене?

Тамничаръ. Я самъ господине изъ єдине благодарности къ вама дошао да вамъ помогнемъ. Стражаре самъ опіо и успавао тако, да ни єданъ о себи ништа незна. Садъ слободно пружите ногу, да катанаць отворимъ и поскидамъ ланце.

Светомиръ. Па кудъ ћешъ онда са-мномъ?

Тамничаръ. Я самъ двоицу погодіо, кои ће васъ до Прокупа одвести, єрь ако садъ не одете, то ћете зацело животъ из-губити.

Светомиръ. Та то ніє могуће Бого-саве!

Тамничаръ. Войвода се свимъ на свету заклео, да ће вамъ главе доћи.

Светомиръ. Кадъ є тако, а оно да се измиче, но на тебе ће после сва кривица пасти.

Тамничаръ. Небрините се, єръ ђу и ја за вама да бежимъ, — као за чимъ и-мамъ жалити.

Светомиръ. А єси ли конѣ приуговіо?

Тамничаръ. Ђсамъ.

Светомиръ. А ты отворай, па да се бежи. (*Тамничаръ сагне се да отвори, а завеса спусти се*).

IV. ДѢЙСТВІЕ.

ПОЗОРІЕ I.

(*Шума близу Иракліє, а са стране порушено зданіє*).

Светоликъ. (*Позніє войникъ*).

Светоликъ. (*Самъ*) Лепосаво, Лепосаво моя! — кудъ си? — кудъ ли є твой

родитель а мой благодѣтель, да васъ по несрећи моіой не буду зли люди уватили и заробили. — — (*Погледи по шуми*) О Боже, на што су ови предивни предмети, кои ме окружаваю; на што ли ми є ово птица' поянѣ, кадъ моє срце плаче, на што ли су ми ови адићари, кадъ їй немамъ коме дати (*Дође войникъ*).

Войникъ. Добаръ данъ брате!

Светоликъ. Богъ ти свако добро дао, и добро ми дошао брате Србине, а одкудъ тако.

Войникъ. Я самъ овде у Иракліи подъ командомъ войводе Ранка Грубешића, и изиђо проодати се по овомъ предивномъ предѣлу, — а вы издалека сте?

Светоликъ. Изъ Србіє, и правый Србинъ, и врло се радуємъ што смо се нашли.

Войникъ. А требате ли какову помоћ?

Светоликъ. Мени бы се лако могло помоћи, само кадъ бы ме когодъ извѣстіо, кудъ є онай стараць, кои є пре са кћеромъ своіомъ овде живіо.

Войникъ. Па я васъ могу известити.

Светоликъ. Казуй брате, тако ти србске любви.

Войникъ. Прощле године, кадъ смо овуда ктели да прођемо, а нашъ полковникъ опази ово порушено (*указуе рукою*) зданіе, и старца предъ зданіемъ стоѣћа, сврати се и са старцемъ упозна се, и нама наложи, те старчеве ствари понесемо, а онъ са старцемъ и девојкомъ пође и дођемо у Ираклію. Онде испроси иету девојку, и уочи свадбе посвађа се нешто са войводомъ при вечери, и войвода га у тамницу затвори, изъ кое некако побегне, а стараць са девојкомъ у Иракліи остане.

Светоликъ. Како є име той девојки?

Войникъ. Лепосава.

Светоликъ. Па Лепосава съ другимъ да се венча? — О праведный Боже, є ли то могуће?

Войникъ. А што се то вама чудновато види?

Светоликъ. Изъ премлоги узрока. — Садъ кадъ бы могао у сузама разстећи — и душу испустити, то бы за мене найвећа утѣха была. Ёсамъ ли то одъ тебе Лепосаво заслужио?

Войникъ. Я бы васъ нешто запытао, но сумнямъ.

Светоликъ. А шта бы радъ упытати.

Войникъ. Радъ бы знати, есте ли вы господинъ полковникъ Момчиловићъ.

Светоликъ. Ёсамъ.

Войникъ. Истину вамъ исповедамъ — да самъ васъ одма познао.

Светоликъ. Драго ми є што ме познаешъ, а оно ћенъ ме къ старцу и де-войки одвести.

Войникъ. Драгомъ душомъ господине, но я се плашимъ за васъ.

Светоликъ. А зашто?

Войникъ. Поради оногъ посла што сте са господиномъ войводомъ имали.

Светоликъ. А какавъ ли самъ посао съ нъиме имао?

Войникъ. Та нисте ли се съ нъиме при вечери показцили, и онъ васъ дао затворити.

Светоликъ. Нити самъ се я мого съ нъиме показцити, нити ме є онъ могао затворити, кадъ се нигда ни видели нисмо.

Войникъ. Тако є оно ващъ братъ; еръ є у свему на васъ наликъ.

Светоликъ. Мени ніє познато да брата имамъ, но я те молимъ да ме къ старцу одведешъ.

Войникъ. А вы изволите да идемо.
(Оду, промена у собу).

ПОЗОРИЕ II.

Войвода Ранко. Драгутинъ. Лепосава.

Войвода. Добро вече старино, а до-
хо да те упытамъ ко си ты и одкуда си?
Но и то ти напредъ кажемъ, да ни най-
манъ твою погрешку одъ мене неутайшь,
еръ ми є све познато.

Драгутинъ. Па кадъ знате, што вамъ
я требама казивати. — — Радите шта зна-
те, я изъ ове коже не излети. Но бойте
се Бога.

Войвода. Видишь старино, ова твоя
лепа кћерка, све може уталожити, и те-
бе одъ погибели избавити.

Драгутинъ. Я смемъ толико казати,
да тешко мени овако патећи се.

Войвода. До сутра данъ оставлямъ
вамъ на промышленъ, па ако се вы скло-
ните и Лепосаву ми за супругу дате, то
ћете обоє срећни бити, непослушате ли
ме, то ћу васъ обоє суду предати, па ка-
ко вамъ буде.

Драгутинъ. Можете, — у вашой смо-
власти. (Оде, а Светоликъ уђе).

ПОЗОРІЄ Ш.

Драгутинъ. Лепосава. Светоликъ.

Светоликъ. Заръ и вы благодарю мой на вашегъ Светолика заборависте?

Драгутинъ. (Узнемиренъ) Светоличе сыне мой! одкудъ ты садъ дође; а мы те за мртва оплакуемо?

Светоликъ. Нисамъ далеко одъ смрти ни быо.

Драгутинъ. На одкудъ садъ дође?

Светоликъ. Садъ ме амо доведе єданъ войникъ изъ оне ваше пустинь, — гди самъ васъ тражіо, кои ми и каза да сте овамо съ некимъ полковникомъ дошли, и за когъ сте у намери были Лепосаву за супругу дати. Но заръ ніє суђено было, те се са войводомъ посвађа и изъ тамнице утече.

Драгутинъ. Тако є све было. — Но я то небы допустіо, да се нисмо у Светомира упознали и уместо тебе сматрали. А кадъ у Ираклію доселимо се, овде разумесмо да си подъ Калитеромъ погинуо. — Но фала Богу, кадъ си ми живъ и здравъ дошао, — садъ ћемо све заборавности предати.

Светоликъ. А како се тай Светомиръ тамнице ослободи?

Драгутинъ. Избави га нека Миленія, удовица покойногъ войводе Богдана, која е овамо са братомъ своимъ дошла.

Светоликъ. А одкудъ та Миленія овде? Коимъ е посломъ долазила?

Драгутинъ. Она е истогъ полковника Светомира тражила, казиваюћи: да іой се обећао было за супругу узети ю.

Светоликъ. То се е она у рачуну преварила. — — — Но што му драго, — она се е одавде уклонила, — но садъ ми кажите, како овде живите?

Драгутинъ. Никако, мой сынко, — ето садъ башъ предъ тобомъ отиде войвода Ранко. — Изясни се, да е радъ Лепосаву за супругу имати, и остави ми до у ютру на промышленѣ, или му уступити, или ће ме за иступленіе мое подъ судъ бацити.

Светоликъ. А одкудъ е нѣму ваше иступленіе познато?

Драгутинъ. Я незнамъ.

Светоликъ. Па шта ты мыслишь Лепосаво? — Садъ несмемъ више ни рећи: моя Лепосаво, како си за другога намеравала поћи.

Лепосава. Я мыслимъ да немашъ право укоравати ме, — почемъ смо се за тебе известили, да си погинуо. — А садъ, почемъ самъ тебе жива видила, и самъ царъ да ме запроси, одрекла бы му.

Светоликъ. На овай адиѣаръ, кои самъ изъ айдучке избе узео.

Лепосава. (Прили) Благодаримъ ти на овомъ дару. — Но одкудъ ты натрапа на айдучку избу?

Светоликъ. Нисамъ натрапао, но айдучи ме уватили, и четири дана у истой изби пробавимъ, а петый данъ поѣу сви у поару и мене за чувара оставе. По одлазку нѣовомъ узмемъ овай ножъ и тай адиѣаръ, па утечемъ. (*Уѣе войвода Ранко са три войника*).

ПОЗОРІЕ IV.

Бывши. Войвода Ранко. Три войника.

Войвода. (*Лютито*) Заръ господинъ полковниче, кадъ изъ тамнице утекосте, мыслите, да ми никада више у руке пасти неѣете, а садъ ево видите, гди васъ увати, као птицу у кавезу. Мыслите, гди сте друго одело преобукли, да васъ неѣу моѣи познати. —

Светоликъ. Ёсте ли вы при себи господине; шта вы то говорите, — какву тамницу, — какво беганѣ, какво ли одело; дођите мало къ себи, и знайте съ кимъ говорите.

Войвода. Съ кимъ я говоримъ, то добро знамъ, — но чудимъ се вашему претвараню, — мыслите съ изговаранѣмъ вашу кривицу забашурити.

Светоликъ. Прођи ме се човече, у чему самъ скривіо, кадъ васъ нигда ни видіо нисамъ?

Войвода. Шта нисте скривили; — поштена характера човекъ, — ударіо у лажъ, — срамъ васъ было.

Светоликъ. (*Изтрене ножъ иза пояса, и замане на войводу*) Кога срамъ было? (*Войници увате га за руку*).

Войвода. Водите га у тамницу, па ћемо се сутра разговарати. (*Одведу га, — отиде и войвода*).

Лепосава. О Боже! — зашт' не дозволишъ громовнику, да овогъ войводу стреломъ своіомъ устрели, ерѣ ми онъ найвећу несрећу проузрокуе, — онъ ми изтрже Светомира, — а садъ опетъ Светолика, само да за нѣга матора поћемъ.

— А не промышля, да бы съ нѣмѣ као Юдита съ Олоферномъ поступила.

Драгутинъ. Како я видимъ, за насъ зло и наопако, я садъ другогъ средства незнамъ, — но одавде да бежимо; еръ док данъ озари, искаће одговоръ, — а шта ћемо му одговорити — то се лако погодити може, па онда ето пропасти.

Лепосава. А кудъ знамо бегати?

Драгутинъ. Богъ и правда показаће намъ путъ, само да се войводина насиля избавимо.

Лепосава. Буди воля ваша родителю, но како ћемо Светолика о нашемъ бегству известити?

Драгутинъ. Я ћу нѣговомъ тамничару, као момъ пріятелю явити, и молити га, да Светолика испусти. А даћу му сто дуката, па и онъ нека бежи кудъ зна.

Лепосава. То ће добро бити, а оно да спремимъ ствари, па да бежимо. (*Оду, промена тамница*).

ПОЗОРІЕ V.

Светоликъ. (*Позніе тамничаръ*).

Светоликъ. (*Самъ*) Ово є дивно чудо! — Я садъ збогъ другогъ, а онъ

опеть збогъ мене страда. — О Лепосаво, Лепосаво, ты си свему овомъ виновница! Да тебе ніє, небы садъ у тамниці быо. — Светомиръ опеть срећанъ быяше, нѣга баръ Миленія уместо мене избави и съ нѣмъ удали се, — али — ко ће мене избавити? — Овде никогъ познатога немамъ. Войвода ће ме колико у ютру на испытъ предузети, и онъ ће ми и судія и тужитель бити, и напредъ се казати може, каква ће ми пресуда бити. О проклетый часу и кадъ самъ ступіо у пустыню и съ онимъ се войникомъ састао. — Онъ ме неверникъ уместо Светомира обелодани. Ей жалостный побратиме, у заоте часъ побратими, и тайну ти срца могла одкри. (*Уђе тамничаръ*).

Тамничаръ. Господине, я дођо явити вамъ, стараць Драгутинъ сврати се къ мени, и каза ми као своме пріятелю да съ Лепосавомъ оде у светъ, и замоли ме, да вамъ явимъ.

Светоликъ. Отиде велишъ изъ Иракліє! — то ніє добро, — они су морали што противно дознати. О Боже! шта ћу я садъ безъ нѣи.

Тамничаръ. Богъ є милостивъ. Може се и вама помоћи.

Светоликъ. Камо тай благодѣтель, коме бы вечито благодаранъ остао.

Тамничаръ. Ево га у мени. Вы ако желите бегати, я ћу васъ таки испустити.

Светоликъ. Та ко се небы одъ зла уклоніо? — Я самъ признаемъ мою кривицу, како самъ ножемъ на войводу потезао. Па чему се имамъ — развѣ злу надати; но вы, ако ме можете испустити, а вы учините, но промыслите и за самогъ себе.

Тамничаръ. Я се за мене нестрашимъ. — Войвода ће се у ютру порано са воинствомъ кренути; еръ є мало часъ заповестъ добыю, да Ираклію Грцима преда, и да се одма креће. Царъ є Душанъ умро, и миръ съ Грцима учинѣнъ. Тако вы изиђите слободно, да тамницу заключамъ, па идемъ и я, а онъ у ютру, ако му буде до тога, некъ насъ тражи.

Светоликъ. (Полюби се) Праштайте любезный брате, быће време, кадъ ћу вамъ благодарность мою указати. (Завеса спусти се).

V. ДѢЙСТВІЕ.

ПОЗОРІЕ I.

(Планина Истринска, пустиньикъ седи предъ пештеромъ, чита кнѣгу).

Пустиньикъ (познѣ Момчило). Светоликъ.

Светоликъ. (Поклони се) Добаръ данъ старино.

Пустиньикъ. (Устане) Богъ ти добро дао, а одкудъ идешъ сынко?

Светоликъ. Я ни самъ незнамъ добрый отаць.

Пустиньикъ. Како бы то было, да човекъ незна одкудъ иде!

Светоликъ. Врло лако. — Но я васъ молимъ, покажите ми се, кои сте вы?

Пустиньикъ. Я самъ пустиньикъ, кои одъ више година овде пребывамъ.

Светоликъ. То самъ и самъ помыслию, како самъ васъ видію.

Пустиньикъ. Садъ кажи и ты мени, кои си, и одкудъ идешъ?

Светоликъ. Добрый оче, ако вамъ почнемъ одъ могъ роженя па до данасъ

казивати, имаћу вамъ шта васцѣлый данъ преповедати.

Пустиньикъ. Ништа зато сыне мой, я ћу те радо слушати, и ако те у чему, докле те преслушамъ, поучити могу, и то ћу ти учинити.

Светоликъ. Несрећна судбина моя, која ме одъ могъ рођења почела гонити, видимъ да ће ми и до смрти верна остати.

Пустиньикъ. Не очаявай тако, сыне мой, путови су Божји неиспытаети. — Истина, да є тешко човеку подносити, али — уверенъ буди, да човекъ патњомъ изображеніи човекъ постає; — єрѣ, како годъ што се злато средствомъ ватре очишћава, тако и човекъ чрезъ разне догађає исправля се, паметни и постояни постає. — Зато слободно искажи ты мени сву свою тугу и несрећу, ради твогъ одлакшаня. — Я самъ по себи знамъ, — докле самъ међу людма живіо, да є и мене злоба и зависть гонила, која ме є у ову пустиню и дотерала, па кадъ самъ се годъ предъ дуовникомъ исповедіо, или се моме искреноме пріятелю за учинѣне увреде потужіо, свагда ми є полакше было.

Светоликъ. Я вамъ веруемъ добрый оче, а вы ме изволите саслушати: Я самъ родомъ изъ Неродимль града у Србїи, и после оца и матере одъ две године остао сиротанъ. — Оца су ми у Звечану граду, кадъ є предводіо войску старогъ краля противу нашегъ умрлогъ цара, а сына нѣговогъ Душана, уватили и у тамницу ставили, — одакле се помоћу свои прїателя избави и некудъ у светъ тумари, а мати ми одъ туге и жалости за моимъ добримъ родителѣмъ умре, и ону ноћъ кадъ она умре, кућу нашу запале и поараю, — а мене нашъ служитель донесе у Приштину некомъ торговцу Драгутину Милоєвићу, кои ме є и воспытао и ову повесть исказо.

Пустиньикъ. Па чїи си ты сынъ?

Светоликъ. Онъ ми є казо, да самъ сынъ некогъ юнака Момчила войводе.

Пустиньикъ. А како ти є име?

Светоликъ. Светоликъ.

Пустиньикъ. (Заграи га) Сладкій сыне мой Светоличе! сладка утѣхо моя! заръ овде є суђено родителю сына свога после толико година видити, и сыну родителя свога познати. — (Люби га) О слад-

ко лице мое! — Я самъ твой родитель, — я самъ Момчило войвода.

Светоликъ. (Усплаирень одъ радости)
Оче! — Оче мой! — Вы отаць мой! вы ли сте онай храбрый Момчило войвода, кога Србски сынови и данъ данашній по войнама и по планинама певаю и храбрость прославляю? — Благо мени! — *(пригрили за око врата)* благо мени! Садъ видимъ — да су путови Божіи непостижими, — садъ видимъ — да ме є зато моя судьбина гонила, — како ѣу васъ, могъ сладкогъ родителя, іоштъ жива на земљи наѣи.

Момчило. Па одкудъ садъ идешъ сыне мой?

Светоликъ. Изъ Иракліє.

Момчило. А шта си тамо радіо?

Светоликъ. Мы смо іоштъ прошле године съ воинствомъ дошли, и противъ Грха воевали.

Момчило. Заръ си и ты у войничкой служби?

Светоликъ. Ёсамъ, има већъ осамъ година дана, како самъ у войничку службу ступіо, и садъ самъ учину полковника, и по заповести царевой ударимъ съ мо-

имъ полкомъ на Калитеро, — гди яко ранѣнъ будемъ, а будући да самъ се уси-
лявао победу одржати — рана ми заладни,
и полумртвавъ съ коня на землю паднемъ.
Овай случай непріятель на свою ползу
употреби, — войнике мое распуди, а ме-
не зароби и у шпиталь Салоничкій даде
однети, гди срећомъ моіомъ доброгъ и
искусногъ доктора добыємъ, и по исте-
ченію два месеца дана подпуно оздра-
вимъ.

Молчило. А како се Грка' ослободи?

Светоликъ. Бывшій мой докторъ учи-
ни ми на руку, те измакнемъ, и доста самъ
неповольности идући преко стрмны пла-
нина претрпію, докле самъ се дочепао
планине Ираклійске, у коіой потражимъ
мога благодѣтеля Драгутина, но нена-
ћемъ га.

Молчило. А одкудъ Драгутинъ у пла-
нини, заръ и онъ ніе више у Приштини?

Светоликъ. Ніе, — и онъ є постра-
дао.

Молчило. У комъ смотреню?

Светоликъ. Како ми онъ казиваше,
збогъ некогъ капетана, когъ є онъ у яро-
сти своіой за нанешену увреду кѣри нѣ-

говой Лепосави, убіо, утече и у єдномъ порушеномъ зданію стани се са Лепосавомъ, одакле ій некій полковникъ Светомиръ Момчиловићъ у Ираклію одведе.

Момчило. Светомиръ Момчиловићъ?

Светоликъ. Ёсте родителю.

Момчило. Та то ће зацело бити мой сынъ Светомиръ, а твой рођеный братъ. — Вы сте близанци, — васъ є моя покойна Анђелія на две године предъ мое паденіє родила. — Благодаримъ ти Боже, што си ми животъ продужио, — да чуємъ за мое сладке сынове.

Светоликъ. Я могу лако веровати, да ће Светомиръ мой братъ бити; єръ сви казую, да смо у свему єданъ на другоъ наличанъ, збогъ чега смо довольно єданъ уместо другоъ страдали и єданъ другоъ заменявали.

Момчило. О моя сладка децо, кадъ ћу васъ обоицу видети. — А шта ты Светоличе мало пре рече: нашъ покойный царъ Душанъ, заръ є онъ умро?

Светоликъ. Умро є, на жалость насъ свію.

Момчило. О шта ми рече сыне мой, а є ли му сынъ живъ?

Светоликъ. Ёсте, но ніе онакового сложенія тела, ни духа Душанова, царство пространо, а онъ іошть младъ за владѣтеля.

Молчило. Та то грдна рана и ёсте. Заиста велика жалость за родъ нашъ. Садъ сви Срби нека знамо, да намъ се слава угаси и ярко намъ сунце за облаке зађе. Изгубисмо Душана, — изгубисмо велику славу и обрану нашу. Истина, може Србска майка нѣму равна родити, али — столетія треба да прођу.

Светоликъ. Заръ вы тако о нѣму добро мыслите, и тако га искрено сажалѣвате, любезный родителю?

Молчило. Како да немислимъ, — како да неоплакуемъ онакогъ богоданогъ мужа. — Та онъ є у свему превосходанъ быо, — онъ є іошть за живота родителя свога са мудростѣу и храбростѣу своіомъ отликовао се, и ползу отечеству приносіо.

Светоликъ. То є цела истина, онъ є заиста премлого учинію. — Онъ ево освои Босну, Ерцеговину, Црну-Гору, Далмацію, Албанію, Епиръ, Мацедонію и Тесалію, и съ овимъ царство Србско узелича и рас-

пространи, а и съ Грцима и Маџарима
постояный миръ заключи. Садъ сынъ нѣ-
говъ некъ се само стара да у добромъ
порядку одржи, па ѣе опеть добро быти.

Момчило. Богъ є милостивъ, неѣе
онъ заръ народъ нашъ презрети. Онъ ѣе
свогъ Ангела хранителя послати, и мла-
догъ цара одъ силе непріятельске сохра-
нявати.

Светоликъ. Отаць, ево намъ добри
наши гости иду, Драгутинъ и Лепосава.
(*Дођу*).

ПОЗОРИЄ II.

*Момчило. Светоликъ. Драгутинъ. Ле-
посава.*

Светоликъ. Одите благодарю мой,
оди Лепосаво, ево намъ радости, — ево
мога дражайшегъ родителя, когъ смо дав-
но за мртва држали.

Момчило. Добро ми дошао друже и
брате мой, — (*полюбѣ се*) добро ми до-
шао.

Драгутинъ. О Боже, да чудни твои
путова, — па ты друже у животу! (*загр-
ли га*). Но то є што чрезвычайно. Лепо-

саво, полюби у руку мога друга и брата,
а твогъ будућегъ другогъ оца.

Лепосава. (Приступи и полюби) Врло
се радуемъ, што васъ жива и здрава на-
ђосмо (опетъ полюби).

Молчило. Жива ми и срећна была
кћери моя.

Драгутинъ. А како ты Светоличе о-
вамо дође, и оца свогъ нађе?

Светоликъ. Мене тамничаръ испусти,
а родителя могъ случайно нађо, но како
и вы овимъ путемъ пођосте?

Драгутинъ. Мени су ови путови о-
давна познати, а знајући да наша войска
неће се овуда враћати, пођемъ, и сре-
ћомъ мојомъ и тебе и мога предрагогъ
друга нађо. Садъ ћемо баръ сви скупа у
Неродимлю ићи.

Молчило. Та чуемъ, да є нашъ царъ
Душанъ умро.

Драгутинъ. Умро є јоштъ 18. Декем-
врія прошле године у Діавополу, и тело
му однешено и погребено у манастиру
светогъ архистратига Михаила кодъ При-
зрена. — Миръ съ Грцима и Маџарима є
учинѣнъ. Войска се наша у отечество

повраћа, и сада є владу предузео сынъ нѣговъ Урошъ, и царемъ проглашенъ. Онъ, како є ступіо на престолъ, издао є прокламацію, и свима безъ разлике криваца, опроштай дао. — Тако любезный друже, и мы се слободно у наше предраго отечество и своимъ кућама повратити можемо. Поживи намъ Боже нашегъ владѣтеля, оца и цара Уроша, и узвыси славу рода Србскогъ!

Молчило. (Подигне руке къ небу) Создателю целогъ сазданія! Теби срцемъ и душою моіомъ приносимъ благодареніе за твою превелику милость, кою си данасъ на мене изліо. Овай ми є данъ найрадостнии у момъ животу; єрь, данасъ познадо сына мога Светолика, — данасъ разабра за другогъ ми сына Светомира да є живъ и здоровъ, — данасъ се састадо са моимъ приснимъ другомъ и кѣркомъ нѣговымъ, данасъ получи пріятанъ гласъ о слободномъ повратку у премило и предраго отечество мое. — — Еле све пріятно и добро. — Истина да самъ се съ овомъ пустиньомъ упознао, и одъ метежа уклоніо. Но за любовь мои сынова и за любовь мога напрснога друга, оставићу те, оставити премила пустиньо моя,

у коіой самъ вище одъ двадесетъ годи-
на тихо пробавіо и спокійно поживіо. —
Айде садъ любезни мои да идемо. (*Оду
сви, промена у салу цареву у Неродимъли*).

ПОЗОРІЕ III.

(*Унесе се престолъ царевъ и неколико
столица*).

Царъ Урошъ. Вукашинъ. Лазаръ.

Гойко логофетъ.

(*Познів*)

Момчило. Светоликъ. Светомиръ. Ле-
посава. Миленія.

Царъ Урошъ. (*Почемъ седне у престолъ
и советници на столице*) Позната вамъ є
воля могъ блаженопочившегъ родителя,
— почему смо и прокламацію нашемъ
возлюбленомъ народу издали. А садъ бы
радъ са сагласіемъ вашимъ, да благород-
ство наше, и по двоицу изъ вароша и по
едногъ човека изъ свакогъ села позове-
мо, па съ нѣима у сагласію да учинимо
расположенъ, што се државны послова
тиче, и да се договоримо, шта ћемо чи-
нити са противницима нашими наместни-
комъ Симеономъ и Никифоромъ, кажите
ми, есте ли сагласни и едногъ мнѣнія?

Сви у скупѹ. Ёсмо ваше величество.

Царъ. Боже! утврди слогу и любовь у нашемъ народу. (*Вратаръ унесе прошеніе и преда Гойку логофету, и оде*) Одъ кога є то прошеніе?

Гойко. (*Прочита подписъ*) Одъ Момчила Дойчиловића, бывшегъ войводе.

Царъ. Заръ є онъ живъ? читайте да чуємо. —

Гойко. (*Чита явно*) „Ово се скоро 22. године дана навршише, како самъ се одъ двора царскогъ уклонити морао. — Истина, совесть ме моя необличава, што самъ свою предпоставлѣну власть слушао, и дану заклетву свомъ закономъ владѣтелю, као непоколебима стена наблюдавао. Но обстоятелства се изменуше, — и я пострадамъ. Промысао Божій сахрани ме цела и невредима, — и дочека царско помилованіе да се обратно у отечество свое повратити могу, — а къ овомъ, дознамъ и за моя два сына Светолика и Светомира да су живи и здрави, и обоица полковници, оставимъ мою пустыню и овамо дођо. Садъ съ найдубльимъ страхопочитаніємъ припадамъ вашему царскому величеству и колѣнопреклоно молимъ, да бы и мени и моимъ сыновима дозволили лично предъ ваше царско величество

предстати да своє понизнѣйше подворе-
ніє учинимо. У Неродимльи 10. Априла 1357.

Момчило Дойчиловићъ,
бывшій войвода.

Царь. Веруйте ми господо моя, да
ми є ова вѣсть врло повольна; єрь самъ
одъ млоги слушао о нѣму преповедати и
храбрость нѣгову похваляюћи.

Князь Лазарь. Не само да є храбаръ
полководаць быо, но и веранъ сынъ оте-
чества и мударъ советникъ.

Царь. Па збогъ чега у немилость
паде?

Князь Л. Збогъ нѣгове превелике
привржености блаженопочившему кралою
Стефану, вашему деди.

Царь. Заръ може човекъ и зато стра-
дати?

Гойко. Тако су онда обстојалелства
изискивала.

Деспотъ Вукашинъ. Уверени будите
ваше величество, да є Момчило єданъ
преизраданъ мужъ. Нѣгова пожертвова-
нія за отечество чинѣна, я нисамъ у ста-
ню изразити нити га могу доволно по-
хвалити. Истину исповедамъ, врло се ра-
дуємъ нѣговомъ повратку.

Царъ. Мени є особито мило, што о нѣму добро умствуєте, кое се редко при дворскимъ советницима догађа. Звоните нека уђе, да видимъ и нѣга и нѣгове сынове. (*Зазвони єданъ, — уђе вратаръ*) Допусти старомъ войводи и сыновима нѣговимъ ући. (*Вратаръ оде, а Момчило са сыновима уђе и трипутъ поклоне се, па стану на страну сынови, а Момчило цара поздравля*).

Момчило. Благословенъ буди великій царе и господару храброгъ народа Србскогъ! Божія благодать да се изліє на твою преосвештену главу. (*Поклони се и стане кодъ сынова*).

Царъ. Добро намъ дошао почитаемый старино, и фала ти на поздраву, Богъ нека услуша молитву и желаю могъ благословеногъ народа.

Вукашинъ. Добро намъ дошао искреный пріятелю!

Князь Л. Фала Богу, кадъ се опетъ у животу видисмо.

Гойко. Срећно намъ дошао незабрављный друже!

Момчило. Благодаримъ на поздраву, — а преблагомъ Богу и срцемъ и душомъ

моіомъ благодаримъ што ме є сподобіо видити нашегъ пресветлогъ цара и господара одъ свете лозе Неманића. Богъ некъ вашему величеству дарує дуговечанъ и срећанъ животъ, да народъ свой мудро управляте.

Царъ. Ёсу ли ово ваши сынови? (*Поклоне се обоица*).

Момчило. Ёсу, ваше величество.

Царъ. О чуда, господо моя! — погледайте ій само, у лицу еднаки, — а у величини еднаки, — као да су две ябуке на єдној грани узрасле. — Кои є старіи одъ нѣи двоице?

Момчило. Они су близанци, ваше величество.

Царъ. А како є коме име?

Момчило. (*Указує рукою*) Ово є Светоликъ, а ово Светомиръ.

Царъ. Да су вамъ живи и срећни, и отечеству одъ ползе да буду (*поклоне се*). А ёсу ли оженѣни?

Момчило. Нису, но намераваю обоица, ако милость и благословъ одъ вашего величества получе.

Царъ. Нека имъ є благословено, — и слободно нека заручнице бираю.

Можило. Они су себи заручнице избрали, и обадве су овде дошле.

Царъ. Дошле су овде велите, а оно зазвоните нека уђу. (*Зазвони се, — уђе вратаръ*) Нека те две женскиѣ дођу овамо. (*Уђу и поклоне се*) Тако ово су нѣюве заручнице, добро, нека стане свака кодъ свогъ будућегъ супруга. (*Стану, царъ съ осталима устане и къ младенцима приближи се, а ови се приклоне*) Богъ отаца и праотаца наши да изліе благодать свою на васъ, и да вамъ даруе срећанъ, миранъ и дуговечанъ животъ. (*Окрене се къ Можилу*) А вы предпохвалѣный войводо, одъ данасъ остаєте моимъ тайнимъ советникомъ, а сыновима вашимъ дозволявамъ, да свакій свой полкъ прими. Надаюћи се, да ћете овомъ мојомъ царскомъ милостіу благодарни бити, и све претрплѣне неугодности као санъ сматрати и заборавности предати. Садъ можете сви поћи, а сынови твои, почемъ сврше бракосочетаніе по обреду наше свете цркве, нека дођу да дипломе приме. (*Поклоне се, а завеса спусти се*).

Pyramus & Thisbe
 over the wall
 of the garden
 in the city of
 Babylon

1861

Page 2

Baccus & Thyrus
 & his

Г. Г. ПРЕНУМЕРАНТИ.

БЕОГРАДЪ.

Нѣгово Высокопреосвещенство, Архіепископъ и Митрополитъ целе Србія, Кавалѣръ Г. Петаръ Ювановићъ, 5. кнѣга; Пречест. Г. Архимандритъ ман. Браћев. Чл. Архид. Кон. Гавр. Поповићъ, 2. кн.; Г. Секретаръ Архид. Кон. Василіе Лазичъ; Г. Прот. в Регистр. Атанасіе Ђорђевићъ 2. кн. 10. кн.

Изъ Канцеларіе Совѣта.

Госпожа Анка Н. Јоксича; г. Марія М. Јоксича; гдѣна Анастасія Як. Живановића; благонад. Миливой Як. Живановићъ ученикъ IV. разр. основны школа; благонад. Тома и Павле Алек. Ђурића. 5 кн.

Главна Контрола.

(Совокупіо Г. Анђелко Стефановићъ Рачуноиспит.)

Г. Риста Теодоровићъ, Началн. Гл. Кон., Мајоръ и Кавалѣръ; Г. Илија Маргетићъ Кнѣгководитель Гл. Кон.; Г. Христифоръ Соларъ Рачуноисп. Гл. Кон. I. клас.; Г. Михаилъ Радивоевићъ Рачуноисп. Гл. Кон. I. клас.; Г. Радосавъ Поповићъ III. клас. Рачуноисп. Гл. Кон.; Г. Анђел. Я. Стефановићъ III. клас. Рачуноисп. Гл. Кон.; Г. Ђорђе П. Станишићъ IV. клас. Рачуноисп. Гл. Г. Кон.; Јованъ С. Марковићъ IV. кл. Рачуноисп. Глав. Контр.; Г. Коста Д. Сретеновићъ Архиваръ Гл. Конт.; Г. Живанъ Р. Јовановићъ канцел. Апел. Суда. 10. кн.

Изъ Канцеларіе Попечит. Внутр. Дѣла.

ГГ. Іованъ Димитрієвићъ, Аксентіє Марковићъ и Др. А. Медовићъ Столоначалници; Августъ Церманъ І. Инциниръ; Миланъ Стойковићъ, Атанасіє П. Белополяцъ, Илія Вучићъ Перишићъ, Любомиръ Ц. Янковићъ и Велько Петровићъ Протоколисте, Арх. и Рег.; Живоинъ Стояновићъ Експедиторъ; Лазаръ Найдановићъ, Ђорђе Радовићъ и Міяло Динићъ канцелисте; Максимъ Максимовићъ Слушатель Реторике; Госпоя Юліана Д. Брзаковића. 15. кн.

Изъ Канцеларіе Попечител. Просвѣшт.

ГГ. Сима В. Атанасієвићъ Столон. Правос.; За Попечит. Просв. 2. кн.; К. Цукићъ; М. Остоићъ Проток. Арх. и Регист. Попеч. Просв.; Арс. Лукићъ Архиваръ Попеч. Правосуд. за сына Любомира; Илія Лазнићъ за сына Лазара Лазнића. 7. кн.

Изъ Канцел. Суда вароши Београда.

ГГ. Мата Матићъ Предсѣдатель Суда, за сына Гавру; Сава Христићъ Чл. Суда; Ђока Нинићъ Чл. Суда; Тоша Огняновићъ, Чл. Суда; Димитріє Ганчићъ Секрет; Тома Т. Костићъ Архив. 6. кн.

(Совокупіо Г. Живко Николићъ Дѣловод. Примир. Суда Вар. Београда).

Высокобл. Г. Управит. в. Београда Маіоръ Коста Магазиновићъ. Г. Г. Членови Управит. Никола Костићъ Капетанъ; Ђорђе Панићъ Поручикъ; Вуле Богдановићъ Поручикъ. Казначей Управит. Г. Алекса Т. Давидовићъ; г. Глигоріє Іовановићъ Чл. Пр. Суда вар. Београда; г. Стоянъ Делимарковићъ Чл. Прим. Суда вар. Беогр.; г. Стефанъ Нешићъ Чл. Пр. Суда вар. Беогр.; г. Станко Ивановићъ Чл. Пр. Суда вар. Беогр.; г. Димитріє Ђ. Вранялія Рачуновод. Прим. Суда; г. Живко Николићъ Дѣловод. Пр. Суда вар. Беогр.; г. А. Стефановићъ І. Практ. Пр. Суда вар. Беогр.; г. Матей Ђорђевићъ; г. Лазаръ

Аксентієвићъ изъ Чибутковице за свога унука Аксентіа; г. Бремја Л. Аксентієвићъ І. Писаръ Управ. вар. Беог. за брата Величка; г. Павле Анђелковићъ прак. Управ. вар. Беогр.; г. Риста В. Топлицкій прак. Упр. вар. Беогр.; г. Сава Куюнцићъ Практ. Управ. вар. Беогр.; г. Радисавъ М. Христићъ — Крайнацъ, Прак. Управ. вар. Беогр.; г. Анастасъ Захо, трговацъ, и глав. тоторъ цркве Соборне и Палилулске; г. Јованъ Мостићъ трговацъ, и главный тоторъ цркве Соборне и Палилулске; г. Ђорђе Аргиръ, трговацъ и тоторъ цркве Соборне; г. Яня Ђорђевићъ, меандія и тоторъ цркве Палилулске; г. Милошъ Карастояновићъ, трговацъ и тоторъ шп. т. вар. Беогр.; г. Нича П. Кики трговацъ и тоторъ шпит. вар. Беогр.; г. Јованъ Недельковићъ бакалъ, и тоторъ основ. беогр. школа; г. Јованъ Марковићъ трговацъ, 2. кнѣге; г. Павле Јовановићъ шустеръ и Устабаша руфета; г. Аксентіє Константиновићъ меандія и II. тоторъ основ. беогр. школа; г. Милое Јанићъ трговацъ, за супругу свою Перку; г. Ђорђе Белкићъ трговацъ; г. Павле Г. Вуковићъ трговацъ; г. Никола Стефановићъ трговацъ; г. Деспотъ Стефановићъ меандія; г. Јованъ Живковићъ ѣурчія; Коста Захарієвићъ сатція; Димитріє Марићъ бак.; г. Игњатъ Стаменковићъ абац. 39. кн.

Уписани у Читалишту Београдскомъ.

ГГ. Константинъ С. Паунковићъ; Янко Л. Ёреинъ слушат. 4. год. наука богослов.; Михаиъ С. Смильковићъ родомъ изъ Пожаревца; Димитрій С. Раквићъ родомъ изъ Пожаревца; В. Д. Мадаревнићъ; Јованъ Хаци-Тома трговацъ, за брата свога Николу ученика II. Гимназ. разр.; Димитріє Матићъ; Риста Н. Меандићъ Ягодинацъ; Јованъ М. Паштрмацъ майст. терзіиски; Јованъ М. Равнићъ майст. терз. 11. кн.

ГГ. Јованъ Т. Бабићъ, Прот. Арх. и Регистр.; Антоніє Радовановићъ Постъ-Майсторъ; Коста Райковићъ Постъ-Офицеръ; Јованъ Поповићъ трговацъ; Панта В. Јовановићъ Аксид. Сецеръ, за кѣрь свою Милеву; Госпоја Ката В. Јовановића, за унуку Савку и поѣрку Милуцу. 6. кн.

(Совокупіо Г. Коста Вукелићъ калфа тргов.)

ГГ. Сава Живковићъ Прав. Начал. Шабачъ.
за себе и свою тетку Мацу, 2. кн.; Живко Г. Вуко-
вићъ тргов.; Василіе Костићъ калф. трг.; Іованъ Т.
Кузмановићъ калф. трг.; Таса Николићъ Крагуевчан.;
Димитріе Костићъ калф. шнайдер. Вршчан.; Пая Га-
вриловићъ шнайд. Сентом.; Іованъ Іовановићъ калф.
трг. Смедер.; Михаиљ Іовановићъ учен. Смед.; Ми-
ланъ А. Мишковићъ изъ Кадине Луке; Ђорђе Цв.
Ђорђевићъ калф. трг.; Димитріе Авакумовићъ калф.
трг.; Манойло Сретеновићъ калф. тр.; Коста Вуке-
лићъ калф. тргов. 14. кн.

(Совокуп. Г. Коста Лекићъ Прав. Нач. Ок. Беогр.)

ГГ. Марко Дабићъ Началн. Ок. Беогр. Под-
полковн. Кавалѣръ; Мата Краинићъ Казначей; Тома
Ковачев. Секрет.; Коста Х. Брзаковићъ Писаръ; Я-
ковъ Становићъ Началн. среза колубар. Поручикъ;
Милутинъ Мишковићъ Писаръ среза колуб.

Господа Пароси: Новакъ Поповићъ Вреочкій;
Димитріе Протићъ, Шопић.; Глигоріе Герасимовићъ,
Барошевачкій.

Господа Учителѣи: Урошъ Кезићъ, Чибутков.;
Іованъ Радосавлѣвићъ, Шопићскій; Ђорђе Цветков.,
Барош.; Светозаръ Бошняковићъ, Вреочкій. Г. То-
ша Узуновићъ тргов.; Г. Коста Лекићъ. 15. кн.

(Совокупитель Г. Миливоє Ср. Михаиловићъ калфа
трговачкій).

ГГ. Панта Марковићъ изъ Бруснице; Миланъ
Ненадовићъ изъ Гвозца; Коста Живоиновићъ изъ Бе-
ограда; Любомиръ Симићъ калфа терз.; Дамјанъ Ни-
колићъ за синовца Светозара; Стефанъ П. Миліевићъ;
Вуле Стефановићъ; Савва Радосавлѣвићъ майсторъ
терз.; Цветко Ђорђевићъ изъ Кладова; Милошъ Іо-
вановићъ; Никола Икићъ. 11. кн.

(Совок. Ђорђе М. Николићъ I. вод. I. Рот. II. Бат.)

ГГ. Сима Петровићъ, писаръ II. Батаал; Благоу Јовановићъ, пис. II. Рот. II. Бат; Јованъ Живковићъ стар. Поднаред. IV. Рот. II. Бат.; Антоније Зянѣ, стар. Поднар. I. Р. I. Б.; Павле Н. Аврамовићъ Водн. Наредникъ IV. Р. II. Б.; Андрея Јовановићъ Водн. Наредникъ Еск. Кавалѣр. IV. Вода; Марко Милойковићъ Водн. Поднар. I. Р. II. Б.; Стеванъ Јанковићъ Подн. IV. Р. II. Бат. за синовца Димитрія; Димитріе Николаевићъ мл. Подн. I. Р. I. Б.; Миланъ Новаковићъ Поднар. II. Р. II. Бат.; Живко Савићъ Поднар. II. Р. I. Б. за брата Андрею изъ Београда; Андрея Ристићъ Поднар. I. Р. II. Б.; Настасъ Марковићъ Поднар. Банде; Никола Валенићъ Штабс-Значаръ II. Б. за сина Светозара; Миланъ Тренићъ Б. К. М. В. Банде; Петаръ Стояновићъ Бандистъ; Владимиръ Ђ. Ђвгенијевићъ Кавалѣріе Трубачъ; Петаръ Живановићъ Бандистъ; Любомиръ Јовановићъ Б. I. Р. II. Б.; Димитріе Глигоріевићъ Бандистъ; Коста А. Грофъ; Тодоръ Јовановићъ Банд.; Миланъ Обрадовићъ Бандистъ. 23. кн.

(Сововупителън Ђорђе Поповићъ II. раз. и Владимиръ Тодоровићъ I. раз. Богословіе).

Ученицы IV. раз.

Марко Вукашиновићъ свр. за брата Игњата Соколянина; Јованъ Поповићъ Ужичанинъ.

Ученицы II. раз.

Дамјанъ Илићъ за сестру Сару; Димитріе Поповићъ; Димитріе Јовановићъ; Ђремія Нешковићъ; Ђфремъ Гавриловићъ; Здравко Јовичићъ; Петаръ Герасимовићъ.

Ученицы I. раз.

Јованъ Поповићъ млађ.; Јованъ Симићъ; Иванъ Ранитовићъ; Лазаръ Пауновићъ; Живоинъ Пашићъ; Миланъ Радивоевићъ; Мойсило Јовановићъ, Діаконъ Мон. Благовѣшт.; Никодимъ Вукотићъ, Па-

❧

унъ Левинъ; Радонца Жуевинъ; Стефанъ Поповинъ;
Саватіе Делинъ Ерцеговацъ.

Послужителья Семинаріе: Никола Маринковинъ;
Бира Петроніевинъ; Велько Райковинъ изъ Турске;
Илія Тошинъ.

Ученицы IV. Гимназ. разряда: Петаръ Селинъ
Димитріе Ракинъ. Ученицы II. Гимн. разр. Миленко
Банинъ; Милошъ Раденковинъ; Ђорђе Адинъ. Жи-
ванъ Ђорђевинъ кал. терз.; Радисавъ Петковинъ изъ
села Болайнца. 32 кн.

Правительствена Типографія.

(Совокупіо Цветко И. Ђорђевинъ Словослагат. Пра-
вител. Типогр.)

ГГ. Словослагателья: Ђорђе В. Јовановинъ за
сына Светозара и кћерь Стану; Ђорђе Станинъ за сы-
нове Константина и Јована, и кћерь Лепосаву; Сте-
ванъ Јовановинъ; М. С. Раіовинъ; Миланъ I. Срете-
новинъ; Ц. И. Ђорђевинъ, за свога синовца Ђорђа
В. Ђорђевића; Г. Крнайскій за сына Стевана.

Никола Вармеђа Учен. Прав. Тип. за сестру
Блену; Риста Јовановинъ служ. при Брзот. Г. Марко
Раіовинъ Стаклорезацъ.

Г. Стеванъ Поповинъ Свештен., Членъ Архид.
Конзист. за кћерь Хрестину. 11. кн.

Училиште Послено-Трговачко.

(Скупіо Риста Јовановинъ, слушатель III. Разряда
послено-трговачкогъ училишта.

III. Р а з р е д ъ.

Радомиръ Тадинъ; Стеванъ П. Јовановинъ; Ђор-
ђе А. Петровинъ, Избеничанинъ; Ђорђе Спасоевинъ;
Коста Г. Михайловинъ.

II. Разредъ

Владимиръ Здравковићъ; Коста Новаковићъ;
Михайлъ Марковићъ; Михайлъ Радивоевићъ; Јованъ
Бошковићъ; Стефанъ Ар. Искрићъ.

I. Разредъ.

Павле Ђорђевићъ; Несторъ Младеновићъ; Ми-
айло Ристићъ; Јованъ Прендићъ; Милошъ Веселино-
вићъ; Никола Станковићъ; Лазаръ Ђринићъ; Јковъ
Симоновићъ; Василије Ђокнићъ, ученикъ I. Граматикал-
ногъ разреда.

Никола Јовановићъ сарайлија за брата Ђорђа;
Лазаръ Корачевићъ шпекулантъ; Јованъ Милаво-
вићъ магазица; Драгутинъ Францъ. 24. кн.

БАТОЧИНА.

(Совокупіо Г. Сава Ранковићъ Поштаръ)

Честѣйшій Г. Стефанъ Пантелићъ, Парохъ
Баточине. за сына Живоина; Чест. г. Иванъ Попо-
вићъ Парохъ Домуз-Поточкій за сына Живоина; г.
Алекса Дамњановићъ. Учитель Брзанскій, за брата Да-
мњана; Илія Маринковићъ, Земљодѣлацъ; Радованъ
Леповићъ, Абаѣја; Јованъ Мандићъ, Терзія; Јковъ
Михайловићъ, служитель; Милое Димитріевићъ, ме-
анѣја.

Ученикъ I. раз.

Добросавъ Маринковићъ.

Ученицы II. раз.

Аврамъ Петровићъ, Милутинъ Стојановићъ, Ми-
ленко Миловановићъ, Радивое Дамњановићъ, Станое
Гавриловићъ.

Ученицы III. раз.

Владисавъ Павловићъ, Радосавъ Нешићъ, То-
доръ Тодоровићъ, Ђорѣѣ Маринковићъ. 18. кн.

Б Е Л Ь И Н А.

(Свуплѣни Намѣстникомъ Бельинскимъ Г. Лазаромъ Любинковићемъ.)

ГГ. Лазаръ Любинковићъ Намѣстникъ Бельинскій; Живанъ П. Ранковићъ, Подпор. среза турійск.; Алекса Поповићъ, писаръ среза турійскогъ за любовь предателю своме П. писару Суда Окр. Чачан. Г. Николи Вуловићу на презентъ; Алекса Поповићъ, писаръ среза турійскогъ за наймлађега сада сына Раю; Панта Теодоровићъ парохъ венчанскій; Лазаръ Милосавлѣвићъ, учитель Бельинскій; Спасов Деветавовићъ за сына Милана и унука Јована ученике I. р. у норм. школи Бельин.; Ђремија Лазићъ за сына Владимира и сыновца Милана ученике III. разр. Бельин. школе, 2. кн.; Мияило Митровићъ меанѣија Бельинск.; Јанко Ђокићъ за сына Милована и сыновца Стефана, изъ Слат.; Димитрије Миловановићъ изъ Манића за брата Младена учен. II. разр. шк. Бель. 11. кн.

В А Л Ћ В О.

(Совокупіо Г. Атанасіе Петровићъ Практ. Начал.)

ГГ. Ђремија Гавриловићъ Начал. Окр. Валѣв. Подполк. Кавалѣръ; Јованъ Мићићъ Пред. суда ок.; Алекса Андоновићъ Поруч. и Нач. ср. Подгорскогъ; Илія Стойчевићъ, секретаръ Началн. окр. Валѣв. за вѣрь Лепосаву; Стефанъ Јоцићъ I. класе рачунов. суда окр. Валѣв.; Илія Миловановићъ писаръ среза Подгор.; Гаврилъ Х. Поповићъ пис. срез. Тамнавс.; Радованъ Ивковићъ пис. среза Посавск.; Любомиръ Гавриловићъ прот. суда окр. вал.; Јованъ Ж. Радойчићъ парохъ паунскій за сына Јовицу; Ранисавъ Миливоновићъ предсѣд. примирит. суда обшт. причевач. 11. кн.

(Совокуп. Г. Алекса Стойковићъ Прак. Суда Вал.)

ГГ. Милутинъ М. Поповићъ членъ суда ок. в.; Ђорђе Јовановићъ чл. суда окр. вал.; Миланъ Анто-

новићъ членъ суда окр. вал.; Крста Николаевићъ, архиваръ суда окр. вал. за сына Светолика; Петаръ Стояновићъ — Ракарацъ — II. писаръ суда; Панта Поповићъ II. писаръ началнич., за брата Гаврила слушателя богословія; Мияило Вражалићъ поштаръ; Миланъ Савићъ практ. началн.; Тодоръ К. Николићъ практ. началн. Милованъ Браловићъ прак. суда; Милошъ С. Грчићъ прак. суда, за брата Перишу; Ђфремъ Тадићъ трговацъ главн.; Павле Баляновацъ предс. прим. суда; Андрија А. Јовановићъ писаръ прим. суд.; Стеванъ Томићъ изъ Топлице; Димитріе Обрадовићъ тргов.; Танасіе П. Маринковићъ за брата Светозара; Милинко Поповићъ трговацъ за синовца Тодора; Адамъ Теодоровићъ, парохъ моравачкій; Стеванъ Табаковићъ трговацъ за сына Светозара; Стеванъ Стояновићъ кафеція оvd.; Василіе Јовановићъ за сына Драгут.; Сава Радосавлѣвићъ трговацъ за сына Милорада; Максимъ Крстићъ за сына Стефана; Коста Поповићъ за сына Светозара; Максимъ Поповићъ терзія.

26. кн.

(Совокуп. Г. Коста Ал. Стойшићъ трговацъ).

ГГ. Светозаръ Томићъ практ. суда окр. вал.; Несторъ Живчевићъ учитель рибничкій; Стефанъ Жуньићъ майст. абац.; Бранко Василѣвићъ майст. терз.; Срећко Теофиловићъ майст. терз. за сына Ђирила ученика III. разр.; Глигоріе Чавићъ Рачуноводитель Лаловића; Ђока Антоніевићъ майст. терз.; Корнъ Регнеръ пинтеръ майст.; Живко Младеновићъ терзія; Вићентіе Маринковићъ чарукція за сына Танасія ученика III. разр.; Марко Савовићъ калф. абац.; Стеванъ Ацићъ калф. терз.; Любинко Јовановићъ калфа терз.; Живко С. Тодићъ калфа терз.; Ђфремъ Станимировићъ калф. абац.; Спасое Атанасіевићъ кал. тер.; Драгићъ Васићъ кал. терз.; Јованъ Кораћевићъ бак. Стеванъ Кораћевићъ калф. абац.; Јосифъ Миловановићъ калфа абациск.; Ђорђе Павловићъ калфа терз.; Живанъ Костићъ калфа абац. Илія Пеовићъ кал. тер.; Сава Лазаревићъ ученикъ III. разр. Петаръ Ђурићъ за брата Милутина ученика III. разр.; Петаръ Томашевићъ бак.; Милошъ Ђвтићъ учен III. разр.; Спасое

❧❧❧

Живановићъ учен. III. разр.; Міяло Добошаръ за сына Милана ученика III. разр.; Ђеремъ Госпавићъ земљадѣлацъ 30. кн.

В А Р В А Р И Н Ъ.

(Совокупіо Г. Парохъ Варв. Миладинъ Миличевићъ.)

ГГ. Стоянъ Миличевићъ прота варваринъ; Миладинъ Миличевићъ пар. варваринскій; Ђвта Поповићъ парохъ катунскій; Миланъ Максимовићъ парохъ обрежкій; Јованъ Поповићъ парохъ бачинскій; Георгіе Поповићъ парохъ орашкій; Милосавъ Милановићъ парохъ конюшкій; Милованъ Яковлеввићъ парохъ кукльинъ; Дмитріе Поповићъ парохъ Ясичкій; Милованъ Арсеніеввићъ учитель варвар. 10. кн.

Г Л О Г О В А Ц Ъ.

(Совокупіо Г. Парохъ Глоговач. Живко Л. Берићъ.)

Честнѣйшій г. Гаврилъ Берићъ парохъ богатнѣскій за сына свога Алексія ученика; Честнѣйш. г. Стоянъ Фрайтовићъ парохъ совлячкій; г. Павле Михаиловићъ старый писар. среза мачванъ; г. Живанъ Дравићъ учитель глоговскій за сына Стевана ученика; г. Петаръ Иванковићъ трговацъ изъ Црне Баре; г. Јованъ Јуришићъ членъ и пис. прим. суда; Пантелія Николићъ бирташъ глоговскій; г. Илія Милићъ трг. изъ Совляка; Панта Ђукановићъ калфа трг. изъ Шабца; Алекса Иванковићъ за сыновца Богомира ковач. изъ Клени; г. Василиј Кланћъ учитель богатнѣскій; Гойко Мартиновићъ за сына свога Тешу ученика у Богатићу; г. Маринко Јовићъ за сына Ђурђа ученик.; Нешко Вуковићъ членъ и писаръ прим. суда богат. 14. кн.

З А Ђ Ч А Р Ъ.

(Совок. Г. Мил. С. Михаиловићъ. Прак. Нач. О. Ц.)

ГГ. Петаръ М. Радойковићъ, началн. окр. ц. подполк. вавалѣрь; Рая Стефановићъ мајоръ за кѣрь

свою Драгину; Димитріє Симићъ капетанъ за сыно-
ве Милоя и Милисава, 2. кн.; Милое Здравковићъ се-
кретаръ суда окр.; Никола Кулунѣићъ писаръ ср. за
сына Александра и супругу Цвету, 2.; Станое Св-
мићъ пис. ср. вражогрискго; Радованъ П. Угрино-
вићъ діаконъ и учитель м. школ.; Димитріє С. Іова-
новићъ практ. началн.; Ёфремъ Петровићъ прак. нач.;
Антоніє Радовановићъ преписчикъ началнич.; Алекса
Десимириовићъ практ. суда окр. црн.; Стефанъ Петро-
вићъ соврш. богосл. за сына свогъ Іоцу; Никола Ми-
линовићъ учит. рготс. за сына свогъ Андрию; Ра-
файло Стояновићъ учит. грлянскій; Видое Ивковићъ
тргов.; Милошъ Андреевићъ терзибаша; Коста Нико-
лићъ калфа болт.; Павле Ивановићъ добошаръ за сы-
на свогъ Светозара. 20. кн.

К Р А Г У Ё В А Ц Ъ.

(Совокупитель Г. Станисавъ Миљковићъ Практик.
Началн. Окр. Краг.)

ГГ. Проконіє Пауновићъ секретаръ началнич.;
Стефанъ П. Глишићъ писаръ старіи; Благоє П. Ђи-
рићъ; Панта Іовановићъ практ. началн.; Милошъ М.
Ђремићъ практ. началн.; Станисавъ Р. Миљковићъ
практик. нач. и совокупитель; Гаврило Іовановићъ прак.
начал.; Павле Марићъ прак. казн.; Илія М. Миљко-
вићъ; Сретєнъ Михайловићъ терзія; Милое Станое-
вићъ люб. књиж.; Настасъ Константиновићъ терзія;
Атанасіє Цветковићъ ація; Спасое Здравковићъ учи-
тель III. разр.; Ђурђе Бесарићъ за сына; Вуле Ма-
ксимовићъ кал. терз.; Живанъ Аѣимовићъ кал. терз.;
Милошъ Колаковъ калф. терз.; Никола Николаєвићъ
кал. терз.; Станко Пенчићъ кал. тер.; Ђфремъ Стан-
ковићъ кал. терз.; Никола М. Тодоровићъ; Миланъ
Радєнковићъ кал. терз.; Стефанъ Николићъ кал. тер.;
Симеонъ Катићъ; Милошъ Михайловићъ за сына Ми-
ту; Милованъ Пантелићъ за сына Любомира; Стефанъ
М. Ристићъ; Аксентіє Туцаковићъ архив. окр. суда;
Алекса Ђорђевићъ књиговод.; Миланъ Богдановићъ
практик.

Ученицы IV. грам. раз.

Іованъ Бачанинъ и за брата Євтимія 2. к.;
Сретенъ Феминъ изъ Книжа; Милисавъ Божиинъ црк.
пѣваць; Іованъ Милосавлѣвичъ.

Ученицы III. грам. раз.

Максимъ Рачевичъ люб. книж.; Атанасіе
Васковичъ цркв. пѣваць; Павле Вуковичъ; Никола
Павловичъ изъ Тополе; Димитріе Ђорђевичъ изъ Бе-
ограда; Груица Гавриловичъ изъ Бреснице; Конст.
Дмитрићевичъ за синовца Андрию.

Ученицы II. грам. раз.

Петаръ Оташевичъ; Тодоръ Поповичъ за
брата Благоя; Михаилъ Ризничъ; Сима Катичъ; Ми-
ланъ Недельковичъ; Светозаръ Андреевичъ; Никола
Николаевичъ; Миленко Ивковичъ; Іованъ Іовановичъ;
Зарія Поповичъ; Матея Дамяновичъ изъ Теочина;
Сава Андреевичъ; Радое Илић изъ Чукуевца; Мар-
ко Ђурић изъ Брњице; Филипъ Поповичъ; Михаилъ
Илић; Атанасіе Вуковичъ; Іованъ Јанић; Іованъ
Ђурић; Милутинъ Іовановичъ; Милошъ Прокнић;
Михаилъ Протић; Алимпіе Маричъ; Іованъ Протић;
Петаръ Арсениевичъ; Гаврило Евгениевичъ; Іованъ
Поповичъ; Іованъ Іовановичъ; Милое Симић; Яковъ
Ненадовичъ; Светозаръ Новаковичъ; Ђорђе Ђорђе-
вичъ; Петаръ Саввичъ; Милета А. Дугалић; Милое
Майсторовичъ. ГГ. Симеонъ Попов. терз.; Сретенъ
Петровичъ изъ Катрга; Миланъ Ивковичъ кал. тер.;
Миланъ Николић калфа терз.; Анђелко Павловичъ
кал. терз.; Іованъ Рафанловичъ абац.; Мияйло Рафа-
иловичъ тргов.; Илія Майсторовичъ калфа; Гаврило
Гавриловичъ абац.; Стефанъ Неофитовичъ; Миланъ
Николић за сестрица Любомира; Сретенъ М.
Лазаревичъ за брата Павла; Миланъ Богданов. прак.;
Илія Лунѣвица практ.; Илія Стояновичъ практ.; М.
Поповичъ за брата Светозара; Ђорђе Николић за бр.
Танасія; Савва Станишић тр.; Любомиръ Петровичъ
к. ч.; Владимиръ Срдановичъ.

К Р У Ш Е В А Ц Ъ.

(Совокупіо Г. Стоянъ Петковићъ трговацъ и манипулантъ кнѣнга.)

ГГ. Несторъ Живковићъ пензионеръ; Іованъ Живановићъ II. писаръ суда крушев.; Іованъ Н. Царевићъ ст. класе учитель школе крушев.; Теодоръ П. Николѣћъ мл. класе учитель школе крушев.; Мвладино Радовановићъ рачунов. суда крушев. за сына свогъ Косту; Милойко Ђлићъ практикантъ казнач.; Стоянча Миљковићъ писаръ прим. суда в. Крушев.; Живко Недельковићъ предсѣд. прим. суд. крушевач.; Гаврило Стойковићъ членъ прим. суда крушевачкогъ. ГГ. Новакъ Пауновићъ тргов.; Никола Ђорђевићъ болт.; Іованча Станковићъ казанціа за сына Любомира; Трайча Аранђеловићъ кожаръ; Обрадъ Миловановићъ терзія; Гая Марковићъ кафеціа; Благое Цветковићъ бакал. за сына Алексу учен.; Сава Милосавлѣвићъ (Гоцићъ); Стеванъ Ђорђевићъ бакал.; Тома Х. Яковлѣвъ туфегѣя; Іовча Крапчевићъ тер.; Милутинъ Маринковићъ; Васа Іовановићъ за сына Саву ученика ст. школе крушев.; Коста Петровићъ, и Мияјло Ђоса кафеціе; Іованча Маринковићъ болтац.; Никола Миловановићъ за сына Станоя; Миланъ Бунтићъ; Алекса Живановићъ за сына Светозара; Миланъ Койћъ за сына Милана; Дмитаръ Милићевићъ за сына Аврама; Вуков Радосавлѣвићъ са сына Василя; Риста Илићъ терзибаша; Сима Павловићъ кожаръ; Миленко Ђурђевићъ бакал.; Вуков Недельковићъ за сына свога Василя; Васа Драгойловићъ калфа трговач. (Новосаѣан.); Вучко Шортићъ изъ Стопанѣ магазациа; Радивое кметъ изъ Себечевца; Панта Николићъ; Милованъ Павловићъ (Бошвианацъ); Дмитріа Ђорђевићъ бербер.; Стеванъ Петковићъ пандуръ; Радованъ Стефановићъ (Шакламанъ); Анђелко Іовановићъ кафец.; Іованъ Маринковићъ калфа; Милованъ Радосавлѣвићъ за сына Ёфрема; Глигоріе Дмитровићъ дунђеринъ; Пеша Младеновићъ казанціа; Мата Стаменковићъ тер.; Спасов Стефановићъ трг.; Стефанъ Игрошанинъ трг.; Ђорђе П. Беловоѣанинъ; Сава Цветковићъ абаціа; Миланъ Глигоріевићъ тер.

❧

Іованъ Марковићъ; Никола Миљковићъ за сына Ми-
ладина; Радонца Ђурковићъ слуга меанц.; Стеванъ
Іовановићъ за сына Іована; Миленко Станойловићъ
казанція; Милов М. Пупићъ дуванопродавацъ; Спаса
Петковићъ калфа; кафеційскій Станисавъ Іовичићъ за
сына Петка; Мяханло Живковићъ, трговацъ; г. Ма-
нойло Митровићъ надзиратель Янкове Клисуре.

Ученицы старіе школе круш.

Миланъ Рачићъ; Милошъ Поповићъ; Ми-
лорадъ Марковићъ; Димитріе Поповићъ; Іосифъ Сто-
ядиновићъ. 70. кн.

(Совокуп. Г. Іованъ Миловановићъ Поштаръ круш.)

ГГ. Паунъ Поповићъ (Ариляцъ) II. пис. нач.
окр. крушевач.; Іованъ Миловановићъ поштаръ; Жив-
ко Миљивовићъ практикантъ начал. окр. круш.; ва-
Петаръ I. Петровићъ практ. нач. окруж. круш.; Га-
врилъ Стойковићъ членъ примирит. суда вар. круш.;
Тодоръ Николићъ мл. школе учитель; Милутинъ Ми-
лошевићъ практикантъ начал. окр. круш.; Мяханлъ
Шокорацъ практ. суда крушев.; Миленко Станой-
ловићъ казанція; Іованъ Алексићъ меанція; Яковъ
Марковићъ служитель цркве крушевачке за сына Ни-
колу; Смиљко Маринковићъ болтація. 12. кн.

(Скупљѣни одъ Г. Іована Станковића казанціе.)

ГГ. Милованъ Симоновићъ парохъ бреснополь-
скій; Симеонъ П. Теодоровићъ парохъ пепелѣвачкій;
Мяханло Р. Петровићъ марвений трговацъ за сестру
Елену; Живко М. Виторовићъ терзія; Петаръ Матићъ
кафеція; Милов Милетићъ бакалинъ и дуванція; Спа-
сов Петровићъ кафеція; госп. Аница Зорићка пензіо-
нерка за кѣрь Мацу; Миљисавъ Миљосављѣвићъ изъ
Кожетина тргов.; Алекса Р. Стефанов. изъ Бресногъ
поля земл. за сына Ђурѣа; Ђвта Цамбас. изъ Дренче
земл. за сына Іована; Митаръ Николићъ изъ Трияна
земл. за сына Милоша; Коста Крстићъ мумц. калфа;
Миленко Станковићъ казанція. 14. кн.

(Послато одъ Г. Живана Милетића трговца и ма-
нипул. књига у Лозници.)

ЛОЗНИЦА.

(Совокупіо Г. Прота окружія Подринскогъ Игнатъ
Васићъ).

Г. Прота Игнатъ Васићъ за сына свога Вла-
димира и сестрића Петра 3. књ. Господа Пароси:
Ранко Трифуновићъ Брасинскій за сына Димитрія;
Ивко Поповићъ, Трбушничкій; Алекса Поповићъ, Јо-
шевачкій; Михаиљ Глигорићъ, Баданьскій; Ивко Ар-
сеновићъ, Яребичкій; Максимъ Живановићъ, Цикот-
скій; Стефанъ Капеланъ протопрезвитер. лозничкогъ;
Владимиръ Поповићъ, Крупаньс.; Живко Поповићъ,
Пасковачкій; Цвѣтко П. Драгутиновићъ, Коирић-
скій; Богославъ Поповићъ, Красавачкій. Господа Учи-
тельи Лознички: Димитріе Ђурђаковићъ; Петаръ Мар-
ковићъ учитель и ђаконъ. Г. Димитріе Церовацъ тр-
говацъ изъ Клубаца; г. Никола Негићъ изъ Брадића.
18. кн.

НЕДЕЛЬИЦА.

(Скупіо Г. Павле Кустурићъ Учитель Недельичкій.)

ГГ. Алимпіе Калабићъ трговацъ; Боя Лукићъ
тргов. лознич.; Велько Божићъ за сына Петра; Дими-
тріе Тошићъ зем. Павле Кустурићъ Учит. — Учени-
цы: Добросавъ Пантелићъ; Иванъ Васиљевићъ; Те-
ша Ранковићъ; Живко Ристићъ; Милошъ Арсеновићъ;
Милошъ Цамбасевићъ; Теша Симићъ; Владимиръ
Милетићъ изъ Лознице ученикъ. 13. кн.

МАЙДАНЪ-ПЕКЪ

(Совокупитель Г. Павле Костићъ Поштаръ.)

ГГ. Лазаръ Лазаревићъ капетанъ и управитель
економіе рудокопства; Васа Божићъ шинфмайсторъ;

❧

Іова Анастасієвићъ надзиратель бакарне кузнице; Петровскій помоћ. шумара; Бранковићъ казначей; Стефанъ Стояновићъ арендат.; Милошъ Стефановићъ аренд.; Благоє Тутуновићъ тргов. Чест. г. Павле Кредовићъ пар.; Професоръ Тишкієвићъ. 10. вн.

П А Р А Ћ И Н Ъ.

(Послати одъ Г. Алек. Петковића трговца и манипуланта.)

ГГ. Гаврилъ Лазаревићъ предсѣдатель прим. суда вар. Параћина; Чест. г. Стефанъ Поповићъ намѣстникъ и парохъ Параћин.; Лазаръ Протићъ пар. параћин. за унука Николая; Пантеленмонъ Поповићъ пар. параћин.; Преподобнѣйшій г. Севастіанъ Поповићъ намѣстникъ мон. Раванице; Милойко Петровићъ парохъ Главичкій; Ђорђе Поповићъ парохъ Кривовирскій; Јоца Николићъ старіи учитель общине пар.; Ђвта Павловићъ млађии учитель общине параћинске; Голубъ Вельковићъ парохъ Видовачкій; Стоянъ Симићъ членъ прим. суда; Петаръ Пенновићъ бербер.; Михаило Павловићъ абація; Урошъ Милойковићъ аб.; Тома Поповићъ тужекція; Димитрѣ П. Недельковићъ практикантъ суда окр. ђуприск.; Алекса Тотићъ бакалинъ; Јѣнимъ Марковићъ абац. за сына Димитрѣя; Міялко Јанковићъ за сына Трифуна; Стоянъ Поповићъ терзія; Миленко Мойсиловићъ за сына Живка; Миланъ Јовановићъ бояція за сына Драгутина; Миланло Симићъ бакалинъ; Милоє Савићъ берберинъ; Лазаръ Л. Вельковићъ ученикъ; Васа Павловићъ абац.; Миланъ Костићъ терзія; Таса С. Павловићъ тргов.; Риста Петровићъ за кћерь свою Ђрину; Ђорђе Радловићъ болтація; Ђорђе Т. Любисавлѣвићъ трговацъ; Милошъ Радосевићъ терзія; Крста Бранковићъ абація; Живко Петковићъ ђурчія; Антоніє Станоевићъ болтація; Анта Милоєвићъ бакалинъ; Риста Димовићъ меанція; Лазаръ С. Миловановићъ трговацъ; Илія Голубовићъ бакалинъ; Илія Димитрѣєвићъ бакалинъ; Милойко Јовановићъ терзія; Миланъ Вучковићъ ђакъ г. Игумна раваничкогъ; Коста Димовићъ устабаша бол-

тацискій; Стоянъ А. Шливиъ трговаць марвений; Лазаръ Симиъ трговаць марвений; Стеванъ Петровиъ членъ примирителногъ суда вар. Парафина; Миланъ Радониъ болтація; Стоядинъ Павловиъ мумція за сына Николая; Божинъ М. Бошковиъ тргов.; Степанъ Л. Секириъ за сына Павла; Мияяло Л. Секириъ магазиція; Константинъ Теодоровиъ кавеція; Сретень Димитриввиъ магазиція; Димитрив М. Смиляниъ болтація; Милошъ Поповиъ болтація за сына Добросава; Іованъ Миленовиъ устабаша терзискій; Илія Петковиъ болтація; Симеонъ С. Секириъ бо-яція; Тана Младеновиъ бакалинъ; Анта Нешиъ бакалинъ; Стеванъ Стояновиъ за сына Еврема; Мита Ранђеловиъ бакалинъ; Обрадъ Веселиновиъ тргов.; Милошъ П. Маринковиъ бакалинъ; Анта Стоилковиъ бакалинъ; Мия Жикиъ ѱурчія за сына Косту; Атанасіе Стевановиъ мумція; Іосифъ Божиновиъ мумція; Миленко М. Лозаниъ магазиція; Димитрив М. Мойсиловиъ терзія; Мита Пиляковиъ трговаць; Панта Стояновиъ терзія; Иванъ А. Николиъ терзія; Милько Савиъ берберинъ за сына Еврема; Мита Радовановиъ башчованція; Іованъ Г. Казаковиъ кафеція за сына Лазара; Таса Бошковиъ терзія; Никодіе Петковиъ за сына Любомира; Сава Милетиъ терзія. 79. кв.

(Совокупіо Г. Петроніе Ц. Митровиъ Писаръ Примирителногъ суда вароши Парафина.)

Мита Ранђеловиъ ѱурчія; Милошъ Т. Вельковиъ бакалинъ; Лазаръ Обрадовиъ за сына Миломира; Кузманъ Петковиъ терзія; Илія Іовановиъ терзія; Лазаръ Петковиъ бакалинъ; Іова Янковиъ меандія; Сава Стояновиъ за сына Любомира; Илія Микиъ за сына Любомира; Лазаръ Игнатовиъ; Цветанъ Станковиъ терзія. 11. кв.

К Р И В И В И Р Ъ.

(Скупіо Г. Стеванъ Цониъ учитель кривовирскій.)

ГГ. Милета Павловиъ членъ примирит. суда кривовирскогъ; Рака Ђокиъ ученикъ; Станиславъ

❧❧❧

Булићъ; Анта Јовићъ; Станов Живановићъ; Славко
Станишићъ; Павлія Милосавлѣва; Станко Павловићъ;
Гангоріе Перићъ; Петаръ Јовићъ 10. кн.

ПОЖАРЕВАЦЪ.

(Совокупіо Г. Мита Стевчићъ тргов. и манипулантъ
књига.)

ГГ. Благое Єздимировићъ секретаръ началн.;
Милое Крстићъ стар. писаръ началн.; Петаръ Мар-
ковићъ мл. писаръ началн.; Димитріе Каракостићъ
секретаръ суда; Риста Петровићъ архиваръ; Милое
Јовановићъ протоколиста; Петаръ Лалковићъ тргов.
марвений; Марянъ Кукићъ тргов. марвений; Јованъ
Андоновићъ болтація; Стеванъ Начићъ болтація; Мир-
ко Радойковићъ болтація; Богданъ Ђенковићъ на-
стойникъ; Мита Смедеревацъ терзибаша; Мита Стев-
чићъ тргов. 7. кн. 20. кн.

РАБРОВО.

(Совокупіо Г. Панта Јанковићъ Намѣстникъ.)

ГГ. Панта Јанковићъ намѣстникъ рабровскій;
Лука Милосавлѣвићъ учитель рабровске юности;
Милосавъ Максимовићъ парохъ душм.; Јованъ Тео-
доровићъ парохъ голуб.; Антоніе Пантићъ пар. милѣ-
вач.; Филипъ Поповићъ пар. Бинот.; Стоянъ Илићъ
пар. велико-градишкій; Михаилъ Теодоровићъ пар.
в.-градиш.; Благое Радошевићъ парохъ десни.; Јованъ
Поповићъ пар. соколовачкій изъ Войводства Србіе у
Банату. 10. кн.

СВИЛАЙНИЦА.

(Совокупитель Г. Димитріе Јовановићъ трговацъ, ма-
нипулантъ и старшина еснафа.)

Г. Димитріе Јовановићъ тргов.; Атанасіе Ста-
менковићъ тргов.; Јосифъ Цветковићъ тргов.; Дими-

тріє Николиѣ тргов.; Богиѣ Милорадовиѣ за сына
Єврема; Живко Мильковиѣ бояція; Милорадѣ Фили-
повиѣ тргов. за сынове Любомира и Драгомира; Не-
делько Стефановиѣ за сынове Іоцу и Богиѣа уче-
нике. 8. кн.

М Е Д В Е Ъ А.

(Совокупію Г. Алекса Пашиѣ Учителѣ.)

Преподоб. г. наѣст. манасти. Манасіє Симеонѣ
Станковиѣ. Честнѣйша господа пароси: Миланѣ
Протиѣ ломничкій; Радованѣ Стоичевиѣ и Вучко
Протиѣ медвеѣскій; Трифунѣ Милетнѣ ѣаконѣ и
учитель ман. Манасіє. — ГГ. трговцы: Марянѣ Ку-
киѣ; Сава Протиѣ Ресавацѣ. — Ученицы: Любо-
мирѣ Пашиѣ IV., Радивов Стефановиѣ и Василя
Мильковиѣ III. разреда. 10. кн.

К У Ш И Л Ъ В О.

(Совокупію Г. Исаакѣ Поповиѣ Учителѣ.)

Честн. г. парохѣ Величко Поповиѣ за сына
Тимотія; г. Янко Петковиѣ кметѣ за сына Найдана;
г. учитель кушилѣв. Исаакѣ Поповиѣ. ГГ. трговцы:
Ристивов Миловановиѣ за сына Симеона; Лука Ста-
нимировиѣ марв. трг.; Миладинѣ Матенѣ тр. марв.;
Євта Манойловиѣ изѣ Жабара за бр. Ранкиѣа; Сто-
янѣ Тошиѣ тргов. за сына Никодія; Коядинѣ Ђур-
ковиѣ изѣ Седлара за сына Божиѣа; Стоянѣ Стан-
ковиѣ тргов. за сынове Живка и Ненада; Радоня
Міатовиѣ за унука Ристу; Миянло Нешковиѣ тр-
говацѣ за брата Стефана. 12. кн.

С М Е Д Е Р Е В О.

(Совокупію Г. Стоянѣ Я. Атанацковиѣ трговацѣ и
манип. кн.)

ГГ. Стефанѣ Яниѣєвиѣ ѣумрукція смедерев.;
Іованѣ Ђорѣєвиѣ казнач. началн. смедерев. Господа

❧

пароси: Матея Крупежевић кршлянскій; Јосифъ Марковић смедеревскій и Гаврило Велимировић лозовичкій. ГГ. трговцы: Марко Лукић; Тома Јанковић; Јованъ Ђорђевић за свою супругу Любицу; Миленко Стефановић; Петаръ Ђ. Атанацковић; Стоянъ Я. Атанацковић за трговину 20. кв. 30. кв.

(Совокупіо Г. Учитель І. разр. вароши Смедерева Јованъ Д. Бинбић.)

Пречестнѣйшій протопр. смед. г. Милутинъ Банић; Благор. г. Димитріе І. Сосић чл. окр. суда за сына Любомира ученика IV. разр.; г. Стоянъ Обрадовић секретаръ; г. Александеръ Бановић пис.; г. Стеванъ Јанићевић ђумрукѣя за сына Димитріа учен. II разр.; г. Миланъ Јовшић практ. за супругу свою Милеву; г. Светозаръ Ђ. Милићевић практ. за брата свогъ Ђорђа; предс. прим. суда вар. Смедерева г. Ђорђе Спасић; г. Григоріе Флорић чл. пр. с. за сына Светозара; г. Маринко Стоядиновић дѣлов. ист. суда за сына Светозара; г. Константинъ Ф. Петковић проток. ист. суда. ГГ. практиканти ист. суда: Миланъ Вельковић и Дамянъ Спасић. Господа трговцы: Раша Здравковић; Рафائلъ Мартиновић за сына Михаила; Мата Поповић; Михаиль Лботић за сына Антонія; Василие Марковић; Димитріе Милетић; Димитріе Јовановић за сына Яню ученика III. разр. Стефанъ Кузмановић; Ђурица Јанчић за сына Любомира; Ђорђе Вельковић за брата Светозара; Марко Розенбергъ земунацъ; Милутинъ Райковић; Милованъ Петровић за сына Михаила; Милованъ Николић за сына Николу ученика I. разряда; Живко Теодоровић за супругу свою Петру; Димитріе А. Угрчић; Никола М. Стойковић сатѣя смедер; Захарія Ђорђевић; Миланъ Димић. Поштенородни господари майстори: Милутинъ Теодоровић терз.; Арсеніе Живковић за сына Константина; Марянъ Величковић за сына Ђорђа; Мита Котуръ шнайд. изъ Ковина; Яковъ Мильковић, бербер.; Илія Јовановић ђурч.; Аксентіе Витић шуст.; Митаръ Стаменковић грнчаръ за сына Михаила; Ранко Андреевић; Никола Ђорђевић кафец. и Михаиль С. Марић. Ученицы I. разр.: Владимиръ М.

❧

Льотићъ и Ђока Радовановићъ. Милутинъ Димићъ,
тр. калфа; Ђорђе Стоядиновићъ меанџија. 48. кн.

(Совокупіо г. Прока Ђорђевићъ трговацъ)

ГГ. Живота Атанацковићъ, трговацъ; Риста Николићъ, зидаръ; Димитріе Нешићъ; Живко Тодоровићъ трговацъ; Илія Нешићъ за сына Стефана; Алекса П. Даламићъ калфа тргов.; Михаило Льотићъ; Ђорђе Петровићъ трговацъ; Јованъ Цветковићъ кал. терз.; Василије Марковићъ калфа терз.; Атанасіе Марковићъ ђурџија; Дина Цветковићъ фарбаръ; Велько Срећковићъ трг.; Ђорђе Антоніевићъ бак.; Петаръ Јанковићъ пекаръ; Миланъ Стойковићъ бак.; Јованъ Радосављевићъ берб.; Никола Стойковићъ кал. трг.; Коста Панаіотовићъ папуц.; Мита Тасићъ Коларацъ; Ђурица Јанчићъ за сына Любомира; Живко Јковљевићъ апсанџија; Манойло Павловићъ банкеръ; Сима Арсићъ за сына Светозара Панчевца; Сава Ђорђевићъ Коларацъ кал. терз.; Ђорђе Димитріевићъ пекаръ лозов.; Димитріе Стојановићъ; Дамянъ Стефановићъ терзџија; Ђорђе Гарагуновићъ трговацъ; Ђорђе Ж. Марићъ кал. тргов.; Милошъ Павловићъ кантарџија; Милошъ М. Швабићъ пек.; Јанко М. Јуришићъ терз.; Јанићіе Николићъ бак.; Стефанъ Чупићъ за сына Гаврила; Прока Ђлићъ терз.; Живко Голубовићъ терз.; Атанасіе Стефановићъ терз.; Мита Угричићъ дуван.; Ђорђе Лазаревићъ за сына Веніамина; Димитріе Јовановићъ за кћеръ Алку; Михаило Ђ. Костићъ за сестре Ђлену и Катарину; Трајко за кћеръ Драгу; Ранко Адрићъ кафеџ.; Атанасіе М. Живковићъ бак.; Алекса Костићъ за сына Димитріја; Живанъ Петровићъ за кћеръ Ђлену; Јковъ Лебљъ трговацъ Ђврей; Бернатъ Розенбергеръ Ђврей тргов.; Арсеніе Марићъ берб.; Јованъ Льотићъ тргов. рибар.; Стојанъ Вельковићъ тргов.; Атанацко Петровићъ трг.; Груица Райковићъ лађаръ; Одъ Бернада на поклонъ г. нотарошу бачинскомъ Гаврилу Миладиновићу; Мика Коядиновићъ пекаръ; Ђорђе Димитріевићъ Галијашъ; Илія Јовановићъ касапинъ; Одъ Бернада на поклонъ Александру Протићу; Радосавъ Я. Ђосићъ трг.; Миланъ Косанчићъ трговацъ; Јованъ Савковићъ; Ђорђе Јовановићъ мандр.; Илія

Живановићъ ђурчія; Николча за брата Петра Марковића учен. II. разр.; Младенъ Ђуричићъ папуц.; Арсеније Живковићъ терз.; Гаврилъ Д. Нешићъ калфа тер.; Живота Мирковићъ бак.; Ђорђе Стефановићъ трг.; Павле Николићъ за унуку Персу; Миленко Николићъ за сына Павла; Стоянъ Табакъ за сына Милана; Милошъ Стојановићъ кавец.; Петаръ С. Срећнићъ; Миленко Николићъ за сына Петра; Јованъ Михаиловићъ аб.; Анђелко Анастасіевићъ за сына свогъ Милутина; Никола Станишићъ; Любомиръ Добрићъ; Димитріе Анастасовићъ калфа трг.; Филипъ Митровићъ за сыновца Михаила; Стефанъ Димитріевићъ сл. кавец.; Миленко Лазаревићъ служ. црк. смед.; Тодоръ Ђорђевићъ служ. цр. см.; Гаврилъ Митровићъ; Алекса Ж. Суљићъ; Димитріе Т. Гагићъ балук.; Живоинъ Јовановићъ терз.; Риста Стојковићъ пек.; Милошъ Максићъ скелеція; Радованъ Матенћъ за сына Ђоку; Велимиръ Косићъ калфа папуц.; Коста Петровићъ кантар.; Таса Благојевићъ за сына Нацу; Лаза Ђорђевићъ служит. школ.; Сима Јовановићъ за сына Ђоку; Јованъ Стефановићъ пинтеръ; Сава Николићъ казанція за сына Ђоку; Јованча Петровићъ маоръ; Сима Јовановићъ.

101. кн.

Ч А Ч А К Ъ.

(Совокупіо Г. Никола Вуловићъ II. пис. суда.)

Пречестиѣйшій Г. протопр. чачанскій Радованъ Поповићъ. Чест. гг. пароси: Василије Вуковићъ, Вуле Максимовићъ кап. и Јованъ Протићъ цветачкій окр. рудничкогъ.

Г. предсѣдатель суда Михаилъ Георгіевићъ. ГГ. членови суда: Риста Бабовићъ, Павле Караматићъ и Божа Божовићъ.

ГГ. секретаръ суда Лазаръ Дамяновићъ; Сима Михаиловићъ стар. писаръ суда; Михаилъ Ђирићъ, ст. писаръ суда гургусовачкогъ; Коста Марковићъ II. писаръ; Вукадинъ Андреевићъ архиваръ; Мияило Трифуновићъ рачуновод.; Рака Малетићъ помоћникъ

рачуновод. ГГ. практиканти: Коста Анђелковићъ, Милованъ Вуличевићъ, Миланъ Ђвтићъ, Любомиръ Нешићъ, Максимъ Радовановићъ и Сава Поповићъ. ГГ. Сретенъ Борисавлѣвићъ I. пис. начал.; Петаръ Нешићъ и Ђремъ Инчићъ практ. началн. Господа учит.: Іованъ Юговићъ ст. и Стеванъ Костићъ. мл. — Ученицы III. разр.: Владимиръ Ђорђевићъ, Любомиръ Ђорђевићъ, Алекса Протићъ, Илія Поповићъ, Андрея Авдрићъ, Панта Николићъ. ГГ. трговцы: Стеванъ Ђорђевићъ; Миланъ Вучићевићъ; Іованъ Милосавлѣвићъ; Миливоє Радовановићъ; Никола Радовановићъ; Ђремъ Милошевићъ; Стефанъ Живковићъ; Милованъ Василѣвићъ; Вукосавъ Боіовићъ; Ђока Симовићъ анція; Владимиръ Хаџићъ тргов.; Димитріє Михаилов. Ягодин. магаз. за сына Светозара; Тодоръ Димитрієвићъ; Радонца Поповићъ бак.; Ђорђе Цветковићъ трг.; Коста Цветковићъ; Миле Гавровићъ; Илія Матиєвићъ; Мато Гвозденовићъ подгорич. Радосавъ Боіовићъ чарук.; Петаръ Василѣвићъ; Никола Вуловићъ II. пис. суда и совокуп. прен. за кћерь Милеву и сына Светослава, и за свое пріятелѣ 6. кн. 60. к.

Ш А Б А Ц Ъ.

(Совокупіо г. Николає Пауновићъ Ђромон. и членъ конзист.)

Высокопреосв. Г. Епископъ шабачкій, Іоаникіє Нешковићъ 10. кн.

Пречестн. г. протопр. шабачкій и членъ апел. конзист. Іованъ Павловићъ. Препод. г. Ђромонахъ и членъ конзист. Николає Пауновићъ.

ГГ. Іова Миловановићъ помоћн. начал. за сына Тому; Ђорђе Брдаревићъ членъ суда окр. шабач.; Антоніє Ђорђевићъ терзія; Димитріє Полуаднѣ изъ Кожана у Македоніи.

Ученицы IV. разред. у полугим.: Михаиљ М. Радовановићъ и Миланъ Мил. Богићевићъ. У III. р.: Ђремъ Лукићъ, Савва Петровићъ и Іованъ Станићъ.

❧

У II. раз.: Марко Єремићъ, и Марко Берићъ. У I. р.: Станимиръ Милутиновићъ за брата Миханла, Васиље Поповићъ, Миланъ Адамовићъ за брата Любомира, Живоинъ Жуввићъ, Филипъ Вићентијевићъ, Никола Марковићъ, Милосавъ Поповићъ, Конет. С. Остоићъ, Цветанъ М. Живановићъ, Марко К. Марковићъ и Марко Штитарчевићъ. 34. кв.

(Скупљени одъ Г. Бояна М. Марковића практ. суда.)

ГГ. Ёвремъ Ракићъ пис. ср. колуб. окр. валѣв. за сына Миту; Аксентије Тешићъ протокол. суда окр. шабач.; Мияјло Јовановићъ књегов. ист. суда; Алекса Димитријевићъ II. пис. ист. суда; Коста С. Јанковићъ практ. ис. суда; Сава Стефановићъ практ. истогъ суда; Любомиръ Кокановићъ практик. истогъ суда; Петаръ И. Пантелићъ практ. ђумрука кленачкогъ. Госпоја Савка Михайловићъ, и господична Ђансавета Аксентијевићъ, любителънце књиж. 10. кн.

(Скупіо Г. Алекса Караматићъ изъ Шабца.)

ГГ. Миљко Марковићъ чл. суда подр. за сына Милоша; Стеванъ Е. Каменица пис. прим. суда за сынове Косту и Николу; Алекса Ристићъ устабаша терз.; Сава Јовановићъ пекаръ; Андрија Степановићъ казанѣја; Сава Јовановићъ за побратима Стеву учен. 3. основ. учил.; Ђорђе Јовановићъ шустеръ; Јованъ Кокановићъ трг.; Владимиръ Спужићъ практ.; Тоша Ивковићъ тишл.; Антоніе Муселинчанинъ трг.; Алекса Караматићъ за сына Павла и совокупитель прен. 12. кн.

(Скупљени одъ Г. Живка Божића трговца.)

ГГ. Иванъ Вуковићъ тргов.; Петаръ Митровићъ тргов.; Живко Божићъ тргов. за сына Николу и скуп. прен.; Димитрије Ђорђевићъ за сын. Косту; Димитрије Милосавлѣвићъ трговацъ; Светозаръ Милосавлѣвићъ трговацъ; Јованъ Аврамовићъ терзія; Стеванъ Милићевићъ предсѣд. суда общине рибар. за сына Јована; Стеванъ Радовановићъ ђурчія; Митаръ Малетићъ. 10. кн.

(Скуплѣни одъ Господара Томе Селаковића изъ
Шабца.)

ГГ. Радованъ Илићъ II. пис. начал. окр. шаб.;
Јованъ В. Струнцилићъ бакалъ; Риста Лелековићъ
тргов.; Ђоко Милутиновићъ трг.; Лазаръ Дра-
жићъ шустеръ; Јозефъ Грунцелъ пиваръ; Станко
Стојановићъ абаџија; Ристо Митровићъ тутунџија; Ан-
дрија Степановићъ казанџија; Милићъ Милићевићъ ше-
ћерџија; Коста Ж. Филиповићъ; Ђока Петровићъ за-
вѣреръ Јолу; Лазаръ Анђелковићъ; Лука М. Радова-
новићъ терзија; Матија Милутиновићъ трг.; Илија А. Ри-
стићъ; Петаръ Јанковићъ терз.; Теодоръ И. Павло-
вићъ за сына Милана; Стефанъ Тушановићъ тргов.;
Андреја Ранковићъ живописацъ; Константинъ С. Опу-
чевићъ тргов.; Јованъ Т. Селаковићъ учен.; Стеванъ
Поповићъ учен.; Јованъ Кузмановићъ. 24. кн.

(Послани одъ Алексе Глишића калфе трговачкогъ.)

ГГ. Ђоко С. Цветковићъ терзија; Коста Макси-
мовићъ за снае свое гг. Јолку и Драгину; Новакъ
Спасовићъ; Любомиръ Здравковићъ; Ђорђе Остојићъ;
Илија Мартиновићъ; Ристо и Миланъ браћа Малино-
вићи трг.; Влајко Хаџићъ; Петаръ Симићъ; Лука
Перишићъ; Јованъ Гвозденовићъ; Димитрије Панте-
лићъ; Ђорђе Анастасијевићъ; Јованъ Милошевићъ; Па-
вле Папићъ; Петаръ Бамбуловићъ; Јованъ Новако-
вићъ Црногор., за сестру Ружу; Алекса Илићъ. 18. кн.

МИТРОВИЦА СРБСКА.

ГГ. трговцы: Јковъ Чупићъ, Радивой Дани-
чићъ, Ђорђе Вуковићъ, Милошъ Каралазићъ. 4. кн.

ЛАЊАРЪ (У ВОЙВ. СРБ.)

Г. Ђвтиміе Петровићъ.

1. кн.

ТАТАРЪ-ПАЗАРЦИКЪ.

Г. Хаџи Найдѣнъ Іовановићъ кнѣгопродаваць
по всей Болгаріи. 10. кн.

(ДОЦНІЕ ПОСЛАНИ).

БЕОГРАДЪ.

(Одъ г. Ђорђа Радовановића прак. суда вар. Беогр.)

ГГ. Живко Стойковићъ сл. повзѣ, Милосавъ
Веселиновићъ сл. повз., Яковъ Поповићъ сл. II. гим.,
Стефанъ Ђеловићъ сл. 4. разр. основ., Петаръ Ср-
бићъ сл. I. богосл., Ђета Поповићъ сл. II. богослов.,
Тодоръ Савићъ изъ Црнуће терзія, Димитріе Богда-
новићъ трг., Ђорђе Димитріевићъ писмоносит. пошт.,
Таса Николићъ трг., Коста Вукотићъ сл. I. гимназ.,
Петаръ Обрадовићъ практ. пошт., Спиридонъ Нешићъ
трг., Димитріе Вуковићъ родомъ изъ Босне, Іосифъ
Поповићъ сл. II. богословіе, Саватіе Десићъ сл.
II. богословіе. 16. кн.

ПАЛЕЖЪ.

(Одъ г. Поштарѣ Стефана Раденковића).

Честн. г. парохъ любинскій и грабов. Іованъ
Поповићъ за сына Косту. Г. Аксентіе Миленковићъ
пред. пр. суда. ГГ. трговцы: Андрія Вилотіевићъ,
Алекса Іоксимовићъ, Ђорђе Іовановићъ за сына Сте-
фана, Иванъ Поповићъ Звечанаць, Васа Петровићъ
за сына Петра, Петаръ Спасовићъ абац., Илія Пе-
тровићъ молеръ, Лазаръ Живоиновићъ кал. тер., Пе-
таръ Симићъ трг. дув., Ђорђе Михаил. кал. тр. 12.

УЖИЦЕ.

Г. Пауиъ Николићъ казнач. началнич., г. Илія
Неранцићъ тргов. и манип. кнѣ. 2. кн.

Послани одъ Просветолюбителя, Благородногъ
Г. Началника Среза Посавскогъ у Окр. Валѣв. шт.
капет. Милоя Тодоровића, и Г. Саве Марковића м.
писара Среза Посавскогъ, како слѣдуе:

У Б Ъ.

ГГ. Іованъ Станковићъ предсѣд. суда убскогъ;
Мияйло Митровићъ тргов. за сынове: Алексу, Симу,
Іована и Милорада, 2.; Любинко Дамяновићъ абац.;
Іовица Коићъ абац. за сына Пайка; Петаръ Сарай-
лићъ терзія; Ђока Дамяновићъ кал. абац.; Спасов
Павловићъ трг. за сына Іоцу; Ранисавъ Филиповићъ
абац.; Панта Јанковићъ терз.; Вуица Петровићъ аб.
за сына Любомира; Живко Васићъ чарукц.; Дамянъ
Матићъ абація; Степанъ Милићъ кафец.; Урошъ И-
лићъ терз.; Милія Илићъ полицај; Радованъ Р. Аран-
ђеловићъ поштаръ; Петаръ Весићъ тргов.; Ненадъ
Тимотићъ чарукц.; Радованъ Мойсиловићъ за сына
Петра; Влайко Симићъ кал. тргов.; Іованъ Ђукићъ
абац.; Яковъ Антонијевићъ терзія; Станко Бушићъ
кметъ циган. 24. кн.

Я Б У Ч І Ё.

(Совокупитель г. Милосавъ Пауновићъ Учитель).

ГГ. трговцы: Велимиръ Марковићъ; Ёфремъ
Ђорђевићъ кметъ; Спасов Іовановићъ Марко То-
досіевићъ. — Ученицы: Милошъ Тошићъ, Степанъ
Добровоевићъ, Яковъ Пауновићъ, Любомиръ К. Бо-
гдановићъ, Милое К. Богдановићъ, Матія Іосифовићъ,
Радомиръ Перишићъ, Симеонъ Негићъ, Стеванъ Пе-
тровићъ, Ёвремъ Радованчевићъ, Срећко Пантелићъ,
Саватије Поповићъ, Никола Илићъ, Ђурађъ Лазићъ,
Пантелија Живковићъ, Илія Радомировићъ, Мияйло
Павловићъ.

21. кн.

СТЕПАНЪ.

(Совокупитель Г. Мияйдо Петровићъ Учитель).

ГГ. Марко Поповићъ, Милошъ Нешићъ, Јовица Становићъ, Јованъ Поповићъ, Пантелія Драгићевићъ, Аксентије Яковлѣвићъ, Евросимъ Милутиновићъ, Лазаръ Лазаревићъ, Никола Божовићъ, Новакъ Ђурићъ, Симеунъ Марковићъ, Сава Ђурђевићъ, Еротіе Лучићъ, Матія Марковићъ, Димитріе Митровићъ, Филипъ Несторовићъ, Јовица Ивановићъ, Милія Илићъ, Трифунъ Поповићъ, Ђурађъ Поповићъ.

20. кн. нг.

РАДАЛЪВО.

(Совокупитель Г. Павле Сабовлѣвићъ Учитель).

ГГ. Пароси: Павле Маринковићъ, бргулскій; Никола Димитріјевићъ, Радлѣвскій; Андрей Павловићъ, Палюшкій.

ГГ. Павле Сабовлѣвићъ учит. радл., 2.; Цветко Аранѣловићъ терзія; Радомиръ Урошевићъ абація; Мирко Михайловићъ трг.; Петроніе Живковићъ трг.; Живанъ Давидовићъ за брата Ивана; Стефанъ Арсенијевићъ тргов.; Арсение Ранћъ тргов.; Максимъ Симионићъ землѣд.; Аврамъ Илићъ земл. за сыновца Живоина; Сима Белчевићъ терз. за сыновца Дмитрія; Евремъ Лазићъ за сына Милована; Павле Еремићъ кал. терз.; Новакъ Станковићъ кал. терз. 18. кн.

ОРАШАЦЪ.

(Совокупитель Г. Миланъ Богатићъ Учитель).

Ученицы III., II. и I. Разреда: Јованъ Јовановићъ, Младенъ Жуевићъ, Райко Станисавлѣвићъ, Јо-

ванъ Спасићъ, Гаврило Шицаревићъ, Маринко Янковићъ, Никола Црвенковићъ, Јованъ Антоніевићъ, Милое Радулићъ, Ђорђе Белићъ, Лазаръ Илићъ, Ђорђе Гавриловићъ кметъ за синовца Петра, Рафаило Вилотићъ за синовца Павла. 13. кн.

Б Е О Г Р А Ђ.

Изъ Аустрійскогъ Консулата у Княж. Србів.

5. књига.

Н Е Г О Т И Н Ђ.

(Скупіо Г. Петаръ В. Јовановићъ Членъ Суда Окр. Краинскогъ.

Нѣгово Высокопреосв. Г. Доситей Новаковићъ Епископъ Тимочкій, кавалѣръ 10. ГГ. Пайсѣ Поповићъ игуманъ манастира Букова, 3. Никола Николаевићъ протоерей окр. краин.; Јосифъ Милевићъ еромонахъ и членъ консист. епар. тимоч. 2.; Милое Стоядиноввићъ парохъ и намѣст. негот.; Тома Давидовићъ парохъ неготин; Райко Илићъ парохъ штубичкій 3. кн.

ГГ. Коста Янковићъ начальникъ окруж. маіоръ за сына Петра; Марко Петровићъ предсѣдат. суда, маіоръ кавалѣръ за унука Светозара; Тодоръ Владовићъ членъ суда капетанъ за сына Петра; Јованъ Радовићъ, помоћникъ капетанъ за сына Светозара; Лазаръ Лазаревићъ управит. економ. рудар. у Майданпеку, капетанъ за себе, и синове: Александра, Миханла, Георгія и кѣрь Велику, 5. кн.; Петаръ Маринковићъ начальникъ среза брзопаланч. шт. капетанъ; Сима Станойловићъ начальникъ среза краинскогъ шт. капетанъ; Гая Крстићъ и Петаръ В. Јовановићъ, членови суда краин.; Миша М. Миленковићъ секр. суда; Петаръ Анђелковићъ пис. суда; Димитріе И. Првуловићъ рачуновод. суда; Яковъ Атанацковићъ архиваръ суда; Риста Протићъ писаръ среза брзопаланачкогъ за кѣрь Василю, Спасов Катићъ писаръ ср. краин.; Васиље Д. Петровићъ И. писаръ суда; Стеванъ І.

Анастасієвићъ практикан. суда; Іованъ Младеновићъ практик. суда црнор. ГГ. трговци: Стеванъ Исаковићъ, Ђока Становићъ Беља, Петаръ Панићъ, Іованче Димитрієвићъ, Станко Стойковићъ, Станко Милосавлєвићъ за сына Петра, Савва Николаєвићъ, Николче Миханловићъ, Мита И. Попадићъ, Петаръ Николићъ за сына Светозара, Стеванъ Стояновићъ за сына Василя, Радое Ђурићъ изъ Чубре марвеный трговаць 3. кн. Антоніє Урошевићъ за кѣрь Хрстину.

(Одъ истога послани).

ГГ. Дръ Любомиръ Радивовићъ Физикусъ ок. краинск. Іованъ Павловићъ индигиръ краинско-црнорѣчкій; Іованъ Николићъ управитель и професоръ полугимн. негот. за кѣрь Драгину; Ђира Мирковићъ; Ђорђе Араницкій и Васиљ Абжићъ професори исте гимназіє; Ђорђе Ст. Исаковићъ нотаріє консисторіє епархіє тимочке; Савва Пржићъ предсѣд. примирит. суда негот.; Яковъ Атанасковићъ и Данійло Младеновићъ членови истогъ суда. ГГ. Іованъ Г. Недельковићъ, Цена Миловићъ, Ђока Ђремићъ, Савва М. Исаковићъ, Сима Ст. Косићъ трговци. Радованъ Ђорђевићъ кавеція, Стева Милоєвићъ папуція, Димитріє Становићъ терзія за сына Іована, Ђорђе Стояновићъ фурунція, Радулъ Станковићъ трг., Х. Станко Тодоровићъ ѣурчія.

ГГ. Николай Предићъ секретаръ камар. кусач. за кѣрь Цвету, Милія Іовановићъ и Димитріє Ђирићъ магазіонери, Петаръ Димитрієвићъ поштаръ неготинскій, за сына и кѣрь свою: Светолика и Лепосаву, 2.; Илія Тодоровићъ, Димитріє Ђ. Петровићъ и Владисавъ Владисавлєвићъ шпекуланти. Арса Рашковићъ тѣфекція, Првуль Стояновићъ кафеція, Коста Обрадовићъ учитель копривничкій 6 кн. Ђорђе Живковићъ учитель речанскій 3.; Маринъ Поповићъ изъ Кобишнице; Николай Аполлоу изъ Букурешта. Господична Екатерина Ал. Стефановића ученица, Ђока Ат. Богосавлєвићъ ученикъ.

(Совокупію г. Ілія Дмитрієвићъ Практ. Началнич.
Окр. Краинскогъ).

ГГ. Іованъ Протићъ казначей началнич краин.;
Станко Мутавцићъ писаръ ист. началнич.; Дмитріє
Милосавлѣвићъ II. писаръ ист. Началнич.; Ђорђе Га-
ићъ практ. ист. началнич.; Василіє Іовановићъ практ.
ист. началн.; Вуле Срећковићъ практ. ис. началнич.;
Атанасіє Янковићъ практ. ист. началнич.; Іованъ
Радуловићъ практ. суда, за сына Любомира ГГ. Мі-
яйло Динуловићъ, Алекса Іоксимовићъ и Ілія Райко-
вићъ, торговци и жители милановачки. 11. кн.

(Скупію Ђорђе Угриновићъ Учитель).

Ученицы II. разреда основ. школе неготин.

Лазаръ Стояновићъ, Ілія Марковићъ, Іованъ
Радуловићъ, Дмитріє Іовановићъ, Дмитріє Живко-
вићъ, Риста Станковићъ, Міяйло Димићъ, Никола
Сретковићъ, Никола Ілійићъ, Ђорђе Милоєвићъ, Ко-
ста Іов. Дмитрієвићъ, Коста Новаковићъ люб. про-
свете. 12. кн.

(Скуплѣни одъ Светозара Стефановића учен. III. раз
полугимн. негот.)

Изъ I. разр. полугим. негот.

Алекса Петровићъ, Богданъ Новаковићъ, Гли-
горіє Бранковићъ, Іованъ Іовановићъ, Миланъ Янко-
вићъ, Симе Міяиловићъ.

Изъ II. раз. полугим. негот.

Никола Стефановићъ, Стоянъ Станковићъ.

Изъ III. раз. полуг. негот.

Светозаръ Стефановићъ за брата Аранђела,
Живонъ Дмитрієвићъ, Ђорђе Богичевићъ, Атанасіє
Миловановићъ.

Изъ IV. разр. полуг. негот.

Светозаръ Поповићъ, Ђорђе Нешићъ.

ГРАДЪ ВИДИНЪ (У ТУРСКОЙ).

(Совокупитель Г. Станов Гол. Цонићъ практ. Ђумр.
Радуевач.)

ГГ. Матей Петровићъ 3. и Матеосъ Петровићъ архидіакони, г. Яня Сакларія парохъ, г. Матеосъ Петровићъ вродіаконъ. Г. Цена Недельковићъ бакал., г. Живко Тасићъ бак. родомъ изъ Параћина у Србии, г. Ставра Геновићъ терз., г. Суботинъ Николаевићъ сакупит. порезки глава, г. Барбуль Петровићъ бак. 2., г. Мика Живковићъ куюиця, г. Лозанъ В'лчовићъ бак., г. Гена Ниновићъ бак., г. В'лча Лозановићъ бакал., г. Петаръ Игнатовићъ терзія, г. Ставро Станковићъ тер., г. Куна Цековићъ бояц., г. Маринъ Іоновићъ бояц., г. Драганъ Савовићъ бак., г. Атанасіе Савовићъ бак. ГГ. трговци: Цанко Теодор. Даниловићъ, Николча Ганчовићъ, Х. Димитріе Х. Даниловићъ, Илія Х. Петровићъ, Браћа Х. Ангеловићи, Стоянчо Ценовићъ Врагалия, Илія Х. О. Х. Цановићъ 2., Ликивладесъ Задесъ, Савастакій и браћа І. Ганчовићи 2., Іованча Янбовићъ 2., 35. вн.

К Л А Д О В О.

(Совокупит. Г. Павле Векецкій Учитель.)

ГГ. Милое М. Лозанићъ началн. среза ключк. капетанъ за сынове свое Алексу и Симу ученике, 2.; Симе Милутиновићъ пис. среза ключкогъ; Никола Поповићъ намѣст. кладовскій; Ђорђе Дунђеровићъ парохъ кладовскій; Ђорђе Крстићъ учитель корбовскій за супругу свою Кану; Костаіе Николаевићъ изъ Кладова за сына своего Димитрія; Ивко Милошевићъ парохъ грабовичкій за кћерь Персиду; Анђелко Николаевићъ тргов. за сына Димитрія; Дими-

трів Николаєвићъ тргов. за сына Димитрія; Петаръ Пешићъ кафец. за сына свога Александра; Стеванъ Стояновићъ дунђеринъ за свога сына Александра; Младенъ Крстићъ калфа терз. изъ Кладова; Никола Димитрієвићъ берберинъ за сына свога Іована; Николча Петровићъ гардація и арендат. рибол., Тома Ђорђевићъ тргов. за сына свога Ђорђа; Михаилъ Петровићъ думенцибаша лађій на Дунају пловећи; Ђорђе Станойковићъ дунђеринъ изъ Кладова; Риста Армашъ тргов. кладовскій.

Ученицы школе кладовске.

Ђорђе Ђорђевићъ, Лазаръ Тодоровићъ, Петаръ Сандуловићъ, Николай Цветковићъ, Іованъ Димитрієвићъ, Огринъ Живковићъ, Риста Ромићъ, Анна Анђелкова, Евица Векецка. 28. кв.

РАДУЄВАЦЪ.

(Совокупитель Г. Станов Голуб. Цонићъ).

ГГ. Францъ Бихели директоръ каран. радуев., любит. књиж; Василіє Лукићъ подпор. и ђумрукція Вршке Чуке; Јоца Максимовићъ писаръ карант. радуевач., за сына Божидача; Х. Манойло Анђелковићъ амбарція карант. радуев.; Богоє Крстићъ латовъ ист. карант.; Петаръ Илићъ лат. ист. карант.; Илія Поповићъ гвардіанъ; Антоніє Ђермановъ гвард., Дина Іовановићъ тргов. радуевач.; Петаръ Цветковићъ аренд. правит. меане; Станов Голуб. Цонићъ практ. ђумр. радуев. за браћу своју Анту и Атанаска; Петаръ Іовановићъ ђаконъ и учитель радуев.; Стефанъ Г. Цонићъ учитель кривовирач. у окружію црнор.; Глигоріє С. Величковићъ учен. I. грам. клас.; Симеонъ Бихели учен. III. класе норм. школе радуевачк.

Ученици норм. школе радуев.

Станко Пенићъ, Стеванъ Радуловићъ, Мата Поповићъ, Флора Поповићъ, Дамянъ Я. Пауновићъ, Ставъ Радуловићъ. 21. кв.

ЗАЙЧАРЪ.

(Совокупит. Г. Станое Симићъ Писаръ среза вра-
жогрнскогъ.)

Г. Павле Јовановићъ протокрѣй завчар. ГГ. па-
роси: Петаръ Јовановићъ завчарскій, Генча Стояно-
вићъ в. изворскій, Тома Михайловићъ белореч., Ми-
лосавъ Милошевићъ рготскій, Живанъ Пауновићъ
брестовач., Ђорђе Поповићъ кривовир., Милиа Петро-
вићъ болѣвач., Риста Радосавлѣвићъ планинич., Пе-
таръ Милетићъ грљишкій, Стоянъ Боговићъ зве-
зданскій, Радосавъ Николићъ сумраковач., Миленко
Рашићъ вражогрнач., Петаръ Црногорацъ подгор.,
Ђорђе Еминовићъ злотскій, за сына Јову. ГГ. учи-
тели: Радоица Цветковићъ сумраковач., Максимъ
Николаевићъ слатин., Петаръ Ђирићъ вражогр., Ко-
ста Ратковићъ подгорачкій. Г. Ђрем'я Милошевићъ
и г. Стоянъ Првуловићъ, марв. трговци изъ Вражо-
грица. Г. Алекса Здравковићъ и г. Урошъ Здравко-
вићъ, марвени трговци изъ Рготине. Миланъ Цо-
ловићъ главный кметъ в. извор., Станимиръ Радова-
новићъ гл. км. влашнич., Ђура Здравковићъ гл. км.
тринавачкій. 26. кн.

МИЛАНОВАЦЪ.

(Совокупитель Г. Димитріе Дугалићъ писаръ ср.
поречко-рѣчкогъ).

Г. маіоръ Димитріе Новаковићъ, началн. среза
поречко-рѣчкогъ за унука свогъ Димитрія.

ГГ. Алекса Јосимовићъ тргов.; Арсеніе Арба-
зановићъ реизъ; Алекса Ђорђевићъ терз.; Алекса Ди-
нуловићъ кметъ, за сына Димитрія; Јоца Ачићъ, на-
стойникъ Сараора Ђердапа; Јоца Владићъ трговацъ,
са сына Ђорђа; Јованъ Себери пинтеръ, за кћерь
Фани; Јованъ Гицыћъ трговацъ, за сына Петра; Јо-
ванъ Печаковићъ кметъ, за сына Алексу; Благоу Ту-

туновићъ, аренд. дућана майданпекск.; Богданъ Цо-
кићъ тргов., за сына Мишу; Лазаръ П. Владисавлѣ-
вићъ терз.; Миша І. Владисавлѣвићъ реизъ; Миша
Николићъ кафец.; Милія Михайловићъ терзибаша, за
сына Алексу; Мияйло Димитрієвићъ тргов.; Максимъ
Груићъ ѱурчія; Маринко Илићъ папуц., за сына Дн-
митрія; Миша П. Владисавлѣвићъ, арендат. дућана у
Майдан-Пеку; Миша Аничвићъ тргов., за сына Ђорђа;
Мияйло Радовичъ тргов.; Іованъ Ђорђевићъ, настоя-
никъ поште; Илія Ђенићъ тргов., за сына Аранђела;
Николча Ценовићъ тргов., за сына Якова; Петаръ
Живковићъ реизъ; Петаръ Радовановићъ кафец.; Илія
Райковићъ реизъ; Стока Станковићъ реизъ, за сына
Цвѣтка; Урошъ П. Владисавлѣвићъ болтація; Ђока
Тодоровићъ камарашъ, за сына Алексу; Ђура За-
рићъ, за сына Васу; Ђорђе Іовановићъ, Милановча-
нинъ; Првуљ Стояновићъ реизъ, за сына Ђорђа; Ра-
ка Димитрієвићъ, камарашъ кусячкій, за сына свогъ
Павла; Димитрієв Дугалићъ. писаръ среза пореч.-рѣч-
когъ, и скупитель. 36. кн.

ТЕКІЯ.

(Скупіо Г. Илія Пчеларъ Ђумрукція Текійскій.)

Честн. г. Георгіє Дулгеровићъ парохъ текійс.,
за сына Димитрія учен. гимназіє; г. Илія Пчеларъ,
Ђумрукц. текійскій. Поштенородна гг. Милошъ Дн-
митрієвићъ вметъ тек., за сына Ђорђа; Петко Іова-
новићъ; Никола Димитрієвићъ, за сына Любомира;
Іордаѱи Глигорієвићъ за сына Димитрія ученика, и
Павле Видаковићъ, трговцы. Г. Іованъ Вулетићъ,
трговацъ изъ Оршаве. 8. кн.

МАЙДАНЪ-ПЕКЪ.

(Скуп. Г. Іованъ Анастасієв. мерачъ руде топ. бак.)

ГГ. Павле Крецеовићъ парохъ майдан-пекск.,
за сына Спиридона; Амронсъ Лучинскій, приб. и кон.

топіон. бакра; Іосифъ Викторовиѣ надзират шума; Василіе Божиѣ надзир. окна; Алекса Цветковиѣ писаръ управит. економіе; Іованъ Петровскій млаѣій надз. шума; Іосифъ Сардалисси, помоѣн. инцин.; Ми-та Іовановиѣ практик. канцел. рудокоп.; Албертъ Шпенцель Палиръ; Благое Тутуновиѣ трг.; Коста Наумовиѣ кафеція, Сима Шпенць окнаръ; Антоніе Никифоровиѣ, пандуръ рудок.; Іованъ Анастасіевиѣ, мерачъ руде и скупитель за сына Светолика. 14 в.

Я Б У К О В А Ц Ъ .

(Скупіо Г. Учитель школе ябуков., А. П. Миовиѣ.)

ГГ. Іованъ Н. Кнежевиѣ изъ села Ябуковца; Іованъ Петровиѣ изъ села Корбова; Петаръ Радуканъ изъ с. Кор., с.л. II. разр. осн. кор. учил.; Ђока А. П. Миовиѣ, учен. I. раз. за себе и за тетку ученицу I. раз. Любицу С. Миовиѣ, 2. вн.; Стоянъ Н. Матенѣ кмета сынъ изъ Ябуковца; Милошъ Николиѣ кмета сынъ изъ Ябуковца; Никола I. Поповиѣ, сынъ Радоя Іовановиѣ, логоветъ Бисерике ябуков.

Ученицы III. разр. основ. ябуков. учил.

Димитріе С. Газимиръ, Атанасіе В. Лазаревиѣ, Димитріе Станоевиѣ, Димитріе Іоновиѣ, Илія Плавянскій. Іованъ Првуловиѣ, Іованъ Ж'рлявскій, Іованъ И. Голотрба, Іованъ Н. Янковиѣ, Милія С. Дуца, Никола Микуловиѣ, Петаръ I. Царъ, Петаръ I. Марковиѣ, Првулъ Никиѣ, Станко Я. Нечать, Станко Г. Гашпаръ, Станко I. Бинбаша, Ђорђе Іоновиѣ.

Ученицы II. разр. основ. ябуков. учил.

Іованъ Палѣцовъ, Іованъ Паниѣ, Мартинъ Іовановиѣ, Никола Янковиѣ, Петаръ Н. Калинъ, Радулъ Динулъ, Станко Гргуля, Стоянъ Димитріевиѣ, Ђорђе Стефановиѣ, Ђорђе Трика, Ђорђе Андрей, Ђорђе Царанъ, Ђорђе П. Ивковиѣ, Ђорђе Шукниѣ, Ђорђе Гагиѣ.

Ученицы I. разр. основ. ябуков. учил.

Динулъ Пр. Туфаръ, Димитріе Калинъ, Динка
Бор. Петровићъ, Илія Н. Петровићъ, Іованъ І. Блен-
дићъ, Іованъ Савићъ, Іованъ А. Вельковићъ, Іованъ
Ника Фица, Марянъ Д. Катана; Арачія М. Циганинъ,
Никола С. Іовановићъ, Петаръ Марјановићъ Петаръ
Паунъ Ита, Петаръ П. Савићъ, Паунъ І. Треси
Баба. Стоянъ І. Димитріеввићъ, Станко Н. Преда,
Борђе І. Яношъ, Борђе Беретићъ, Борђе Савульв-
скій, Борђе Тутуйка, Борђе Бранковићъ. 63. кн.

Ш Т У Б И К Ъ.

(Скупіо Учитель Штубичкій Г. Іованъ Тодоровићъ).

Ученицы III разр.

Неделько Николићъ, Димитріе Илићъ, Миланъ
Іовановићъ, Новакъ Петровићъ, Петаръ Васиљевићъ,
Стеванъ Илићъ, Лазаръ Стојадновићъ, Станойло
Ђурићъ, Младенъ Илићъ, Милија Николићъ.

Ученицы II. разр.

Степанъ Николићъ, Ђремія Мишићъ, Никола
Ђурићъ, Атанасіе Ђурићъ, Неделько Ранчићъ. Іонъ
Іовановићъ, Крста Савићъ, Никола Стојадновићъ,
Марко Милићъ, Матея Савићъ, Димит. Найдановићъ,
Станойка Петровићъ, Милија Симоновићъ, Милошъ Ма-
тевићъ, Новакъ Мартиновићъ, Міяйло Павловићъ,
Міяйло Мильковићъ, Никола Крстићъ, Міяйло Іовићъ,
Станко Іовановићъ, Міяйло Дуцићъ, Милисавъ Ста-
новвићъ, Янко Нягу, Преда Предићъ, Паунъ Кали-
нићъ, Димитріе Стевановићъ, Младенъ Станоевићъ.

Ученицы I. разр.

Борђе Првуловићъ, Алекса Павловићъ, Борђе
Младеновићъ, Іова Здравковићъ, Илія Гавриловићъ,
Арса Іовановићъ, Паунъ Пауновићъ, Янко Пауно-
вићъ, Милошъ Рашићъ, Янко Адамовићъ.

47. кнѣига.

БРЗА ПАЛАНКА.

(Скупіо Г. Никодимъ Милойковићъ Учитель школе
Брзо-Паланачке.)

Г. Дмитрієв К. Угриновићъ. настойн. поште
брзо-паланачке. Ученицы школе брзо-паланач.: Сте-
фанъ Цветковићъ, Стойко І. Илићъ, Анђелко И. Стой-
ковићъ, Траило Траиловићъ, Дмитрієв Ђорђевићъ,
Милойко Т. Ђорђевићъ, Илія К. Барбуловићъ, Вель-
ко Јовановићъ, Ђорђе Д. Радуловићъ, Јованъ Д. Кон-
стантиновићъ, Јованъ П. Николаєвићъ, Маринъ І. Дя-
вуловићъ, Ђорђе П. Барбуловићъ. 14. кн.

РОГЛЪВО.

(Скупіо Учит. школе рогл. Г. Трифунъ Михайлов.)

Ученицы III. разр.: Милія Благоевићъ, Ранко
Стефановићъ, Милосавъ Јованчићъ, Милошъ Ђукићъ,
Милосавъ Младеновићъ, Милько Предићъ, Стоянъ
Благоевићъ, Живанъ Мишићъ. Учен. II. раз.: Фло-
ра Николићъ, Јованъ Станоевићъ, Тодоръ Предићъ.
Јованъ Јоцићъ, Кальинъ Барбуловићъ, Живко Вучко-
вићъ, Лука Цокићъ, Живуло Јовановићъ, Симеонъ
Цојићъ, Станое Милойковићъ, Лука Андрићъ, Ђвта
Николићъ, Дмитрієв Василъвићъ, Радисавъ Атанац-
ковићъ, Атанасіє Станкуловићъ, Јованъ Јовановићъ,
Станъ Николићъ, Крста Николићъ. Учен. I. разр.:
Ђорђе Јовановићъ, Флора Јанковићъ, Стока Миліє-
вићъ, Станкулъ Труйкићъ. 30. кн.

СИКОЛЕ.

(Совокупнтель Г. Учитель Урошъ Дивнићъ.)

ГГ: Станойло Станоевићъ парохъ, за сына Ё-
врема учен. II. раз.; Урошъ Дивнићъ учит., за кћерь
Милицу; Панта Николићъ, калфа тргов. изъ Негот.
Ученицы III. разр. школе сикол.: Коста Николићъ,
Ђорђе Милановићъ, Анта Самарцићъ, Јковъ Стани-

савлѣвићъ, Михаилъ Попадићъ, Ђорђе Лекићъ, Милія Станковићъ, Анта Стефановићъ, Миланъ Илићъ, Нича Илићъ, Мита Станковићъ, Павле Јовичићъ, Лаза Николићъ, Анта Илићъ, Стеванъ Стојановићъ, Коста Николићъ, Јованъ Матијевићъ. 20. кн.

МІАЙЛОВАЦЪ.

(Совокупит. Г. Учитель А. Урошевићъ.)

Честн. гг. Ђорђе Поповићъ, парохъ міайлов., за сына Ђорђа учен.; Бађа Јовановићъ, пар. слатин., за сына Николу учен.; Илія Јоновићъ, предс. прим. суда міайлов.; Ђорђе Ђорђевићъ, предс. прим. суда слатинс., за сына Констандина учен.; Јонъ Боцокићъ, членъ пр. суд. міайл.; Ђорђе Корњићъ, за унука Димитрія учен.; Никола Пейкићъ, аренд. касап. обшт. міайл.; Никола Станковићъ, касап. исте обшт.; Алдія Будмаланъ обштинарь; Јованъ Томићъ изъ Трнова. Ученицы школе міайл., I. разр.: Петаръ Димитріевићъ и Јованъ Јанковићъ. II. разр.: Јованъ Димитріевићъ, Никола Матићъ, Димитріе Ђорђевићъ, Димитріе Радомировићъ, Димитріе Првуловићъ. III. разр.: Ђорђе Радомировићъ, Петаръ Димитріевићъ, Јованъ Првуловићъ, Јованъ Мариновићъ, Ђорђе Димитріевићъ. 22. кн.

Т Р Н Я Н Е.

(Скупіо Учит. школе трнян. Г. Атанасіе Николећъ.)

Чест. г. Стоянъ Миловановићъ, парохъ трн.; Атанасіе Николићъ, учитель. Кметови: Станое Чавићъ, Мика Ђцићъ, Васа Ђцићъ, Миланъ Цокићъ, Станое Маричићъ, Ђремія Чавићъ, Милько Влайковићъ, Коста Николићъ и Сава Вельковићъ. Ученицы: Милень Боцићъ, Ђорђе Илићъ, Јованъ Ђраковићъ, Јованъ Бугарскій, Лазаръ Цаићъ, Јованъ Илићъ, Данило Вертенацъ, Никола Ђрићъ, Станое Бакићъ, Сима Цаићъ, Станое Бошковићъ, Миланъ Вельковићъ, Милов Райковићъ, Милько Богићъ, Милень М. Качићъ, Никола Кучанскій, Атанаско Цан-

виѣ, Марко Станиѣ, Степа Іовиѣ, Живко Станковиѣ, Міяйло Милчиѣ, Миланѣ Маркуличиѣ, Милосавѣ Икониѣ, Станое Мишиѣ, Илія Милойчевиѣ, Станое Алексиѣ, Райко Райковиѣ, Тодорѣ М. Миленкачиѣ, Алекса Сариѣ и Илія Ђуричиѣ. 41. в.

Ц А Н Ъ В О.

(Совок. Г. Іованѣ Т. Максимовиѣ, Учит. цанѣв.)

Чест. г. Костантинѣ Поповиѣ, парохѣ; пошт. г. Станѣ Барбуловиѣ, предсѣд. прим. суда; г. Іованѣ Т. Максимовиѣ, учитель цанѣв. и совокуп., за супругу Ђелисавету, 3. ки. Ученицы основ. училишта цанѣв.: Станко Стоиѣ, Радованѣ Іовановиѣ, Василиѣ Стефановиѣ, Маринѣ Николиѣ, Іованѣ Калиновиѣ, Іованѣ Николиѣ, Іованѣ Іовановиѣ, Ђорђе Становиѣ, Ђорђе Лападатовиѣ. 14. ки.

Г Р А Б О В И Ц А.

(Скупіо Учитель школе грабов. Давидѣ Марковиѣ.)

ГГ. Давидѣ Марковиѣ учит., Іонѣ Димитриѣвиѣ, Димитриѣ Ђорђевиѣ, Петарѣ Станчевиѣ, Никола Стайковиѣ, Іонѣ Николаѣвиѣ, Јанѣко Ђорђевиѣ, Никола Николиѣ, Анѣлѣ Првуловиѣ, Петарѣ Николиѣ, Атанасіѣ Іоновиѣ и Живонѣ Поповиѣ. 12 књига.

О Б Я В А.

У месецу Маю, о. год. штампаћу књигу подъ
насловомъ:

ЂУРАЋЪ СМЕДЕРЕВАЦЪ ДЕСПОТЪ СРБСКІЙ.

Ова ће књига имати два оддѣленія:

- I. Оддѣленіе садржаваће: „Животописаніе Ђурђа Смедеревца.“
- II. Оддѣленіе садржаваће: „Три искушенія,“ чи-
нѣна Ђуриномъ Деспотовицомъ надъ Срда-
ромъ Смедеревскимъ:

Боголюбомъ и Спасењіомъ.

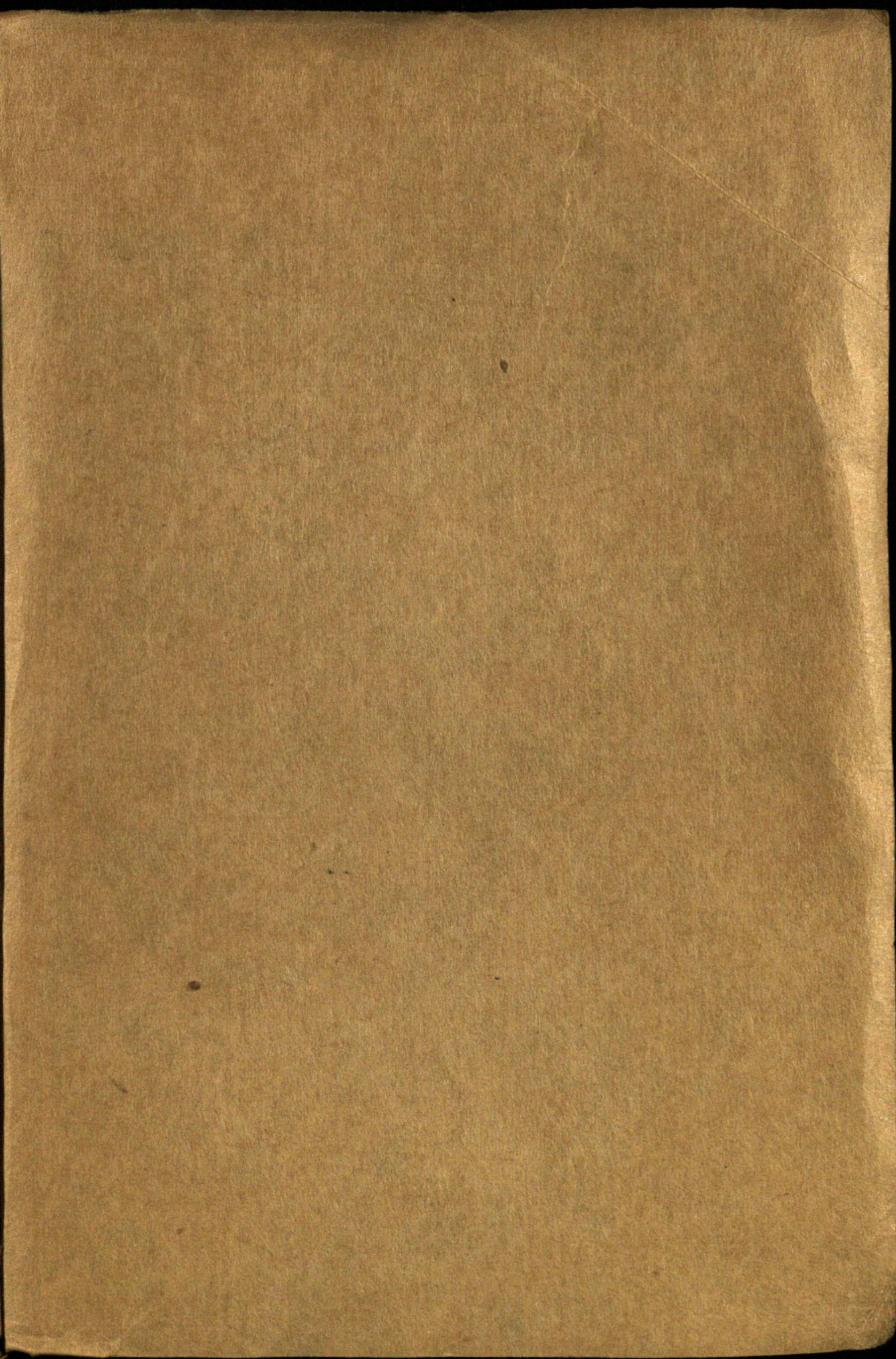
Цена в ове књиге 1. цванцѣ. — Нов-
цы се напредъ не ишту, но кадъ књигу при-
ми. — Свакій просветолюбитель може Совокупителъ
быти, а на 10. књига, еданаесту ће књигу
на даръ получить.

Пренумерація траяће најдалѣ до 30. Апри-
ла о. г. Тако умоляю се Господа Совокупите-
льн, да Спискове свое по пошти на мой рачунъ,
или по сигурной прилици на мене у Београдъ,
или моме сыну Петру В. Јовановићу, Члену Суда
Окр. Крајинскогъ у Неготину, (гди коме ближе
буде) пошаљу. — Далѣ являю, ова бы иста
књига по обѣзанію моме до 1. Марта была распо-
слана: но нека ГГ. Совокупители закосни са
списковима, и я познаюћи колико љу пренумеран-
та имати, дадемъ само 2000. ком. печатати. а
пренумеранта набра се 1834. и садъ не могу под-
уно количество књига ГГ. Совокупительима да
издамъ, но морамъ съ другомъ књигомъ да
подмируемъ.

У Београду
9. Марта 1853.

пониженный

Рачуновод. Типографіе
Василіе Јовановићъ.

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

РлгСр I 227.1